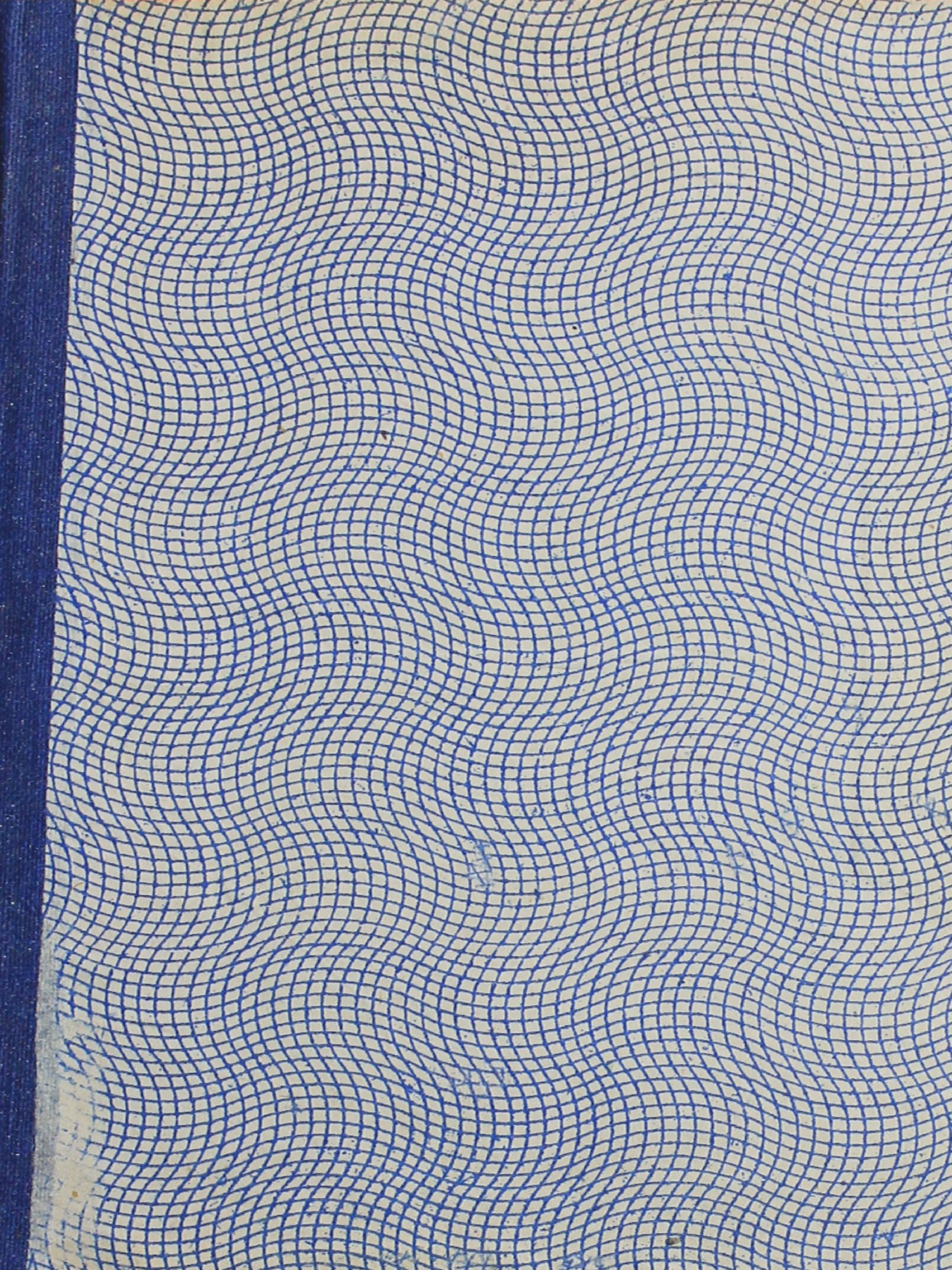

1915001
202 J

Title ~~_____~~

Author _____

Accession No. 15376

Call No. ~~947~~

[illegible]

بعض کتب کا فضیل و عین و نون

جام جهان بین معارف ربانی آئینہ روشنگر صورت حقائق عرفانی
یعنی کلام مالا مال توحید بے مثال و بے عدیل شہیرہ

دیوان شہزادہ محمد عید

کہ مقتداے اہل طریقت و پیشواے ارباب حقیقت بودند
و کنیت شرفیش شیخ ابوالضر بن ابوالحسن است

در مطبع فکری کاشغور واقع لکھنؤ مرز بن مطبع

باہتمام کیسریاس سیٹھ پرنٹنگ

مسیح غلام محمد ایڈیٹر سائرفا حیدر آباد کتب

خانہ کتبہ بازار اصوات کدوالہ ہری سنگھ

اطلاع

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ بہ کثرت فروخت کے لیے موجود ہے اور فہرست
مطول اسکی ہر ایک شائق کو کارخانہ سے مل سکتی ہے جس کے دیکھنے سے شائقان اصلی حالات
کتب کے بخوبی معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے پیش پچ میں تین صفحہ
سادہ تھے جنہیں کلیات و دوا دین تصانیف فارسی و تذکرہ شعراء اور کچھ کتابیں قصص نظم و رسی
وغیرہ درج کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے
قدروان و تکملہ کا ہی کاروبار حاصل ہو۔

کلیات و دوا دین و قصائد فارسی

کلیات حزمین - یہ مجموعہ نو اور روزگار

سے ہے جس میں چند رسائل ہیں۔

۱۔ سوانح عمری حضرت مصنف - ۲۔ تواریخ

سلاطین - ۳۔ قصائد نفیہ امہ اطہار علیہم السلام

۴۔ دیوان مصنف - ۵۔ تنویات صفیہ

۶۔ تنویات خرابات

۷۔ فرنگ نامہ - ۸۔ تذکرۃ العاشقین

مصنف شاعر عظیم النظیر و حمید العصر شیخ

محمد علی حزمین۔

کلیات خاقانی - جس میں قصائد عربی

و فارسی دغزلیات و رباعیات کا پورا ذخیرہ

ہے ایسا کلیات اس جمعیت کے ساتھ کیا

ہے جو اس مطبع میں بخشی ہو کر مع حل معانی

اشعار عربی کے دو جلد میں چھپا ہے۔

کلیات غالب - مرزا اسد اللہ خاں غالب

کلیات جامی تصنیف ملا عبد الرحمن جامی

انتخاب کلیات عناصر خسرو

اس میں چار دیوان ہیں۔

۱۔ دیوان تحفۃ الصغر - صغریٰ کا کلام ہے۔

۲۔ دیوان وسط الحیات عنقوان شباب کا کلام ہے۔

۳۔ دیوان عزت الکمال جو کمال عمر چالیس

برس میں تالیف فرمایا۔ ۴۔ دیوان بقیہ

بقیہ کلام ہنگام پیری۔ یہ کلیات ایک انتخاب

ہر چار دیوان روشن طبع سنخو صاحب کمال

ملقب بہ طوطی ہند حضرت امیر خسرو دہلوی

کلیات نظیری نیشاپوری۔ از خوش

فکری ملا نظیری نیشاپوری۔

کلیات ظہیر قاریابی۔ تصنیف صدر الحکا

ابونصر قاریابی۔

دیوان ظہیر قاریابی۔ تصنیف ایضاً

بوصفنا نرفکا فصل حسن و آسمان
نوع ن ن ن ن ن ن ن ن

جام جهان بین ماریتانی آیتہ و مکر حقائق غزالی
یعنی کلام الامال توحید بے مثال بی عدیل شہیر

دلیون حضرت خرم زندہ

مقتدر اے اہل طریقت پیشواے ارباب حقیقت
بودند و کیفیت شریعت شیخ ابو نصیر ابو الحسن

دلیون نامی نوکشو ایہ کا پو مریط

شیخ غلام محمد ایبٹ سنو قاجل ن کتب

خانہ صمدی دار اصوات کدرا پور پشاور

بسم الله الرحمن الرحيم

ساقی سرست یار آمده در جام ما	خویش شده آشکار کرده بشام ما
ببیل لایه تیم از چین کبیریا	قید طبیعت شده پنجره دامن ما
مانده درین آشیان مسکن خود کرده ام	در حرم کبریاست وفه اکر ام ما
مانه خودی مانده ام در تنق احتجاب	کاش همی رفتد پرده اتمام ما

هست جمال احمدی بر رخ احمد عیان
بر تو همه ظاهرت سنت احکام ما

جمال لم زلی نقش بند کلاک قضا	بشوق کرده مصور بلوغ عارض ما
هر آنچه در نظر آید جمال ماست و رو	ولیک بهره ندارد و دیده اعما
کجا است چشم خدایین کردی ما بیند	عیانست صورت ما در وجود این اشیا

57980

J. & K. UNIVERSITY LIB.
 Acc. No. 57980
 Date 4.11.65

57983

Acc. No.
 Date

اگر نهانست جمالش دید کوران شمول و صرت او هست همه فرت گهی بصورت مجنون گاه چون لیلی	جمال پیکر او هست چشم با پیرا به هر صفت که بتو داری می کند حقا اگهی بصورت دامن و گاه چون غدا
شمار احمد دیوانه هست جرم پلاس لباس بادشمان نیست خبر کلاه و قبا	
بلبل از گل تو جو عهد و قادری را دل بهر جا که دمی یار و فادار بخواه هرگز از شاہد کز دیده نیابند وفا شمع هر مجلس خود را مکن در شاہدنگ	زانکه خود نیست و فاشاہد بزاری را آنکه او نیز سز و یاری و دلدار می را شاہد شوخ سزاوار نشد یاری را از دل خویش بشو صورت بزاری را
احمد از شاہد بے مروت فاسے مطلب بلبل از گل تو جو عهد و قادری را	
شاہد پیشه مکن عادت خود را فی را ایدل از شاہد هر دیده جو عهد و فادار عزہ حسن شو مروت فادار کن شہر شہر شو مجلس هر کس مشاب	زانکه در مان بنود علت سودانی را که وفائے بنود شاہد هر چائے را که ثباتے بنود حسن دل آرائے را بایکے باش و گزین گوشه تنہائی را
احمد از دلیر بے مروت فاسے مطلب که کس از کور سنے خواہد نیاسے را	

چشم خدایین ندید غیر جمال خدا
نیست بحر ذات او در همه عالم پرید
در نظر اهل حق هست یک آب موج
صورت زیبای او در نظر چشم است

نیست جمال خدا از نظر ما جدا
گو چنان بگرد و زده و زشتیدا
غرق در یای جمل گر چه بشناسنا
در نظر اهل حق هست یک بحر و ما

ناظر حق بین ما دیده اول نداشت
دیده احمد یافت ذره از ان تو تیا

تو مرا جان روانی حکیم جان و انرا
چون من از خلق بریدم همه خلق بریدم
از خودی تو بیکه برستم ز می عشق تو بستم
یکه سج کبابم یکه چنگ در بایم
از ازل است استم از همه قید بستم
چون از خویش بکستم یکک خویش بکستم

تو مرا یای جانی حکیم سود و زیان را
نه عیانم نه نام حکیم کون مکان را
چون همه خویش شدستم حکیم جمله جان را
یکه خم شرابم حکیم و در زبان را
بخدا صید شدستم حکیم و در زبان را
چو دل از جمله نوشتم حکیم شرح و بیار را

احمد از خویش برآمد لبش عشق و رآمد
چون درین کار گرامد حکیم اسن و اما را

اے توست و در بحر وحدت آشنا
در تقد و این همه اوصاف بین
چون محیط جمل عالم ذات اوست

آشنا اے چون تماشای آشنا
نیست کثرت ذات پاک حق یا
ذات پاک اوست اندر کل جا

هست توحیدش بر فتره عیان
 ذات خود آرد عیب نیک بین
 هر که اندر بحر معنی غرق شد
 پیروه را بر دایره بارے رخ نما
 کے بود کین واسطه از من روا
 نیست جزو جیم اندر ذات او
 هر چه می بینی جمال دوست بین
 در جمال خود دیان هر دمی
 لے که در اسرار غیب مصطفی
 بچو بلبل هر زمان بخود شده
 از صفات تست عالم آشکا
 نیست در آئینه غیب بهوشیار
 اینک اینک بحر غم ثنای دو
 گرسرت نایب ازین محنت برو
 رنج این محنت نزار و محسوس
 صد نیران عاشقان چپیدن
 طالعیان بر آوار آواران ز شوق

در بنجار و موج در ارض و سما
 با همه موجود پاک از هر سزا
 از صورتها بداند ما جسر
 چند باقی در ردای کبریا
 کے بود تا بر پشت از من روا
 ذات او پاکست و صفت ناسزا
 زانکه خورشیدت نباشد بے ضیا
 آشکارا دیده ام ذات خدا
 نمک توحید می گوئی بیا
 مینرے در روضه وحدت نوا
 روسے تو آئینه گیتی نما
 می نماید یک مقدار صفا
 اینک اینک آتش محنت بلا
 در سر عنهای ما و الهی بیا
 در دایره عشقت و ایم لا و لا
 بچو بهمان در محنت بور یا
 عاشقان در نار سوزان از بلا

<p>واصلانش ہر دے اندر مرض تجان ہا در تاب خورشید رخ دست پائے میزنے در آ بگیہ ہر کہ او کھلے زد عدت یافت گرد پائے اہل عدت در دو چشم پارہ ارژندہ اہل نظر</p>	<p>صا دقانش ہر دے اندر بلا او بقائے یافتہ اندر بقا در محیط معرفت یک دم دورا خاک پایش تو تیا ہے چشم ما مے کند اہل بصیرت تو تیا ساکنان عرش را باشد عبا</p>
<p>احمدی را بر لباس خود بین آمدہ بر صورت انسان خدا</p>	
<p>چہ افتاد آن رفیق بیوفارا ستے آید ہمیشہ در سحر گاہ کے باشد کزین سنگین بے مر دست آویزے پائے گزیرا نہا شد در ولے گاہ ہے از مہر من اندر ہجرا و ہر لحظہ کریم چہ کم گرد و بدر گاہ زبر کش پیائے ہم نے آید از ان یار</p>	<p>کہ نہ فرستد سلام خشک مارا مگر رہ گم شد ست باد صبارا پیائے آورد و بسر خدا را شکل مے کند جو رجفارا نواز و از کرم این بے نوارا مگر یاد آورد این آشنا را کہ وقتے یاد آرد این گدارا نہ ہے حالے کہ آید پیش مارا</p>
<p>از احمد یاد نارد و بیچکا ہے</p>	<p>چہ افتاد آن رفیق بیوفارا</p>

عکس نمای ای صنم آینه جمال ما بهست کمال ذات و پاکت و ثقیفها گرد و دست کے رسد گرد سراچه قدم ماز فراق ایزدی آب حیات خود ایم غنیہ بلوغ و حد تم پرده نمی دریم زانکه گاه به برج کبریا گاه به کنگره صفا	نقش و نگار رو او صورت بیتال عقل و کیک کے رسد و صفت کمال پاکت و ثقیف حضرت و الجلال بهست چشمه ابد عین بقا زلال ز اب قدم چو ساختت و زلال طایر ما ہی پرواز به پروبال
---	---

گاه شدیم خرقه پوش گاه شدیم حرم پوش
اگاه بقدر و خروش و بالعجب است حال

یارب چه جمالت رخ سیران شایسته هر دیده تا شرح دلبر ای زاهر مغرور به تسبیح و بخت مانیم در عشق خرابی و خرابات از دور و من شیفته آگاه کنی نیست این بخیلان از من آشفته چه خوانند	کز پای آرند بیک لحظه سیران کز نور کجا بهره بود به بصران تا چند کنی طعنه تو صاحب نظران خبر این هنری نیست و گریه نظران کز ستر محبت چه خبر به خبران خود را تنها سند ملاست و گران
--	--

احمد ز نظر بازین باید بلاست

کز طعنه کجا ننگ بود به سیران

یقین بسنی جمال کبریا را

اگر خود را ستایم آشکارا

شجر در نطق آمد از زبا غم
 بودی چون نمودم تاب خود را
 نقش کن بر رخ خویبان سرا سر
 زور یایم مادر است از ما
 بی فزوه نمودار خدایت

بگفت ای امانند آشکارا
 از آن بر تو بگفت آنت مارا
 که تا در یابی اسرار خدرا
 مشوقا غل و می در یاب مارا
 عیان بگر جمال خود نمارا

نگرا احمد بلوح عارض دوست
 چشم حق بین سحر خندارا

از غریب و ش نمودار شد مرا
 گنجی که بود در تن غیب آشکارا
 در زمان که در تک و یای عشق بود
 هر صورتیکه در نظم گشت آشکارا
 حسن شد آنکه زمان بود در تن
 از احوال دست بفره ملاهرت

هر روز عشق جمله پیرا شد مرا
 آینه جمال رخ یار شد مرا
 اکنون ز فیض او در اظهار شد مرا
 در هر ظلم گنج نمودار شد مرا
 ناگاه پدید از رخ و لدار شد مرا
 لیکن عیان به طلق زمار شد مرا

میخواست احمدی که کند عشق فاش
 اما دلیل شرع نگذار شد مرا

تعلیه است العجب پیله وجود ما
 منظر جان عاشقان است چو کعبه صفا

طایر قدس می کشد ز جنت تار پودا
 زانست بر کوخوب تو هر چته وجود ما

جمله صفات ایزدی است بابت با عیان روح مقدسی چنان عاشق دلربا شود	باز نگر تو آن صفت صفت شهو را اگر ننگند بال تو هر نفس ربود ما
چون ببقای ایزدی هست تنها احمدی چند دم قنارنی نیک نگر حسلود ما	
ما خدائیم و خدا را رهنا آمده در کسوت انسان پیرو بایدت از خود کنون و شدن تا خدای نیک بین خویش گاه چون موسی شوم بر کوه طور گاه بر شکل و گریه اید شوم گاه تیغ کین زخم چون زوال افتا من بدم، ستیم با شوم بی کسی	در حقیقت من خدایم خدا من شمار را رهنا و پیشوا تا یقین کرد و ترا این اجرا نیست غیر در میان خراسم ما گاه چون عیسی شوم من مقتدا که شوم ظاهراً به شکل مصطفی گاه آیم بر لباس مرتضی نیک بگرد و رواه کبریا
آحمدی در چشم ظاهر دیده است بر جمال و بسان نور خدا	
ای جمالت صورت پاک خدا هر که می بیند جمال پاک تو پرده صورت بر افکن تو ز پیش	نیست این معنی ز صدر تما جدا راست می بینم که می بیند خدا چند باغی در رواه کبریا

<p>عاشقانت هر طرف و را انتظار و رنگ در یامی حدت غوطه زن ماز و ریایم و وریایم زماست</p>	<p>پروہ بر افکن جمال خود نما دین حدیث خود بگو یا آشنا این سخن داند کسی کو آشنا</p>
<p>منم در جلد موجودات پیدا منم خرمین گر کس نیست موجود مرا عارف محقق تر شناسد بر آن وزه که در کون است منم دریا و هر سو جیکه بینی منم خورشید تا باغم که هر صبح به نزد من چه کفر است پایان گم بر صورت آدم پریم گم بر صورت مجنون کیلی گم دریا شدم آب به زوم نمودارم هر شکل که بینی از کج بینی دو بینم و احوال</p>	<p>منم در کسوت آدم هویدا که ظاهر گشته ام در جلا اشیا که گوهر آشنا شدم در دنیا ز تاب من شده خورشید سیما نمودار است آن ز عین دریا کفر هر وزه را خورشید لیرا چه دین مومن چه راه تر سا گم بر صورت دامن و عذرا گم ظاهر شدم بر شکل خوا گم چون کوه گشته گاه صحرای چه در اسما و چه در جلا اشیا ز بیند است یکتا مرد دنیا</p>
<p>چو احمد در همه موجود یک دید یکے بین شریه فضل حق تعالی</p>	

<p> احوال چون تو صورت معنی نما وز دو جهان نیست کس که جهان با نیز گر چه نیست بذات هست بهر ذره اهل بصیرت نظر هر چه معنی فلکند روی حقیقت نما و اسطراد و رکن حسن تو عشاق را آینه توحید صفت این همه نوار دوست در همه نشان ملوک نیک بین ذات با صورت و معنی هم </p>	<p> و لب میگون تو با ده مستی نزا نیک بین دو جهان صورت آن خج و نزا خاص تجلی حق هست بر کو شما نیست بر ده طلب صورت معنی خدا از رخ خود بر فلک برقع تبلیغ را روی تو شاق را پر تو نور خدا صورت و معنی نما نیست بهر ذرات ما معنی صورت بین صفت این روا </p>
<p> هست تجلی او بر صفت احمد صورت احمد ز کرد و تنق کبریا </p>	
<p> ای قوی که هر ز بحر کبریا آشنایت غرق در دریاورد ای همه پیدا و پنهان کس همه هر که آگه از رموز عشق شد بتلاسه تو حریفی ناز عشق رنج و محنت از بلا دور است </p>	<p> موج سان هر بار می آید چرا عاشقانت مبتلا در هر بلا از همه پیدا و پنهان چله جا او بود در بحر وحدت آشنا هر زمان پیچیده اندر پوریا اگر این کار با داری بیا </p>
<p>احمد از توحید می گوید سخن</p>	<p>لیک پنهان در لباس کبریا</p>

<p>بین در صورت دیوان کمال معنی یکی عارض انسان نکو بین آن معنی برابر طور عشق او اگر داری سرود همه سر رسانی تو دایم بین بصورت جمال حضرت ایزد تجلی کرد بر خوبان ظهور ذات معنی اتجلی نیست بصورت</p>	<p>تصور نیست بصورت ظهور حق تعالی را تماشا کن بصورت جمال پاک معنی را تو موسی وار در صورت تماشا کن تجلی را که ممکن نیست بصورت تجلی باب علی را که بصورت که بر باید دل صاحب عوی را بوز معرفت بگر تجلی طور موسی را</p>
<p>تو ذات احمدی بگر محیط بحر این معنی ظهور آورده این معنی وی احیای عیسی را</p>	
<p>بین عارض خوبان جمال پاک معنی را جمال معنی ذاتش تجلی کرد بر صورت ملایک سجده آورد معنی پیش آدم معنی اگر در عارض خوبان بود خلعت معنی</p>	<p>که در صورت توان دیدن کمال معنی را که نتوان دید بصورت جمال حسن معنی را که اندر صورت آدم بدیده آن تجلی را چنان حاصل شد نگاه مار ایل و عوی را</p>
<p>تو نقش احمدی یک یک از لوح معنی دان در بصورت توان دیدن جمال باب علی را</p>	
<p>همه هستی نمودار است از ما همان حرفیکه اندر لوح هستی است بهروزه که چون خوشید تا پاست</p>	<p>حروف کون اسرار است از ما همه یک یک نمودار است از ما در می نوری زانوار است از ما</p>

<p>بچه حاجت فاش کردن سر بر سر لکن سرائی الحق فاش هر دم اگر مردانه در آورین کار</p>	<p>که در هر گوش اخبار نیست از ما که در هر کوچه و در نیست از ما فروزان هر طرف نیست از ما</p>
<p>اگر آحمد کند اسرار را فاش لگوئے خورده گویا نیست از ما</p>	
<p>منم در کل موجودات پیدا بظاهر ذات من در جملة اشیا منم خود را به چشم خویش ندیدم به صورت نمودم ذات خود را گفتم از عشق خود مجنون شدم</p>	<p>منم در کسوت آدم هویدا منم درین بنا شرح پیدا بگوش خود شنیدم خود سخنها گفتم بر شکل آدم گاه خوا گفتم از حسن خود شرم چو لیل</p>
<p>توفات احمدی را ذات خود دان نزد آتش آمده این جملة اشیا</p>	
<p>کجاست چشم که بیند جمال بچون را خدا تو از دل بیچارگان خسته بخواه ز چشم حوال کشین مجوی معنی است چه غیب اهل صفار از لطف جاہل جمال دوست بهر جا که هست جلوه کا</p>	<p>که نیست پیرہ تحقیق احوال دل را که از خرابه بیا بند گنج مدفون را که در جادو بیا بند قدرت مکنون را لباب گنج مغربست بحر سمون را که نقش صورت لیلی است چشم خون را</p>

هر آنچه در نظر آید جمال حق دامن
اگر خاطر من نگذارد طریق مسجون

ز چشم احمد دیوانه چشمها جاریست
اگر چشمها را روانست آب جیون

دلباز در دلربایی خوش همی آید مرا گرچه اندر ملک معنی باوشاه مطلقم باوشاه هم آمده در کسوت انسان مدینه هر زمان بر شکل و یکر آشکارا میثوم ذات آمد من محیط خبر و کل اندر عیان صورت هم یکقطره از بحر معنی خداست الکاب ملک جودم خود من باز در خیر کل هست بر صورت هر پیرا معنی جانی لطیف	عیش تلخ و مینوایی خوش همی آید مرا بر درت لیکن گدائی خوش همی آید مرا این لباس باوشاه خوش همی آید مرا هر زمان خود نمائی خوش همی آید مرا لاجرم هر دم خدائی خوش همی آید مرا با چنین بحر آشنائی خوش همی آید مرا وایا خود آشنائی خوش همی آید مرا زان این جانفزائی خوش همی آید مرا
---	--

احمدی را از نظر بازی کشاده کار با
زان همیشه پارسائی خوش همی آید مرا

پیش ویت پارسائی خوش نمی آید مرا چون مرا با تو وصال معنی آمد پیچ خانه سوزانیم ما از آتش عشق اندر دل آرزو دارم که یا شرم و بخت همچون گدا	در سر زلفت بمانی خوش نمی آید مرا صورت ما از تو جدائی خوش نمی آید مرا اندرین که خدائی خوش نمی آید مرا زین گدائی باوشاه خوش نمی آید مرا
---	--

و گیران گویند از احوال خود باری بگو	راست گویم ترا از خانی خوش نمی آید مرا
چند گونی با کمال عشق دارم بایب	رسم درانی خود ستانی خوش نمی آید مرا

دوستان گویند از عشق کوشای احمدی

این چنین ز بهر ریائی خوش نمی آید مرا

ای صدر دیوان سلحشور مجمع جمعیانیا	خورشید تخت سلطنت جمشید تخت کیمیا
طه و یسین نام تو انا فتحا کام تو	اجرام کیلرام تو از آفرینش بی بها
جنت سرگیار تو در عنوان امانت تو	ای از گل رخسار تو فردوس عالم ارضیا
ترک فلک شد تو تو در ملک از رتبه	واللیل و صفت تو نوبت جمالت و انصاف
تو گوهر عالم صدف تو رهبر سزنا خلف	بر اینیاداری شرف چند آنکه برین کیمیا
تخت فلک تاجت قمریت علم حوزا	فخت قرین باریت ظفر و ستیخت قضا
ای تاج بخش شران ای خاتم پیغمبران	هستی تو فی صاحبقران دین و دنیا و آشا
احکام تو جلالتین جابیه روح لایق	وی حمت العالمین هستی امام بنیا
ابنم تو اخیل سپهر خرقه تو که دره	طاق پست بارگاه عرش مجیدت شکا
برتر از چرخ و اختر می رتبه نهاده مشتری	بر دعوی پیغمبری آمد ترا ابو گو
هر دم نهان آفرین جان آفرین	بجود پیاکان فرین بر ایاکت از خدا
ای اختر برج کرم از روضه برین قدم	تا از رخت چون صبحدم گویم عالم ارضیا
دل خستگان را شاد کن باز غم از او کن	از عاشقانست یاد کن بخارم و کوی فنا

مقصود لولاک در پس پست لاکام
 نور دل آدم توئی هر خسته را مرم توئی
 رویت ماه انورست را تو شمع نورست
 از شوق ویت چمن گل باره کرده چمن
 از حضرت حق حرم ماور خواور لطف غطا
 اقبال جاودا توئی پشت پناه ما توئی

از عالم پاک مزی جانها فداست حیا
 کام همه عالم توئی ای دوست ازاد و
 خلق تو عین کوثرست در دریا عطا
 با گیسویت مشک ختن گروم نر باشد خطا
 چون نزه امم پیشه او شتر شوق بجا
 هم عذر خواه ما توئی دریای خرا ما

چون احمد جامی نهان در دگناه بکران
 از حق نخواه ای کامران حرم دگناهین گدا

اے امام اسلام ولی خدا
 او امام یقینست شریعت
 الحقست او نجات حق قائم
 او نجات واجب لعنت
 او منزه ز کفر شرک بود
 اوست کامل ز امورست بود
 اوست گنج حقیقت انوار
 او بحق ظاهرست از وظاهر

او هدایت و هدایت پری
 او می مهدیست راه نما
 در مکان زمان هر دو مرا
 و آتش آمد مری شرک دریا
 او منزه ز مرگ و قهر و وبا
 اوست بحق بحق شده پیدا
 اوست لای علی زین و اسما
 ظاهر و باطنش مشده یکتا

او بحق قائمست بذات صفات

او بحق جاودانست بے همتا

اویجن اول ست و ہم آخر	اویجات اول ست بل حسہ
<p> ذات او بہت مبطل بہ کس اربعینی گرفتہ بر آدم سجدہ با واجبت بر ملکوت منہ لوزاوست آدم ہم ہم از و شد رموز عالم ملک شیریزوان نام صفدر کفر گر نبوی طفیل او عالم ہم از و یافت نوح کشتی را گر نبوی دے دعائے اویجن گر نبوی خلیل را ہادی از علی شد رموز این رموز رہبر ملک دین علی ولی خزق شد و بدیدور عالم ز و بشد تم فقرات ان را یکم التماس مرتے </p>	<p> ہستیش بہت بواصل نما پاک آمد بدو وصال بقا زانکہ بر نوراوست نوز خدا کو بدانتست بر ہمہ اسما ہم از و شد ظہور این اشیا دین از و شد کفر و شک خدا آدم و آدمی شد ز کجا کرد طوفان بر آ او عسدا نوح کے رستے از بلار بلا کے شدے اور وقت مار مار از علی شد ظہور حق حقا باب علم ست شوہر زہرا خز فقرست فقرا و احسرا شاہ مردانست مرد فقرا کہ کنی بر من فقیر و گدا </p>
در و من بے بقا سے منظر تست	روئے بنا کہ روی تست ورا

در دول را دورا از و خواہم	کے ہمہ دورا تو گشتہ و دوا
راہ وہ مر را براہ یقین	کان وہ رہروا نہت اہل صفا
گر نبودے تو مرشد احمد را	
کے رسیدورین مقام رضا	
نکتہ حق گوش کن از مصطفیٰ	کو بگفتہ بر علی مرتضیٰ
از رموز و ہو علم بالیقین	حق ملک حق بین ارض و سما
سخن اقرب است از بحر حق	ذات ما خود را نمودہ ذات ما
آشنای بحر وحدت گشتوی	گر بود بے ذات یعنی رہنما
ذات ما آمد طور ذات حق	ذات ما خود را نمودہ ذات ما
تو رموز فقر فخری گوش کن	گشتم الفقر رموز مصطفیٰ
مرتضیٰ آمد مراور رہبرے	مرتضیٰ شد سر مزارنا
بالیقین یکذات آمد ہر کو	در تعدو آماہین اسما خدا
ہر کے گرا لہجائے میلند	من بسو حیدر آدم التہا
آمدی احمد نشان ذات حق	
ذات حق راہین تو اینجا سے روا	
بنگر کہ قطرہ آمد بحر محیط جو یا	بشنو کہ موج رہا ست یا موج دریا
ماہیم وز مطلق از پر تو حقیقت	بکشا سے دیدہ بنگر انوار حق تعالیٰ

گر پره واکشایم هر سو فاده بینی از تابش عالم هر شکست سره گردد در عالم حقیقت گردیده واکشائی	بر طور طور وحدت مانند خروجه کز دژ نه نمایم از پر تو تحسلی هر فزوده آفتابست بر قطره است یا
---	---

ای طالب معانی احمد احمد براسنی
حرفیست در میان این سر آشکارا

شاه لاهوت مانده زیر حجاب عقل بحیرت در و کا پنجه خدای بود آب شده عقل کل از نظر استیش با تفت غیبی عشق گشت مرا راهبر عارض تا بان او مطلع خوشید عشق نقطه در بار او و بحیرت ایر بهار مطلع نوار غیب مخزن اسرار عشق حافظ احکام لوح ناظر اسرار غیب ماه جمالش کمال نوره اختران از دم عیسی نفس مرده بسته نزه کرد به هر مردان دین مرشد راه یقین شیخ شیوخ زمان احمد قطب زمان	گر بکشاید نقاب نه بود آفتاب ویدره بعیرت برید نیست عجب نقاب وید چون این حال را گفت عجب نقاب ورنه کجا فکر را در ره او افتاب گوشه چشمان او منظر خورشید تاب نطق گهرای او کاشفت ام لکتاب منبع آثار حق منخران اهل ثواب کاشفت شکل کثاساتر نور حجاب مهر کمالش منیر تاب ده ماه تاب هر سخن گو بگفت گشت حق مستجاب قطب مالک زمین ملجاء اهل عتاب بنده او انس جان سرور عالم حجاب
---	---

<p>گر شوی تو محرم اسرار غیب سایه بے خورشید تابان کے شود نور خورشید سے تو در ہر فردہ گر بون آید حوزا تار یک سیخ</p>	<p>حاصل آید مر ترا این فتحیاب سایہ را بنگر کہ شد خورشید تاب وزہ راسے بین زوی رخ تاب وزہ ہا بین زہر سد شباب</p>
<p>مست جام شوقی یارم روز شب چون نصیب من کے صافی نشد گریار و تیغ خونی بر سرم گر خورم از جام عشقش سیرتہ</p>	<p>احمدی را بنگر سے ست و خراب گر کشاید یار را از رخ نقاب</p>
<p>ہر چہ بے بہیم جمال رومی دوست سز حسیب عشق او چون بر کشم روز و شب ہستم جو سے بقرار تا شبے دیدم جہاں رو سے او تا اگر روز سے بگوید کامی فلان در ہوا عشق او چون تیرہ سیخ تا اگر آئے مے کمز بر در گمشدش</p>	<p>را ای خارا اندر خارم روز و شب ور و نوش و خوردنم روز و شب جان بیازم سر خارم روز و شب خویش را بردا و دارم روز و شب زان بہر سو در نظامم روز و شب و امقش را چون گز دارم روز و شب من ز عشقش بیقرارم روز و شب ور ہوایش انتظارم روز و شب دست بستہ بندہ دارم روز و شب قلم و ہاسے خون یارم روز و شب بر جانے شہ یارم روز و شب</p>

اشک خویش چو چکراز ویرہ ام

حالتی دارم عجب زان آشنا

زان همیشه زار زارم روز و شب

غرق ادا اندر کنارم روز و شب

آتش عشق چنان افروخت

گاه نورم گاه تارم روز و شب

آن خاوندی که پیدا جلاوست

صورت دیوانہ را بخون بہ بین

آشکارا شد بر نقش بدیع

صورت آوم جمال خویش بین

باہم شایانی آزادی عزیز

فرہ و زات جسمہ کائنات

کس چہ گوید سر تو حید خدای

سخن اقرب گفت افلا تبصران

وحدت اندر کثرت آمد چون پد

کسوت کون مکان ہر چہ است

برینخ خوبان جمال خود عیان

کردم کوئے از کسم خویش متن

ہر یکے در صورت ویرید

بر لباس ماہوید اجملاوست

والہ و محبوبن و شیدا جلاوست

خود تان و آشکارا جلاوست

آوم و خواہانا جسملاوست

در جمیعت باہم شایا جلاوست

موجا و دریا و دریا جلاوست

وز زبان جمہ گویا جلاوست

خود نکو نگر کہ با ما جلاوست

پس نکو نگر کہ یکتا جلاوست

اندرین کسوت ہویدا جلاوست

کرده پیدا ہر سیمایا جلاوست

ایک موئے دریمینا جلاوست

کر و پیدا ایک پیدا جلاوست

داوزیاسے برو سے و لبران اگر چہ بینی خود لبت زیبا جلا دست

احمر از سوز اسے او مشد سوز

زانکہ اندر سوز و سوز جلا دست

لے شب کیسے تو روز نجات
گردا بہت تو تیا ہے چشم دل
لفظ شیرین تو دلا ح روح روح
ذات پاکت مطلع نور خدا سے
ورسے کن جو دست خواجہ پاش
شریت تشنہ دلاں اقوال تو
وہو معکم میرے از اسرار عالم
باواز قہر تو دائم بے وقار
شکر لطف تست پے در نہرمان
عقل از ورک کمال مختصر
از دہاب چشمہ احسلاق تو
طلاق کسرے میں تو بشکافت
لمباری چارگان خاک ورت
یا شفیع المذنبین ارحم الراحمین

خاک پائیت چشمہ آب حیات
عقدہ زلف تو حل شکلات
ذات تو مقصود و جلا کائنات
پر تو نور ت مجملہ جلا ذات
طینت ذات نیایم صفات
راحت و تختگان رمز نکات
لے مع اللہ نکتہ ار و اردات
کوہ از ظلم تو دائم با ثبات
چاشنی فیض تو در ہر نبات
زانکہ و صفت نیست اندر مرکبات
آبرو سے یافتہ نیل و فرات
اقوامہ سرنگون عزاولات
ہرزبانے و حیات و رحمت
یا رسول اللہ شفیع معصیات

احمد دیوانہ را سوداے تست

لے شب گیسوے تو روزِ سخا

ہر دو عالم اندرونِ حرقہ حرمین است
دراز لاندگمِ خمیر عشقش کردہ اند
از پلاس چرم مارا معنی دیگر نہ بود
عشق بازی جانگداز نمی ندگی آشفنگی
معنی و صورت ہی منیم بلوچ کائنات
تا چہ باز بیا ہی آرد برین کشادہ

نور قدسی تافتہ در جہہ بشمین است
زان بختخانیہ سن و حی ہما طین است
معنی و صورت مگر در خرقہ بشمین است
ایند آیین اسلام شادین است
معنی آری ایند ویرہ حقین است
اؤنکو داند چہ اور ویرہ فرین است

احمد از اسرار الانسان سرے سالما

می بگوید چون نگویم کاین مہ آئین است

لے ز تو مقصود کل کائنات
نیست ذاتِ خیر صفات در جہان
آمدہ در صورت آدم پدید
گر بمانے خویش را اور اصل کار
در ہما شبہا حقیقت را بدان
اندرین کثرت ہما وحدت نگر

ذات تو موجود در جملہ صفات
نیست ہرگز بے صفات ہیچ ذات
اہل معنی راست ظاہر این نکات
بر تو گرد و آشکارا این واروات
زانکہ مشہور است در ہر شاہدات
تا شود آسان تو ہر شکلات

در حقیقت حق احمد مطلق است

لے ہمہ مقصود کل کائنات

ماہ بے ہر سر یا نم نیست	چکنم بخت بخت نام نیست
خواستم درود خود بشرح و ہم	شرح غم قابل یا نم نیست
در و دل بر کہ گویم می یارلن	در و سندی چو در ہما نم نیست
خلق گویند صبر کن و سہ روز	چون توان کرد چون توانم نیست
صبر روی خوب توان کرد	طاقت صبر و انم نیست
کشتی صبر غرق گشتہ ہوز	قلزم شوق را اگر انم نیست
دوستان کار میں حد بگذشت	از شما شفقتی بجا نم نیست
در جہان ہیچ کہ بنود وفا	با کہ بود دست در زمانم نیست
جان من از فراق شد بترین	ہیچ حقے زد و ستا نم نیست
خلق گویند یار یار فلاست	ہرگز از بخت این گمانم نیست
چون من آشفستہ و اسریمہ	در زمین و آسمانم نیست
عیش و راحت نصیب با بنود	چو کہ از چاک غم امانم نیست
<p>احمد از در خویش نالے چند ز دلش چون اثر قناعم نیست</p>	
لے درینا کہ یار یارم نیست	ہیچ حقے بروز کارم نیست
دست و پائے ہی ز غم ز فراق	دوستان دست و ستارم نیست
سوخت از آتش فراق و لم	یک نظر بر دل فگارم نیست

گفتم اسے دوستان مرحتے
 گفتم آخر بسوسے مانظر سے
 مفلسا نیم بے زرو بے زور
 مے خورم باوہ شراق مدام
 جہد کرویم، بیج سو دناشت
 غم بجا تم تسر و گرفت تمام
 شفقت کن گداسے کو سی توام
 بندہ ام خواہ لطف کن یا قمر
 بیج دقتی دولت بمن نکشد

گفتم این رسم دیارم نیست
 گفت ای خام لطف کارم نیست
 مایہ جزا لہا سے زارم نیست
 کہ ازو خط خرفکارم نیست
 اندرین کار بخت یارم نیست
 ای دریغا کہ عکسارم نیست
 چون مرا جز تو شہر یارم نیست
 بخدا بیج اختیارم نیست
 بردت بیج وقت یارم نیست

غرق در یاسے غم شدہ احمد
 چکنم یار در کتارم نیست

ایدل فامی عذر اہل وفا گذشت
 سیلاب غم موج بلا بر سرم رسید
 ازو غم میر و ز کس مرے مجناہ
 دریای نرماست کہ پایان کس سیا
 این دور او و ابھیدی توان گزید
 از سوزین سوخت شد خرم سپہر

نام فاز صحبت اہل صفا گذشت
 طوفان محبت ست کہ آتش گذشت
 زیر اکو درد و محنت ما ازو واگذشت
 طوفان غم رسید بر سرم گذشت
 چون صبریت طاقت ما ازو واگذشت
 آہ و مہم پر دہ این ز سہا گذشت

ایدل دوداوردیم زور دگش طلب	ورمان چودگشت عذاب بلاگذشت
تیغ بلا بفرق من آید ز دست بجزا	اکام بیان سید سید بقاگذشت

احمد وفاخواه زیاران بی وفا
مرد وفا چو از همه اهل وفا گذشت

آن تیر کرد و ز که در سینه رسیست	خون تاب لم از طرف ید چکیست
حال دل بیچاره خود بر که کشایم	کز محنت اندوه چو بایخ کشیدست
و سوخته گشتت ازین شغل که برخواست	بمخون من سوخته در هر که دیرست
ور و هر چیز ز هر نصیب دل نیست	کام دل با تم زده این هر چیز است

احمد نتوان گفت غم خویش با عیار
بیگانه در خورد چنین گفت شنیدست

باور و بیز چون دوانیست	باور و بیا چون دوانیست
مرغ دل با اسیر دوست	یک لحظه ز دامن غم هاینست
عقاب شمع را شک خونی	افسوس که هیچ آشنای نیست
بیچاره طیب گشت عاجز	زین در که قابل دوانیست
گفتند و راست یس عالم	گفتم چه کنم نصیب مانیت
هر روز و شبم و دویستمار	شامم و سحرم ز غم جدا نیست
کس چون من در دست سبکین	دیدست کس که بتلا نیست

چون اهل مروت از جهان رفت

ما خود ز حیات سیر گشتم
 این قصه در ویر که گویم
 مردیم و برین قراق اندوه
 چون ویر حکیم طالع من
 پیوده بدان تو آه عاشق
 بارے شب من سحر زار و
 این پنج حیات مابرا قتار
 هر چند ز غم سپر گر فتم
 تن ده بقصاص باش خرسند
 که لطفت و کرم امید واری
 شاه چه که دو کون بند و است
 از غیر خدای کن تبتدا
 خواهم که ز خلق گوشت گیرم
 باشم سر کوه دست و صحرا
 ایام بکام دشمنان ست

سیلاب شدت اشک خوین

در هر که نگین و فانیست

در ویر فنا بجز بقای نیست
 کس محرم راز ما نیست
 در رنج و بلا چو انتهای نیست
 فرمود ز بخت تو ذکا نیست
 آه دل عاشقان باینست
 کین صبح مرا دم ضیاء نیست
 در شاخ وجود ما نماند نیست
 این تیر بلا و حق خطا نیست
 دانی که ستیزه با قضا نیست
 این جز بطلای پادشاه نیست
 در جله خدا خرا و خدایت نیست
 چون شرک بذات او نیست
 در صحبت خلق خرد عا نیست
 چون سر و خدای در بلا نیست
 کس را سر دوستی با نیست

لیکن دوست غیر نیست

مارا ہمہ بلا پنا ہے	خضر حضرت پاک مصطفیٰ نیست
	احمد تو بدان کہ ورد عالم خضر فضل خدای اتقا نیست
بازم نظر قنا و بجایک شکل است نے صبر قرار نہ آرام نے سکون گفتن نمیتوان و نفقن نمیتوان گفتم خدا کنم من این صحبت تان ای ساربان ہمار بکش اشتر مرا نوش تو ای طیب مرا نیست آرزو عمرے عزیز آنکہ بر آرم با تو دم	جام ز دست رفت زانم چہ چاہست نے دل پرست خجیش آرام و رست واللہ کہ آرزو منی دل نہ سخت شکل است دل گفت چہ لاف زنی پای درست باری عزیز و جان دل سن نجلست بے دوست چہ بہت مرا ز بہر تلیست عمر کہ بے تو در دو آن عمر باطلست
	از غایت ظہور عیا نیست ذات او احمد جمال دست بختیمت مقابست
آنکہ در کسوت بشر پیدا است این بر آئینہ کہ نے بینی چون مستی کیست یکہ ہرین پیش تاب خورشید کے تو اغزوید	صورت ہر مثال و الہیاست خود نمودار خلعت نیاست گرچہ ظاہر قعد و اسماست ہر کہ اوراد و حیرت نامیاست
سج و ریائیکے دریا موج	رو و سے یاب کین سخن و ریاست

مثل هر چیز را تفاوت نیست	حجت عکس حجت البلقاست
<p>هر گز نیست وحدت ایمان گوهر شجرانغ را قیمت چشم کز دیر راه راست که بیند یا سار را چون نیست انبار سے سیر نهان چو آشکارا کف لیک است گوشت در گوش چند گویم ترا حقیقت شد سبب به نیر از بیان کشف نور پیش تا اهل کشف کردن سر مستبک گر با کند و عوئے گردنش بشکرم به یک لاجول سالها در نقاب نقد حید هر گز آرزوی جانبار نیست اندرین راه اولت پایا بر چون قنار را بخویش راه و بی</p>	<p>اہل ایمانست آنکه گویاست چہ شتاسد کسیکہ او اعلمی است زانکہ احوال نزدیکہ ہرگز راست صورت بہیشال سحر ہمتا است لیک موج سخن شورش است ہرچہ بینی در تو جملہ خداست ریخ ضائع و کشف نکستہ پاست کہ بے صفت احمقان اینجاست عاقلا ز کفایت از ایمانست گوید از کشف این بیان پیداست گویم می بوالفضول اینچہ ہواست ذات تو در خدای مکر و عاشق گویان جان دل ہوا خداست کہ سرش سودہ سمند قناست در قنای رسی کہ عین قناست</p>
جلوہ یار ہر زمان بسینی	چون انا الحق زبان تو گویاست

آتش نفست یوریا خواهند	هر کجا مرد حق اهل صفاست
<p>حرف تو حید حاصلت گردد هر چه بینی جمال او بینی نیست ذات او شک و شک مرد معنی که اهل معنی شد در حقیقت تراست هستی حق خاک به تو تو تیا به بصر گرد میدان تست آب حیات صحن میدان تست فرش من نکته از زمان سر زنبشت قصر موزلی مع الله گنج پوشیده بود است اندوت من نماید جمال در پرده شور خود در جهانست افکند خویش پنهان شور و پیداست عاشقان هر طرف بر سواری</p>	<p>مرد معنی شوی تو به کم و کاست خود جمال تو او چنین راست که تو بی ذات حق چو بینی راست صورت ایزدی بخود و رخاست که از نیجای جلا نشود راست گرد خاک در تو کمال اعجاز فیض خودت همیشه روح و عزت خاک یواست جمله اعلی است کاشف بر سر من و اولی است راز مکتوم از تو در انبیاست از وجود تو راز در صحر است لیک صورت تو خود آراست هر طرف نگری همین غناست یار یار یار یار چو عشق است داود جان از حقین باست</p>
گاه بر صورت ملکات زلف	گاه بر شکل آدم و حواست

تا ندانی که سر سے هستی

هستی تو به ذات او نیست

گاه بر طرز یسلی و مجنون

گاه بر ساز و امق و عذراست

گاه بر صورت بشیر عید است

گاه بر صورت دگر سیماست

دوست هر جامه که گرداند

پیش اهل نظر همان نیست

آشنایان لجه تو حید

دست پائی زندگین است

مے نهی حیات ثبات یکے

اندین سرخوش شکراست

ستر تو حید مے کم انظار

چشم بر دوست گوش بر اعداست

شاید معنی که در پرده نهان است

هر طرف و شور و هر سو فغان است

هر که رویش بنگر و شیدا شود

نان نگر و پرده دائم او نهان است

طائر قدسی که بے بال و پر است

بے زمان بے مکان آشیان است

پر تو نور خدا اگر بنگرے

از تجلی بالیقین هر مکان است

دیدار کو تا تاب آرد تاب او

تاب او در هر مکان هر زمان است

بست در هر کسوت ظاهری چشم

گر چه پنهان اندرون جان نیست

ویدار اهل بصیرت بردیست

در پئے او چشمه هر سو روان است

موجش اندر قطره جاری شد

زانکه او بحر محیط بیکران است

صورتش در هر ضمیری ثابت است

قصه اش در هر زمانه بر زبان است

<p>پره از رخ بر فلک خود را منسا از ره عین یقین بکشای چشم نیست موبودن بجز خدات خدا آیت فاقش که مطلق آمده است ذات او پیدا است در هر صورتی</p>	<p>ز آنکه خلقی زین یقین اندر گمان است تا جمال حق به بینی کائنات است انیکه می بینی همه این جهان است کائناتش جمله نفسیه بیان است معنی و صورت بهم جمله جهان است</p>
<p>گر جامی احمدی را بشکر باز گوئی این نشان بے نشان است</p>	<p>گر جامی احمدی را بشکر باز گوئی این نشان بے نشان است</p>
<p>ولا از جان جدا کی مصلحت نیست تو از بیگانگان در بند دیده بگوی عشق بازان می ندانی سر خود را تو در راه وفا باز بلک عشق دامن باو شا هم ولا منع اسیر عشق او شو</p>	<p>که از راه او شانی مصلحت نیست بغیر از آشنائی مصلحت نیست که هرگز پارسائی مصلحت نیست که در سرزد فانی مصلحت نیست که شایان را گدائی مصلحت نیست که از دامش راهائی مصلحت نیست</p>
<p>همیشه جان فگار و خسته دل باش کزین غم موسیائی مصلحت نیست</p>	<p>همیشه جان فگار و خسته دل باش کزین غم موسیائی مصلحت نیست</p>
<p>هر آنچه بر ورق کائنات مکتوب است بخانه ازلی نقش بند دست قدم</p>	<p>شال صورت ما است نقش و صورت نکاشت منظر خود را بر پرده مکتوب</p>

دو دید و دید احوال که چشم میبویست	قد است بصورت یکست در معنی
اشارتے ازلی عمارتے خوب است	خطے که بر رخ خویبان کشیده اندیش
ولیک عقیل یکست شش سلب است	ز صفی دل موجود نقش آن جا است

چشم احمد بن کرم جمال دوست عیان	
که حوض خاطر عواض نیک مرغوب است	

هر آنچه فی نگر من کمال یار دوست	هر آنچه در نظر آید جمال یار دوست
هر جمال که بنیم جمال یار دوست	هر کمال که بنیم کمال حسن صفات
نگریدین معنی خیال یار دوست	هر نمونہ که نقش جمال مرویان است
هر وجود که بینی وصال یار دوست	میت ازلی چون بذات موجود است

بحال احمد دیوانہ کے رسد عاقل	
که یار او همه حالست حال یار دوست	

در چشم خدا بین رخ زیبایش عیانست	آن شاہد خوشخوی که در جلوہ جاست
هر جا که عیانست حاجت بیاست	در عارض خود بین ہی باش خداین
هر قطره که یابی همه دریائی دانست	هر ذره که بینی همه خورشید مصفاست
پس همه موجود نگر جمله هاست	چون گفت شجرانی انا الله تحقیق
دانست از ان سجد که کشف نہاست	اگر جان عزایل بود آگاه ازین سر
در سجده نمودار شدن سر نہاست	در معنی وحدت نظر افتاد ملک

در پر تو انوار جمالش نظر افتاد
چشم شوخت که زستی بهستان ده است
از دل سوخته ناله عشاق و است
از فغانهای من گم شده و او است
ساک از لب یگون تو بیچاره دلم
بایل از زخم هر خار چو اندیشه نکرده

احمد جو کلیم است که بر طرد جهان است
شورش در جگر شمع شبستان ده است
هر نوازی که بحر بیل بستان ده است
منع خوش فتنه که با غنچه و بستان ده است
بخواند از خویش شده در صفت بستان ده است
زان طایفه بود و در و کلاتان ده است

احمد ز نستی خود ناله زند عیب مکن
چند رطلی زلف پیر چستان ده است

ولی که روز و عشقت در دست
چه داند قدر ابل و رویه درو
نمی دانی تو قدر عشق باز
کس که درو عشقت بر گزیند
چه می بوی ز سر عشق و عاشق
مقام وحدت او نیست مبرود
درخت عشق انگه بار گیرد
چو می بینی تو از عشق بیستی

مرا و را در دوایم سو و شند
همان داند که دایم در و مند
بر و زاهد چه جامی بند و بند
درین ده در و عشقت و لب بند
ازین بگذر چه جامی تو بند
تعد و بر و ن از بهفتا و در بند
که عقل است از میان بخش نکند
مقام عشق و عاشق بر بند

بیا سرا که اندر راه تو حیدر	بناز آواز مردم او فکندست
زور و غم را سکه کے بجوید	بهر آن دل کو زور و دشتمندست

چو احمد مردم و صد باز تالہ
ولی کز درد عشقت درد مندست

جمال لایزالی طلعت ماست	روای کہ بایں صورت ماست
بیر جا چیت نقش و ربايش	جمال با کمالش طلعت ماست
ببراعی تماشای عجیبست	کہ در ہر باغ سر و قامت ماست
بروزہ نمودارست نطاس ہر	بہر شکل ہویدا کسوت ماست
اگر چشم خدا بینی کشائے	نہ بینی عالے در رویت ماست
چرا عاشق نگردد روح قدسے	کہ اندر روی خوان نیت ماست

زر از احمدی کس را خبر نیست
کہ آن جان جان و در خلوت ماست

از قصہ جمال تو ہر سو حکایتست	وز نکت و بان تو ہر جا روایتست
وصف بان تنگ تو گفتن بخوان	لیکن ہر بان تو ہانت حکایتست
بہر چشم تو عشق من است بالیقین	بہر خیر کہ ہست ہمہ صغایست
گفتم کہ جان من فراقست بجان رسید	گفتا بعیش و اوان جان و ہدایتست
بختم نہ آن کند کہ شود بخت روزیم	ما از بخت خوش بیش بختیکلایتست

از غایت جمال تو منزل نشان است | ہر جا کہ در کلام حق از حسن بیت است

احمد ز دوست چند شکایت کنی مدام
کز دلبرے تو گرچہ ہزاران عنایت

دوستان تھے کہ کارم شکل ست
مے ندامت تاجہ باشد حال من
ہر زمانے بردلم ہیں محنت ست
ہر غمے کز آسمان آید فشو
ہرچہ خیر یار ست اغیار ست آن
عشق بازے رندے دیوانگی
ہر کرا دیوانہ مے خوانند حلق
ہر کہ خبر عشق ست مارا محنت ست

ہمدان ہرے کہ پایم در گل ست
انچہ از عشق تو مارا در دل ست
ہرچہ در دل خبر تو گلی باطل ست
گوئی آن ناز تو بر جان دل ست
گرچہ نوش ست ز ہر قاتل ست
مرد را باشد کہ مرد عاقل ست
بایقین دانے کہ مرد عاقل ست
در د محنت از تو مارا حاصل ست

احمد از دیوانے فرزانه شد
ہر کہ دیوانہ نشد ناقابل ست

لے خالقے کہ منظر وات تو کائنات
مقصود و جملہ عالم دائم ہمین قوی
در ہرچہ نیکرے تو درین عالم فنا
دریا و موج را تو یکے دان ہر صفت

در جملہ صفات نمودار تو نبات
و اند کہ غیر نیست دین کل کائنات
قائم نبات است لے باہر صفات
احوال کے رسد بغیر این نکات

<p>در خوشی تن بین که توئی فره جیات تا فیض فضل او نشود در تو وادوات</p>	<p>گر آشنای بحر خدائی بخود بسین مستغرق خودی بخدائی تو کی رس</p>
<p>اسرار حق را تو بدان در همه جهان احمد بواسطه جمله مرده و زنده حیات</p>	
<p>که تا در زیر هر موئی چه راز است بگفتا قصه زلفم در راز است بنیدانم درین پرده چه ساز است وسله جانم همیشه در گذار است که آن ولدار دامنم بے نیاز است و لیکن بهتم در حرم و راز است</p>	<p>حکایتها سے زلفت او در راز است بگفتم راز زلفش باز جویم چو خیمه گماست از چنگ غمش شد ترا از آتش من نیست سوزی مرا خواه او کشد خواه او نواز و که ایم کریمه عالم به بخشند</p>
<p>ره عشق حقیقی احمد است این بسنده و گران راه مجاز است</p>	
<p>قبای کن فکان پیرایه ماست جهان بکسر زیر سایه ماست درین ملک کینه پائیه ماست براه نیستی سرماییه ماست پلاس چرم پوشش نمره ماست</p>	<p>فضای هر دو عالم سایه ماست من آن خورشید تا بایانم که هر دو سریر لامکان و دزد و عرش فنا و فقر هم افلاس و تجرید براه فقر احمد باخت خود را</p>

<p>ای لاسکان حرف مکان از که جویت در کل کائنات محیطی بذات خویش که در بقای مطلق و که در وفا محض اندر گمان محض یقینم یقین شده است پیران بذات خویش نهانم بذات خویش</p>	<p>در هر دو کون نیست نشان از که جویت گشته چو در دو جهان از که جویت در حیرتم که من میان از که جویت چو از هر دو عالم نیست عیان از که جویت پیرا چو ذات اوست نهان از که جویت</p>
<p>احمد حق تعالی به یقین گرفتو بگرے چون ذات تست شرح میان از که جویت</p>	<p>ببینو ای نیست گرازیار است جان نول انبار کردن کار است هر چه جز عشق است خود آن کار است جا نبری در راه او پندار است هر چه خرد و دوست آن انکار است کعبه فتنه خانه بین هنجار است</p>
<p>ما شقی و میرزائی کار است آه بر ما عشق آمد در رست جان ما جانهاست چون او جان است ما شقی در کوی جانان شکل است کار ما عشق است دیگر کار نیست دل نه سجده کنون در کوی دوست</p>	<p>نیست چون احمد درین دوران کسی او دوست از عشق آن دلدار است</p>
<p>ز بهی راهی که ادره بے نشانست چو می خواست بهی تو اندر پست مبالا</p>	<p>نشان می بین که او اندر نهانست که بهی از سبب این آتش گشته</p>

گمانم کے باینجا راہ باید تو نیکو بین توئی در کل عالم	برون از فہم و وہم و از گمانست چو این حاصل شدت مقصود است
اگر خواہی برون از خویش احمد کہ حرفے وہو معکرم زبان ست	
اگر جلد یقین ست این گمانست بشنو تو یقین کہ نیست جز تو چون نیست بجز تو کس درینجا چون است وجود ما وجودت ما را چو وجود نیست پیدا	در نیست گمان بہ فغانست تفصیل بیان این و آنست اندر غلظت کہ این مکانست ہر دم غم دور و بیکرانست ہر لحظہ وجود ما نشانست
احمد و خویش گشت عاشق مشتوق و عشق در میانست	
ہر کہ درین عشق گرفتار نیست ہر کہ نشد در دو جهان کامیاب ہر کہ بہ عشقے ویدر دے نشد راز نہانی کہ درون دلست لے دل اگر دم زانا الحی زنے کہ تو شوقے مست خرابات عشق	طالب حق محرم ابرار نیست ویدر اولائق ویدار نیست آمدہ جز صورت دیوار نیست کاشف آن رمز بحر یار نیست لائق جز تو رس و وار نیست در روش راہ سزاوار نیست

<p>کبر و حسد جلد حجاب تو اند گر تو بخواهی که بخود در رے پروہ خود را تو ز خود بر فلک</p>	<p>لیک ویرین راہ چو بیدار نیست رو تو بیدین راہ کہ بسیار نیست راہ دولت خرد و ارار نیست</p>
<p>احمدی از چشم بدر کن حجاب ورد و جهان بین کہ بجز یار نیست</p>	
<p>گوهر عشقت ز کان دیگر است طائر قدسی کہ در قالب سید مرغ جان از آشیان پرواز کرد ہر کہ از شمشیر عشقت شد شہید ہر کہ چون منصور شد سرست عشق تیر عشق او کہ بر جامم رسید</p>	<p>تیر شوق از کمان دیگر است نیک بگز آشیان دیگر است زانکہ این مرغ از مکان دیگر است زندگی او بجان دیگر است بر سر دوش فغان دیگر است از کمان پہلوان دیگر است</p>
<p>احمد از جام شرابش شد این شرابی از دکان دیگر است</p>	
<p>منزل عشق از مکانے دیگر است عقل کے دانہ کہ این مزار کجاست آن فقیر نے کہ این جاے رونو دل چہ می تیر دین فانی جهان</p>	<p>مرد معنی را نشانے دیگر است کاین جماعت را شانی دیگر است ہر کیے صاحبقرانے دیگر است کاین جهان را ہم جهانی دیگر است</p>

در دل مسکین ہر بے چارہ
 بر سر بازار صرافان عشق
 کشتگان خنجر تسلیم را
 دل خور و زخمی ز دیدہ چون چکید
 عشق در مدرسہ تعلیم نیست

شاہ را گنجے نہانے دیگر است
 زیر ہر در سے جوانے دیگر است
 ہر زمان از غیب جانی دیگر است
 اینچنین زخم از کمالے دیگر است
 کا پختان علم از بیانے دیگر است

احمد اتاکم نکردی ہوشش او
 کاین جرس از کاروانے دیگر است

ہر کرار وے در نگو نامی ست
 چند گوئی کہ عشق نام نگو ست
 کام بر کام نہ تو در رہ عشق
 رو تو بدنام باش در رہ عشق
 رو کہ تو مرغ دام و دان نہ
 مرغ او بدو سعید و انجمن ست
 در خرابات عشق کے پرسند
 بر سران وودہ پدید آ مر

طبع عاشقے از و خامے ست
 نام نیکوے عشق بدنامے ست
 کام اول کہ است ناکامی ست
 کاین سعادت ہمہ بدنامے ست
 زانکہ طبع تو تزدے و خامے ست
 باز او بایز بد بطلامے ست
 کہ ز حافیت خوابہ یا تاشا نیست
 کہ حجاز نیست خوابہ یا تاشا نیست

احمد است باش در رہ عشق
 تا بدانتند کا جبر جاسمے ست

کمال عاشقی ترک نیاز ست	چو جامے خواجکے و کبر نیاز ست
ہر آن عاشقی کہ در رہ پاکباز ست	ہمہ کردار او عین نیاز ست
اگر عاشق بسجد و رسینا بد	ہمیشہ جان عاشق در نیاز ست
نماز عاشقان سرست پیمان	ہمان دانکہ او دانا می نیاز ست
بشدند عاشقان ست از دو عالم	زبان خلق بر عاشق در نیاز ست
اگر در بند جانے رو جهان گیر	کہ عشقش بویہ مردم کہ نیاز ست
بکوسے عاشقے کبر گذر کن	کہ کوسے عاشقاں رو در نیاز ست

یقین احمد جامے چین ست
کہ عاشق در دو عالم سرفراز ست

جمال لازالی بر رخ ماست	کمال حسن او در جلا شیا ست
ببین در جلا شیا ذات اورا	کہ اندر جلا شیا او سنے ست
ببین در صورت ما ذات حق را	بموج و بحر بین کان جلا دیار ست
بچشم خویش بنگر ذات پاکش	حقیقت ذات حق اینجا ہویدا ست
تو ظاہر بین کہ جملہ خود بنا را	کمال حق تعالی جمال اینجا ست
حدیث ہو علم گوشش جان کن	رموز سخن اقرب بر تو ایما ست
بجز تو در جهان چیزے و گر نیست	محیط جملہ ذات حق تعالی ست
نکو در یاب گردانا سے را ہے	بچشم خویش او در جلا دنیا ست

تو ذات احمدی بین ذات حق را	بمعنی ذات او در صورت انشیاست
<p>ای صورت نشان خداوند اکبرست حسن جمال تو همه وصفات برت در کائنات حسن خوش جلوه میدر در هر طرف جمال خداوند و الجلال والله که غیرتست بعالم چه نگرے در صورتت نگر همه معنی ذات او ذات خدا بین که بمعنی شد آشکار نور خدای بر رخ آدم و آدمیت بر ذات احمدی همه وصفات زیادت</p>	<p>ذات خدا بین که بصورت مصورت لے صورت تو معنی الله اکبرست ای حسن تو بصورت معنی برت الها کرده حسن بعالم نورست در صورتت بین که چه معنی خوشترست ای ذات تو بمعنی بصورت مظهرست انسان تشکله ز خداوند اکبرست نورش محیط دژ ذرات مظهرست آری جمال حضرت حق را چه در صورت</p>
این رمز این نکات ز اسرار مرتضیٰ احمد غلام بندہ اولاد حیدرست	
<p>احمدی را جمال دوست عیاست در تماشاے دوست زرگس ما هر که راگ نشد ز معنی دوست هر که در هر وجود از و اثر سے کشتی عقل کے تواند رفت</p>	<p>گرچه از چشم دیگران پنهانست زانکه رویش چو لاله نمانست نقش دیوار صورت بیجانست معنی خاص صورت انسانست اندران در طے کو بے پایانست</p>

سزاین راز کے شود مکشوف	زانکہ این شرح لبط الامکانست
احمدی خردوست مے گوید	زانکہ از ہر خیال دریے آنست
ایکہ بر سو تو عالم بستلاست رومی تو در پردہ دائم نہالست چون یکے باشد غبار و موجا صورت آدم بمعنی با زمین ذات پاکش بہت در ہر ذرہ ہست پنهان ذات او در چشم ما	ذات تو در کسوت نشان چرات حسن تو اندر رو کا کبریاست در میان ما جدائی از کجاست در لباس آدمی ذات خداست زان بہر ذرہ ہمیشہ این صفاست ذات او دائم بمعنی خود نہاست
خود نمائی مے کند احمد بہ خلق چون بہ بیند خود نما آن ذات ماست	
امروز کہ این خانہ پر از بانگ فغانست آفتاب لاہوت کہ در پردہ نہان گنجے ست بویرانہ کہ در وصف نیابد در خانہ منہ دل کہ در نیخانہ چو جاست خاک در این خانہ ہمہ مشک عبیرست انکہ کہ رو فقر ز دوراہر می یافت	در یاب کہ این شور ہم از صاحب جاست امروز و زورین دیر نگر کہ ہمہ ہماست آن خانہ و خنخانہ بین جملہ نہاست دائم کہ ازین بانگ ہمہ خانہ خجاست شور و در این خانہ ہمہ خجاست سلطان جہانست خداوند زمانست

هر کس که درینجا ز دست همیشه	در عالم تو حید چون مردنشانست
و الله که درین دهر بجز دیدن نیست	گر ملک سلیمان شهباده فسانست
این خواجه خانه است که در خانه نذرست	این ساحت بجزست که بجز کراست
در صورت انسان تجلی حقیقیست	جز او و گری نیست که انسان بیست

احمد به وصف گذشت حقیقت
ستی بخش بین که همیشه شایست

سرست رسید جام در دست	در حلقه ناکار سرست
دیوانه شدیم از جالشش	عقل از سر ما چون پیر بست
بر خاست قیامت در اندام	کو آمده در میان چشمت
از تیغ کرشمه خون مار نیست	صبر ز دل بسته خست بست
آرام سفر گردیدن از جان	از تیر مژه دل و جگر خست
گفتم یک کتار بوسه	گفتا اگر آرزوت همست

چون احمدی از شراب تو حید
سرست رسید جام در دست

در هزاران آینه یک فتابی بیش نیست	هر چه جامی جهان بین خوشترابی بیش نیست
هر زمان گفته سخن با خوشتر آید از خوش	اینهمه پیر و پنهان خبر جوابی بیش نیست
از قدر و هست موج بجز اسمی جدا	اینهمه یکیک تملو فانی بیش نیست

ایک اندر جملہ عالم خرابانی پیشیت ایہم ہر یک حق از کتابی پیشیت ایہم عالم کہ بینی خبر سبکی پیشیت ایہم از بحر سستی خرابانی پیشیت ایہم صورت نمودی نہ نقابی پیشیت	جملہ موجودات پاک حق باقیین از کتاب لفظ و توحید اپنے سیکویم ہم در ظہور کائنات از اصل معنی نگرے چیت این عالم کہ بینی از نشان بے نشان ایک ہستی را ہی بینی ظہور و الجلال
--	--

آئندہ در ہر صورت جان نہان بدستیت ظاہر اور جملہ عالم شد عیان بدستیت و انکہ آید در لباس جان بدستیت شد عیان بد او نہان در جہان بدستیت و انکہ در ہر سیکری باشد روان بدستیت در ہمہ عالم نشان بے نشان بدستیت	احمدی آمد حجاب جان جانان احمدی در گذر از جان کہ اینم خرابانی پیشیت
آئندہ در ہر صورت عیان بدستیت و انکہ او بہر تماشایکند این جلوہ ما ہر کہ در ہر کسوتے آید برون بہر ظہور آئندہ در ہر صورت آمد عیان در کائنات و انکہ اندر اسم رسم آمد برون اندر کنون جون محیط زید بالا آرد آن و لدار ما	احمدی آمد حجاب جان جانان احمدی در گذر از جان کہ اینم خرابانی پیشیت

این حسن و لطف بے الحقیچہ لریاست در ہر چہ نگرے تو ہفتات کبر لریاست	از دیدن جمال تو ہر دم ہست در کائنات ہر چہ ہست
--	--

<p>از وصف حسن نیست جداگر تو نگری ذات خداست هر چه بظا هر نظر کنی ذات بشر که پرده اسرار از دست آن شاهباز تا که نهانست در بشر اسلام و کفر حلیه یک شرباه عشق هر پرده که نگری آن آفتاب ذات</p>	<p>این جمله صفات بمعنی هر خداست معنی خود ذات گشت اسرار انماست نیگو، می نگر که درین پرده ماهماست گراست نگر که تو درین پرده رواست آنرا که او بر راه خدا و خدا شناست هر قطره را که بینی چو دریا با صفات</p>
<p>هزکت که از ره دل احمدی بگفت یکیک همه زمر خداوند و الیقاست</p>	
<p>تا صورت نقش یار بااست هر جا که مراد حال آید آری چو وصال یار باشد بالین چو بود بنجاک کویت چون پرده عکس یار تاب کز عکس جمال خود نماید بایادش اگر سخن سیرایم از خاکست اگر پیام گیرم</p>	<p>هر لحظه مراد گر تماشاست یک کار بدل هزار خراباست بے وصلت یار خانه صحر است و الله که مرا به از تر است این خار خشک حری و دیاست این واسطه ز راه بر خاست در جمله سخن بمو هوید است صد آدم و صد هزار حواست</p>
<p>معلوم شود که بے محاباست</p>	<p>چون عشق ز پرده رخ مستاید</p>

لے احمد اگر بخود یہ بینی	این فئات تو ذات حق تعالیٰ است
نقاب کبریائی بر تو زیباست	لوائے بادشائے بر تو زیباست
جمال خویش را ظاہر کن امروز	کہ سرخود نمائے بر تو زیباست
علم بر عالم اسے بر آورد	کہ ذرات گوائے بر تو زیباست
ترا بیم هر صورت کہ بیم	کہ سر اینجائے بر تو زیباست
تو شہباز قصائے کبریاے	از ان قریبائے بر تو زیباست
توئی مستغرق اندر بھر وحدت	کہ موج آشنائے بر تو زیباست

پلاس و جرم را احمد کریدے

لباس بادشائے بر تو زیباست

یقین در صورت سرائی است	کہ برین از سفیدی سیاہی است
بچشم دل اگر تو باز بینی	کہ یوسف حبش اندر قعر چاہی است
ستر از جان دل در باز یکدم	کہ اندر عشق مرون بادشاہی است
اگر بینی بچشم دل تو اورا	برانی حسنش از مہ تاباہی است
بستر عشق او کس نیست آگاہ	بے در عشق او امروز و ابی است
ہمہ دیان یکے بین یکے بین	خداے در حقیقت لاناہی است
جمال لایزال بین پرستی	کمال حسن او بین بارگاہی است
کمال حسن او در بیت پرستی	بذاتش در ہما شیا کماہی است

جمال حمدی گریز بسنی

یقین در صورت سرالهی است

آن دلبر که جان جانست
 مستی و قلندرے درندے
 افلاس و نیاز و فقر و حاجات
 از چشمه چشم ماست جاری
 جان بر سر کوهی و ستارون
 نپدار که کار عاشق مست
 و ریاب یقین که جمله اسما
 هر قطره که بنگرے تو پیدا

و اندک که جمال و عیا نیست
 این شوخ قدیم بهیا نیست
 سرای گنج مفلسان است
 هر خمیه که بر زمین و است
 بهتر حیات جاودا نیست
 بیرون حساب این و آن نیست
 از آینه ذات او بیا نیست
 دریاے محیط پیکر آنست

از ذوات احد جمال احمد

یا جمله صفات ترجمان است

و ریخته کشادند و برین است
 ساقی لم نری و او مرا جام ظهور
 گفت مینوش مرا از سر خنانه ما
 با ده برست نهادم گفت ساقی است
 پنج هستی همه برگردم و بخویش شدم
 بر زبان که نوشیدم و از خویش شدم

مختیانی شده ناگاه برین عاشق است
 بکفت آورده از انجام نشین است
 که ترا در سرین با ده تمنائی است
 با و با هر چه بسز و سر شکست
 شاخ خویشی ز دراهم گرم است
 بهم غارت به گشت شد با پرست

<p>احمد ز خورون این دو جهان شد بدوشت خمار باوہ یشاق در سرم باقیست بینم حریه فروشم تمام جان جهان شراب شاد و دیوانگی و قلاش منصیحت میکرد تو به عالم دین چو کار من نکشاد از صلاح بدو دین</p>	<p>که یک لحظه ناما الحق زون عالم است که پیش چشم لحظه صورت ساقیست صلای عامم هم کین شب ساقیست همیشه دین نیست در سرم شایست و لم گفت که بگذر نصیحت عاقبت مے معانه نوشتم که زهر تر یا قیست</p>
---	---

افروش صوف مرقع بزوش احمد مے
که در و در و بصوفی صفای اطاعتیست

<p>ای دل اندر صحبت لدر باید نشست از سر دل پرور جان گوشه میاید خرید با منان جام لب و دم باید کشید از سر و دلبسته عشق باید سو و سر از سرستی بقا و رستی باید گزید از شراب و هو حکم باو باید چشید از رموز سخن و اقرب نکته باو باید نمود در پی وصلش غم بجزان می باید کشید از سماع لیلان آشفته میاید شدن</p>	<p>بهرم از راه دل در کار می باید نشست از ره دل پرور لدر می باید نشست اندرون حلقه زار می باید نشست پس بر سو و عاشق زار می باید نشست و دم تو حید حق زار می باید نشست پس درون خانه خمار می باید نشست پس میان لریا پار می باید نشست بر میگل میان خار می باید نشست در پی بولیش سرگز زار می باید نشست</p>
--	---

چون شده گشته اندر تیه حدت سالها
پس ندان خوشش تا چارمی بانشست

احمدی چون بر نیاید هیچگاه از زهر کفر
پس میان فرقه کفار می باید نشست

سرتو حیدر خدای لوح جان باید نشست	رمز وحدت از سواد و دیگران بانشست
حرف سرش از سواد و دیده باید پیش کرد	خطر فرشت در بیاختن جان بانشست
از کتاب گشت کمتر آنکه با باید گرفت	شکل اسرار حق را ترجمان بانشست
گشت باید کرد سر و سر و معکم را مدام	مشکلات رمز را هر چه میان بانشست
جماله در ذات بشیر اسرار حقست آشکار	آئینه یک یک درون جان بانشست
از رموز سخن اقرب شاد می باید نشست	وز سر و دل رموز این آن بانشست
چون ظهور حق بنوده خلق آمد بشک	جماله اسرار خدای پس از آن بانشست
چونکه ظاهر گشت اندر حق در آب جهان	قصه ذرات اندر جان عیان بانشست
خط مشکین بر رخ خوبان که ظاهر گشته است	آئینه تعویذ جان عاشقان بانشست
صفو دل را محشی ساخت از رموز حق	راز پنهانی درون دل نهان بانشست
و فقر توحید را قوم باید ساختن	پس حسابی محمل دل بر زبان بانشست

احمدی از شرح و آری همه معنی عیان
آن همه معنی ز لوح کن فکان بانشست

عاشقان بارگاه است تال آواز مند
بر تو طبل سجان لیدی سری از مند

از علوم مرتبت از جمله عالم بگذرند از سستی شراب صرف حدت در کشند رحمت للعالمین است آنکه او را قریان عشریان بر آستانش خاک نیندازند گرسی نه آسمان را زیر پا آرند تا اینیاد در دامنش دارند دست اعتصام هر که هست در خیر امکان بقدر شوق خود دشمنانش را تقصیب سرفروخته بنا گر سرارش از دل خود عاشقانش کشند از فضای لامکانی هر زمان سستی کنند	خیمه بر بالای این گنبد عیان زنند پشت پای خود بفرق طایفم از زنند بر در اقبال مالیک وادعی زنند قدسیان بر خاک پایش بسجود زنند بوسه بر خاک پناه خواجہ یطحاز زنند اولیاد و بارگاهش سبز بر پا زنند بر در اکرام او از عمل دم بالا زنند دوستانش حمیله نزد حبت الما زنند آتش اندر صفحہ طایفم اعلیٰ زنند از خم حدت همیشه خمره با و زنند
---	--

شور و ملکوت افتد گرشهستان او
بچو آحمز نالهاس از دل شیر زنند

عاشقان گزیده بر رخ زیبا بینند اندر آن آینه مقصود جانی نگزید عینست خبر منظر و آتش همه ملک جهان بایقین جمله جهان آینه مرد خداست گرچه بقیند جلالش بنظر محو شدند	روی مقصود در آن آینه پیدا بینند هر چه خواهند در آن جمله پیدا بینند عارفان جمله جهان رخ زیبا بینند بد که آن نور حقیقت بر آشیاب بینند دل جان بقدر احوال شیر بینند
--	---

اگر آید بنظر باطن شان جمله جهان
 جان جان را چو در آینه دل نگردد
 عارفان نقد و هم امروز به چشمه نگرند
 گردانند که این جمله جهان منظر است
 گروهی بکنفس فضل و عنایت برسد
 عاشقان عشق و وطن گر همه بیا نوشند
 در دوشان که همه در دو بلا می نوشند
 ساغر عشق ز لعل لب لعل در خورند
 عارفان حرص و هوار که زیایست کنند
 اگر دلی نوره زنده از سر اندوه فراق
 آه سر و از دل پرور و برآرند و دلی
 چشم حق بین چو کتانی دلی از مشرق
 قدسیان چونکه مقامات همه در نگرند
 از کرامات کمالش جوید بیند همه
 از کرامات بزرگی همه را در محک آید
 خاص حق احمد موسی از صدق و صفات
 قطب حق غرّت جهان مرجع ابدان

عاشقانند که مقصود جهان و اینند
 جمله اشیا بنظر عین مسکین بینند
 اگر چاین جمله جهان و در و اینند
 سرشتانند بیایش همه تالیا بینند
 طالیاان بهتر از انفس میجا بینند
 اندرون آتش عنماش شراب بینند
 هر زمان عیش و بکار همه زانجا بینند
 سستی و شقیگی بامی صعبا بینند
 زیر پا در ده افلاک معلی بینند
 همه عالم ز بهستان دم گریا بینند
 در تمیز از سر سرش دم سر بینند
 تاب خورشید هر دره هویدا بینند
 زینت شیخ مر از همه بالا بینند
 در کرامات کمال از همه بالا بینند
 چو در و مقصد خود را همه پیدا بینند
 برورش اهل صفا مسکن ما و اینند
 ازورش جمله او تا و و تولا بینند

بر سر خاک درش سیر ملاک باشد
 عریان چون بکمالش نظری باز کنند
 ساکنان در فروشن خاک بر او
 جان و دل را بفدای درویش در کنند
 بیدلان از نظریاک تو دل یابند
 موسی عهد توئی از کف دوست
 از کمالات شرف آنچه ترا داد خدا
 یافت از فضل خدا سیر جانگیر خلا
 در آن بر سر خاک تو پناه آورند
 از کرم سائیه خود بر سرشان باز کنند
 گرچه او تیره دل سخت چو آهن آمد
 گرمی کن که ز فیض تو شود تازه نهال
 در گلستان تو چون بلبل مست توان
 آنچه امروز مرا از مدوش حاصل شد
 سر خور را بر سر خاک درت بیایم

اهل افلاک از رتبه بالا بینند
 در روایات فلک نور مصلا بینند
 سر نه روشنی دیده دنیا بینند
 وزه خاک درش را که بیجا بینند
 مرگدان از نفست معجز عیسی بینند
 عجب نیست یکایک بیجا بینند
 پای قدر تو بر پای دنیا بینند
 بر درش جمله جهان هر یک ملجا بینند
 خستگان خاک درت مرهم سوا بینند
 تا از آن سایه قرار دل خود را بینند
 نظرش کن که دلش صخره صفا بینند
 هر طریقت برگ تو شاخ مطرا بینند
 سیر ز نوره بکل اهل سخن تا بینند
 اهل عرصات سر سرمد فردا بینند
 تا سرم در قدم خواجه بطحا بینند

احمد از طریح تو شد طوطی گویای سخن
 لطف کن تا که سخنهاش شکر خا بیند

یارب این قسم کیانند که بین بخیرند
 مژه انکار که زنده بقیامت نشوند
 یکے جرمه سردار بر آیند و لیر
 جز جریات گریانند که کیست
 باوه نوشان خم لم یزلی مست مدام
 همه شیران سریش عشق اندام
 نه چون سنگد لان مژه تمان خشک لبند
 اهل فقر اند که از فقر چه فخر کنند
 نیست خیریم و پلاس به پوشش شان
 کارشان نیست بجز زنی شاہدار

رهنر شیفتگان شمن اهل نظرند
 آنکه از سر دل زنده و لان بخیرند
 یکے آه هم از کون مکان گذرند
 مست و آشفته در آن هه پیاوستند
 جان و شان سر خاک در سیمبرند
 نه چو شسته زده چند که چون گاو ترند
 همچو دلاب پیر شده غم دیده ترند
 نه غم مال نه اندر طمع سیم و زرند
 طارن چمن فقر بین بال و پرند
 آنکشان کار و گریه بکند آن و گزند

احمد از خلق چه پوشی به این شیوه خود
 که ز کار تو یکایک همه آگاه ترند

چشم خدا بین داشت آنکه یکے را و وید
 راه حقیقی گذشت رسم مجازی گرفت
 هر که درین راه حق راه شناسی نکرد
 آینه روشن است هر حرف از تنگی
 که چه داند که چیست آینه رونما

کودمان استی راه گزی راگزید
 غره لیلین عقل و من معنی ال راگزید
 گشت گرفتار نفس پنج فراوان کشید
 وای بران کس که او کو خدا آفرید
 نکته توحید تاب گرتواند شنید

	احمد از آن سر حق پیش تو هر بار گفت چشم خدایین داشت آنکه یکے را و وید	
در سینه ام که تخم محبت بکشته اند گوئی که بر صیقله جانم نبشته اند بالای سر که بلایا برهشته اند گوئی که تارهایش را ندوه رشته اند		اندر ازل نصیب من از غم نوشته اند هر آیت فراق که منزل می شود بر جان من که بار فراق نهادند هر جامه که از پیک من پر خ و خست
	درد و فراق غیبت و اندوه رنج عشق این جمله طبیعت احمد سرشته اند	
من منتظر بر آنم که ز باد بولیش آید آن یار بیوفای مردم چه آید زین عشوه و دروغی کار نمیکنم اندر زمین شوره هر تخم که بر آید دل در دکان خوابان بستن گوی نشاید از ذرات خور و بیان هرگز وفا نیاید این رنگ کفر از تو عشقش شیرین آید این بوی پارسائی هرگز بکار نیاید از ناله و زاری کس این چنین نرود		آن دلبری که هرگز از وی سلام ناید در آرزو میروم حاصل نشد مرا دم بسیار وعده کرد برسم بکامت آخر در شهر خور و بیان هرگز وفا نباشد بر هر که دل بستم هرگز وفا ندادم گفتم که رسم خوابان باشد گوی وفا زهر و دوزخ در دست هرگز بکار نیاید دل در هوای خوابان ظاهر نزد تو از ناله و زاری ختم است بر تو احمد

ہر کہ رخسار تو بیند بگلستان زرد
 ہر کہ در خانہ دے با تو بخلوت نشست
 خضر اگر لعل روان بخش ترا گزاید
 عشق تو روز ازل بر دل ما و آہ نہاد
 مرد باید کہ ز شمشیر نگر و اندر دے
 جو شمع بود کہ در پیش غمت کشتہ شوم

ہر کہ در تو کشتہ از پے در مان زرد
 بہ تماشای گل لالہ در یحان زرد
 بار دیگر بس چہ شمرہ حیوان زرد
 نقش اوقا با بابر زول بران زرد
 ورنہ آن یہ کہ ہم از خانہ بمیدان زرد
 لیک این لاشہ ضعیف نیستان زرد

احمد جام ز اوصاف تو گوید سخن
 عاشق آنست کہ اواز پے جانان زرد

چشم عالم بچو تو دیگر ندید
 گاہ بر شکل و گریہ شدے
 گشتوے بر وار بر شکل حسین
 بست در ہر ذرہ ہر عیان
 اگر یکے بینی یکے بین جملہ را

ہر دم از نوے و گراے پدید
 گشتوے بر ساز دیگر نا پدید
 گشتوے غلام ہر شکل با زیر
 چشم خفاش ست زہنی پدید
 ہر کہ یک بین شد بر ہمنوعی رسید

چند سر خویش را ظاہر کئے
 باز بان احمد این گفت و شنید

ویرست از ان دیار پیادے رسید
 جانم ملیک سید و بکامے نرسید

در نزد آن نگار سلاے رسید
 در واکہ در دمند بکامے نرسید

ما از کجا و دولت فضل تو از کجا خان وصال در خوار دیوان خجنگان شد مرستی که از گل گلزار و صیل او هر صبح دم بخون و دم شست و خون	زیرا که دست تشنه بجای نمی رسد این دولت نعیم بجای نمی رسد پوست ز صبح دم بشتای نمی رسد آگاه از نگار بشتای نمی رسد
--	--

احمد سیر سلسله زلف و ستی
کین دولت عظیم بجای نمی رسد

وله

مرا حضور تو باید بال و گنج چه کار مرا جمال تو باید باده خود چه نظر مرا تقای تو باید بوستان گذر اگر بصر عزیزم بغیر تو چه صواب	مرا کنار تو باید نظر چه سود کند مرا کلام تو باید خبر چه سود کند چو تیر غمزه زدی پس سر چه سود کند رفیقم ار تو نباشی سفر چه سود کند
---	--

چو احمد از رخ خوب تو بهره نبرد
برومی خوب تو دیدن بهر چه سود کند

گر نقاب چه زیبای خود را افکند هر که از شوق کمالش بیانی باز گفت گرمی حسنش بجان بدلان تانی ز اهلان سو شو نزار پر تو انوار تو	شورش اندر نهاد و پیر و برنا افکند همچو موسی بخودش بر طور دنیا افکند بر سر طور دلش نور تجلی افکند عاشقان را سر سر بر هوش و شیدا افکند
---	---

تاب انوارش نیارد تاب هر خسته و
 چون عنایت و تکیه چون بایست بر
 شیخ دین شد پناه خلق احمد چرم پیش
 مقتدای خلق عالم بهنامی طایان
 آنکه از انقباس پاکش زنده گردوده
 پاره از جبه پاکش وای عشیان
 طالب از خاک درش کحل بصیرت و
 بگذرد فرق سرفرازان هر سرگرد
 خاکپایش را تبرک سره دیده کند
 بر سر راهش همه چاره و سرگشته است
 تا مگر دست کرم بکشای احسانی کنی

هر طرف بینی جانش خرموسی افکند
 سایه پیری فرشت حق تعالی افکند
 آنکه جایش سرگردون مصلای افکند
 آنکه گردون سبز بر پایش دروا افکند
 در میان خلق عالم رسم احیا افکند
 خاک در گاهش سیر حریخ خضر افکند
 واصل از نور جانش چشم بالا افکند
 شهر مرغ جلالش سایه بر ما افکند
 تا مگر نور حدی در چشم اعمای افکند
 تا نظر بر بند خود خواهد آسا افکند
 تا بقاف قرب تو خود را چو عنقا افکند

بر اسیرت چشم دارد و احمد دیوانه بین

شاید احسانش گناه جلا عفا افکند

آنکس که سپرده به صحرای عدم و
 هر حرف که بر تخته هستی رتبه داشت
 از رخش قفا گرد ز کوهین بر آرد و
 سیمغ و دلش قرب بها ازلی باشت

در ملک بقا از سر تجربه قدم و
 برواشت بکلی بسیر حرف قلم زد
 از خون جگر آنکه روان ناحیه منم زد
 کو بر کوهین ز تجربه قدم زد

آئین کس که داشت محرم اسرار خدا شد
 هر دزد که تابانست چو خورشید صفا
 سرش بفرم نیکشت و لیکن
 بر دار برآمد چو حسین هر که درین راه
 هر دل که نشد سوخته آتش عشقش
 در ملک فنا آنکه نشد خسرو عالم
 از تکت توحید خداوند خبر داد
 اندر دل مشتاق بے شعله بر فروخت
 شد ملک فقر کس را که مسلم
 از مایه تجرید کس نقد بقایافت
 هر بنده که شد بنده انشا سحر خور
 منشی سخن کان خرد خواجه نظامی
 هر دور که از ان درج گهر بار برون شد
 سلطان سخندان و سخنگوی سحر خور
 افراشته را یاب سخن بر سر عالم
 بر دار شد از کنگره عرش مقرب
 جانش بجریم حرم کعبه توحید

بر لوح دل از خامه توحید رقم زد
 بر طاعت او شسته از نور قدم زد
 بر طاعت تحمیر صفی دست کرم زد
 در عالم وحدت زانا الحق همه هم زد
 در خرمن او دست قصدا آتش غم زد
 بر دزد افلاک توحید خیم زد
 هر ضرب که بر تارچه زخمه هم زد
 در سین عشاق بے درود عالم زد
 در هر نفس طعنه بر ارباب غم زد
 کز گنج دو عالم چو پسته بر کرم زد
 اندر قدمش بے نیسے خرم زد
 کو خیمه گفاریه بستان ارم زد
 صنایع فلک ساخته در گوش فتم زد
 کوسکه خود را همه بر ملک عجم زد
 اعلام خرد بر سر نه چرخ بجم زد
 آن بلبل عرشین که درین ضمیم زد
 لبیک زان غلغل دیریت حرم زد

چون خیمه او دفتر از سر آید ست شاهی که علم بر سر جریح برافراشت آنکس که نزد دست بران کلاش	هر دم گره عقل برین خلد ارم زد دست کرش طعنه بر باب هم زد اصحاب تعصب همه آهنگ دم زد
---	---

احمد بطینش همه عزاز سخن یافت صد طعنه بر اصحاب همه سم دورم زد

باز هر جای نو آغاز شد باز عاشق باو و حدت چشید باز و لبر شکل و یگر شد پدید باز صوفی را صفائی رو نمود باز مرغ دل نشین یاد کرد باز بلبل در هوا کگل پرید باز در گوشه صلامی عشق داد باز عشقم راه در محسرا نهاد باز مژگانش سر استر شد باز معشوق از کرشمه دل ربود باز نارا احتیاجی رو نمود باز دل در پای جانان سر نهاد	باز نه در پرده و ساز شد باز سستی ز سر آغاز شد باز چنگ مطربان در ساز شد باز آن محبوب اندر نار شد باز جانم باز در پرواز شد باز گل با بستان ایناز شد باز طبعم با تاجان همراز شد باز مرغ عشق در پرواز شد باز تیغ عشق سر انداز شد باز عاشق در طلب جانناز شد باز آن در پای حریت باز شد باز جان در غمها غماز شد
--	---

<p>باز آتش و رها و ما گرفت باز عشق و لیران آغاز شد باز گلهای چین از سر شکفت باز خم عشق اندر جوش گشت باز عاشق سر بر سوائی کشید باز آن زیبا پسر رخ را نمود باز عاشق گشت بیوش از سماع باز زهر زاهدان بر باد رفت باز دلبر پرده از رخ برگرفت باز گرد آیند کسوت یار ما باز بر من وحدت آمد آشکار</p>	<p>باز احمد در جهان ممتاز شد باز آن مهر سرخ اندر نماز شد باز عاشق را چون آغاز شد باز باوه با فتح همراه شد باز چشم و لیران عمارت شد باز عاشق بر رخسار حیات شد باز سوز از جوی سحر افراز شد باز رسم بخودی مستان شد باز عاشق با چون انبان شد باز با شکل و گرا بران شد باز در خلوت بت طراز شد</p>
<p>باز مرغ جان احمد شد و لیر گرچه او در جانی پرواز شد</p>	
<p>باز و لم عاشق جانانه شد باز تراحم که چه باوه چشید باز تیر وید که بیوش شد</p>	<p>باز دل آشفته و دیوانه شد باز چنین است میخانه شد باز سینه باوه و پیانه شد</p>
<p>باز سر عشق بر دل او قرار</p>	<p>باز به سحر عاشق مستانه شد</p>

باز سر وار چو مردانه شد مرتبه عشق چو شاهانه شد	باز شعورے زانما الحق یافت باز ز توحید علم بر کشید
	باز فنا و احمدی در جام عشق مرغ دلش در طلب دانه شد
صغای صوفیان غافل چه دانند حائق ناهق و باطل چه دانند رموز ستر دل بیدل چه دانند که قاتل نکته مشکل چه دانند که خود بین حالت مهمل چه دانند که ناقص سیرت کامل چه دانند که ستر لذت قاتل چه دانند که هر بیدل دوا ی دل چه دانند	رو دیوانگان عاقل چه دانند همه حقیق حق راقی شناسد من از دل سر دل میگوم انا بیا و خلق دیوانگان باش تو از خود دور شو تا واصل آئی تو فی کامل دلی دریاب خورا قتیل عشق شوا ید دست هر دم و لے باید زور و عشق رنجور
	رموز عشق احمد کرد شرح نکات عشق را جابل چه دانند
پرده از روی باز خوا ہے کرد قصه ماوراء خوا ہے کرد کشف پوشیده و از خوا ہے کرد	وقت آن شد که ناز خوا ہی کرد زلف راتاب مید ہے هر دم مے کشائے نقاب از عارض

بر زمین سناز خوا ہے کرد	لے بیاسر پیش ابرو خود
	احمد از غیر دوست چید نظر پیشیب و شر از خوا ہے کرد
اندر خور و صل جو د گرد و بود تو اگر نه بود گرد و آندم همه تار و بود گرد و شیطان تو با سجود گرد و سودای تو جملہ سود گرد و	چون بود تو بے وجود گرد و چون فانی کل شود وجودت اگر فانی محض گرد و این بود گردیدہ بہ معینست گرامد سرایہ عشق چونکہ بینی
	احمد چو فقات حاصل آید سرایہ تو حلوہ گرد و
از خدا و مصطفیٰ سیرا شد باز اکنون پرور خمار شد خرقہ را انداخت در دگر خوار شد ز فانا الحق و مبدع پرور شد مست عاشق دارد باز آرز شد مقتدای پاک از کفار شد کاین چنین سیری پے نثار شد	پیر باد رکوسے آن دلدار شد بود چندین در میان اہل دین ماز سوزش در نداشت او قتاد چون شراب و ہو حکم را چشید عقل را زہر را گوشت نہاد سوزش اندر شرع و اسلام افتاد جلال اہل دین بہ گفتند این چه بود

این عجب کاریکه مارا اوستاد
گرچه وعظ و پند او نداشت بے
رحم آمد خلق را از کار او
هر زمان اندر هجوم حلق او
از رموز عشق رمز یاریافت
از کمال خود همه کس را بگفت
گر کند بستی شایر رواست
ایل وین گفتند این بدگشت نیست
پیران از رمز عشقش یاریافت

پیشوا می ما کنون غدار شد
وعظ و پند خلق نزدش خوار شد
چون هجوم اهل دین سپار شد
گاه است و گاه او شیار شد
وز نهال عشق بر خوردار شد
بگذرید از ماکه وقت کار شد
بیدل و بیجان چو از نظر ابر شد
کشتن او بوریاسه نار شد
در حقیقت که میخنی دار شد

جان مشتاقان مشار پاسه او
جان آحاد این زمان ایشار شد

هر که نظر بر رخ تو جان کند
چون رخ خود را از صفای بگرد
چونکه بیند رخ جانان خویش
گر ز نظر بر رخ جانان برود
آینه کلمه چو مصفا شود
هر که عاشق نام مروی زند

صورت شان آینه جان کند
ذات خود آینه سبحان کند
آینه دل رخ جانان کند
گناه و بخت که پنهان کند
ازین هر که تو چشمان کند
خانه دل را همه ویران کند

<p>گر بہ عشق گدائے بسوز گر چہ ورین راہ چو مورے بود</p>	<p>دشمنے دل خویش سلطان کند غرت خود چو سیلیمان کند</p>
<p>ہر کہ چو احمد زول و جان نخواست ورہ این دروچہ و زمان کند</p>	
<p>مہری نمازگان بت رعنا نکر درومی یا بر خست کہ آنرا صفا نکر بنامی روزنی کہ درو نیست وار بنامی قطرہ کہ نہ شد بحر سکران آب حباب جملہ یکے وان بایشین کردے ملائم کہ جفا می کند نگار</p>	<p>مارا گناہ چیست اگر با شمان کرد درومی باندازد کہ آنرا ودانہ کرد بنامی تیرہ کہ مرا ورا صفا نہ کرد بنامی وزہ کہ مرا ورا خدا نہ کرد از اتحاد بیج کسے شان جدا نہ کرد از خود برو کجاست کہ او خود فنا نہ کرد</p>
<p>احمد زیر تو کر مش گشت عین او آن خاک کیست کہ کرم او کیمیا نکر</p>	
<p>ہر فقیہ مرد میدان کے شود ہر فقیرے را کہے بیٹی فقیر گر چہ خواہی بیرہائے سے مانہ گردی از ہمہ سیرا ر تو تا توانی در وجودت نحو شود</p>	<p>موجہ مسکین سلیمان کے شود ورنہ ہرزندہ سلطان کے شود کشف عشق آخر بر بان کے شود در ہمت این راہ آسان کے شود ورنہ این راہ بر تو کیسان کے شود</p>

قطرہ سان در بحر عمان غوطہ زن	ور نہ قطرہ بحر عمان کے شود
آشنا کردن به بحر لامکان	بے رموز عشق سہان کے شود
ہر کہ در توحید کفر سے دریافت	ہر گز او در خود مسلمان کے شود
مانہ گرد و غرق بحر لامکان	کاشف اسرار بیان کے شود
در ہمہ موجود ذات دست پس	مے ندانم کشف عرفان کے شود

گر نہ احمد در شدمی در بحر عشق
پر تو نور تو تا بیان کے شود

اگر نسیم جان فزا بویا شود	ہر کجا ز ابد پر پور سوا شود
اگر دمی از بوی خلیفہ در رسد	چشم اعما و بزبان مینا شود
اگر نسیم زلف مشکینش وزو	بیدلان ابا و ل پیدا شود
اگر یافتانہ ز رخ آن منقاب	حملہ اسرار با دروا شود
اگر باند عقل کل از در عشق	ور نہ مان از ریخ و شیا شود
از مہ غم نہی بایر مدام	ہر کہ او در سر این سودا شود

ہر کہ دور افتد چو احمد از حبیب
از فراقش این چنین گویا شود

وے کر عشق او دیوانہ گردو	چو من در عاشقی افسانہ گردو
کے کر عشق جانان لباید	بہر و عشق او در مانہ گردو

<p>دیرین ره عاشق جاسن از باید براحت او بیا زو جان دل را براه عشق باید شیر مرد کے بازو دیرین ره عشق باری</p>	<p>که گرد شمع چون پروانه گردد کے کر خوشنیتن بیکانه گردد که گرد عشق او مردانه گردد که او از خانان ویرانه گردد</p>
<p>شراب عشق نوشیدست احمد که از بویش جهان مستانه گردد</p>	
<p>چشم ز نور عشق بسودا و را وقتاد از بیک دور دور کشیدم ز بختودی اندر کند و در بلا شد ایشم رخت دلم ملج و ریای غم نهاد شغل خرد ز قاعده کار خود گذشت خوشوقت آنکے که با صفا این حدیت در تنگنای دهر بے ترک ناز کرد بزار شد عقله کونین محو شد ترک خودی گرفت آمد به بخودی جولان نو رخس و نش و نصا عشق چون ستمے نمود با فرا سیاب لقت</p>	<p>سرگشته و شکسته بغوغا و را وقتاد پایم ز جابرنت و سراپا و را وقتاد تاریج شد ز خوش و بیخا و را وقتاد کشتی غم دور طه و ریا و را وقتاد عقل ضعیف راوی حوا و را وقتاد سز و بکوه دشت بصحر و را وقتاد یک حله نمود و بیجا و را وقتاد راه عدم گرفت بعد و را وقتاد مور و ضعیف و یک و یا و را وقتاد همچون تهنیتے که در و و را وقتاد مروانه و رصفت و یتما و را وقتاد</p>

ز دانتش که شعله او در جهان گرفت
 عقل ضعیف را می در آمد برای گل
 بر هم دریده پرده افلاک سر بر
 بر دین حق چو را بر او گشت عقل بر
 اسرار بے نهایت او گشت آشکار
 در هر سخن تجلی عین نظر رسید
 چندان بنمود که سر گشته باز ماند
 القصد چون جمال رخ یوسفی برید
 نه صبر نه سکون آرام نه قرار

یک پنجه سر که سر را پا در افتاد
 بهوش شد ز پامی خم پشید او افتاد
 اما چو دیده راه بها بخا در افتاد
 در راه عشق او به آفت افتاد و افتاد
 راز دلش بنموده اعلا و افتاد
 اما بعین ذات سمنی در افتاد
 و آنکه در آن نظر به تما در افتاد
 اندر طلب میل زلیخا در افتاد
 که در حقیقت گاه بیایا در افتاد

یارب درین طلب که تمامی است
 مقصود دل بجانش چه زیاده افتاد

گرچه ز روی ماکشایند
 و اندر بخار سندان ایشان
 در عکس جمال حق بینند
 چون پر تو نور حق بختیاب است
 بر روی تباست جلوه دست
 ما است جمال دست قبله

و اندر که جمال حق نمایند
 این طائفه گرز خود پراینند
 گرزنگ ز آینه زوایند
 شک نیست بنمزه دل ربایند
 زان اهل نظر همه ستایند
 جمال اگر چه ترا اثر نمایند

<p>بردار چهره اش آزمایند آنان که به معنی گرایند</p>	<p>مقصود بدو در میساست در صورت خود خدا به بنیند</p>
<p>خود را بشناسید شما جمله خدا کنید در راه طلب طلب طلب شما کنید از راه یقین جانب توحید گرایید کامی زمره طلاب شما جمله کجا کنید وز خویش بنیند شما جاها کنید از کعبه مطلوب شما جمله میایید</p>	<p>ای طالبان ذات خداوند شما کنید در خویش بجوید هم اوصاف جدائی و الله که و گریست به بنیند بخاطر کشت نیست بجز ذات خداوند تلقای گروست یقین آه تبا بند و ریجا مقصود طلب جمله شما بنیند</p>
<p>انوار حقیقی خدا هست در ریجا ذات احدی صورت احمد بنمایند</p>	
<p>باوه ز دوست که خوروست پیو که بود در صفت عشاق باز نعره پیو که بود ز گسستانه او دیده پیو که بود سلسله عاشقان حلقه پیو که بود باوه مستی فرا تازه پیو که بود حلقه گیسو او طوق گلوی که بود</p>	<p>دلیرستانه را چشم بروی که بود راه همه عاشقان آه مذاقم که بود غیبه خندان او خنده بروی که کرد زلف پریشان او زهرن جان که شد جام ز دوست که خور و جامه کجا و کشید طلعت تابان او آه بروی که تابست</p>
<p>کشتن دیوانگان شیوه پیو که بود</p>	<p>احمد دیوانه را هیچ ندانم کشت</p>

سے توحید چون در جام کردند
 درون جام چون ساقی بیدیدند
 بر کار بست فاعل بالحقیقت
 ہے خواست آنکہ خود را ظاہر آرد
 چو در کثرت بنودہ وحدت خود
 اگرچہ مرغ دل پرواز میسکود
 بروی خوب رویان جلد عشاق
 ملک پر و سے آدم دیدہ نمی

بستان است اعلام کردند
 بشیاران از ان پیغام کردند
 بشر اور میان بدنام کردند
 عیان خود گشت انسان کم کردند
 تجلی ہمہ خاص و عام کردند
 کنون بیدارہ اش در و ام کردند
 بنور ایزدی آرام کردند
 بسجدہ مرورا الزام کردند

چو کافر گشت از دنیا سے باطل
 نصیب احمدی اسلام کردند

ہر کہ او بصورت شمارا دید
 ظاہر اندر لباس انسانے
 جملہ جان یافت جان خواہم
 ہر کہ آگہ ز رمز معنی شد
 عشق معشوق عاشقی ایدوست
 ہر کہ دریافت سر این توحید

ہیچ شک نیست کہ خدا را دید
 صورت ایزدی شمارا دید
 ہر کہ در راہ تو صفرا دید
 صورت یار خود شمارا دید
 جملہ محبوب دلربا را دید
 شکے ملک ما بقا را دید

احمدی را کسے کہ ظاہر یافت

بایقین رو مصطفیٰ را دید

<p>چه سرای حقیقی ز غیب پیداشد چه نکته های نهان آشکار شد یکبار چه نکته گشت پرکار خط عشق پذیر میان قطره بجز استخوان و ذراتی دان هوسست همه عالم بداتش شیرین بر آن جود که بیستی وجود است کام بر آنچه بود نهان اندرین سر کهن ظهور حسن خدای نموده شد به بشر</p>	<p>که از فدا مع آن اجل عشق شیر شد که آنچه در تن غیب بود پیداشد چه وجه بود که در جمله جاها پدید شد ز بحر قطره بیامد و باز دریا شد که فرات الهی بطن گو یا شد کمال منظر فوایدش و خواشیا شد سرسبز از تن غیب را پیا شد جمال فواید الهی مهر اسما شد</p>
<p>تو احمدی احدی دان و مزل کجا بسود عشق بیا بدایر سودا شد</p>	<p>تو احمدی احدی دان و مزل کجا بسود عشق بیا بدایر سودا شد</p>
<p>عاشقان در عشق جان باز آمدند همدم و معشوق گشتند از نواز گاه غرق گشته اندر نار عشق چون خلیل الله اندر نار عشق از صفای جان بجان اگر شدند جان دل را چون فدا کردندشان چون جمال احمدی شد آشکار</p>	<p>در هوای جان جان باز آمدند باز با معشوق و مساز آمدند گاه با طلب در ساز آمدند چون سمندر باز پرواز آمدند در قصای عشق جان باز آمدند در ره عشاق مستاز آمدند عاشقان در عشق جان باز آمدند</p>

یار ماور پر دیا ز می سے کند	حالے را کار سازی می کند
مے ناید مہرباے مختلف	مے نذا تم تا چہ بازی می کند
گرچہ کنجشکیست جان عاشقان	در ہوا عشق بازی می کند
می نہ کنج عشق او در ہر دو کون	زان ہر سو سفر ارغی می کند
ترک شمش از براے جان ما	ہر زمانے ترک بازی می کند
مردم چشم ز خونم ہر دے	جان ز قربانم بازی می کند

احمدی را چون غنای مطلقست
زان بیالہم بے یس بازی می کند

ور واکہ در عشق بدر بان نیرسد	این قصہ رواں بیابان نیرسد
دور و می فراق یار کہ در مان پیرست	کاین دور و لاو دست در مان نیرسد
دور و فراق در پنج و عیب و کیسی	آوخ کہ ہر چہ بدر بان نیرسد
ما قصہ فراق نو لیسیم سر	لیکن چہ سود چون جان نیرسد
احوال دور و مند و نیر کہ مے بر	پای تلخ بہ پیش حضرت سلطان نیرسد
ہر چند زار و خوار کہ پیش فنا و ایم	حالی بہ پیش حضرت سلطان نیرسد
منع و لم ایس کہ اندر قفس مابذ	عمرے گذشتہ باز بتیان نیرسد
مردم و دین ہوس کہ غانی کند گنا	عہد و غامی یار بہ بیان نیرسد
احمدی دیار شدہ بتکا عمر	ور واکہ در عشق بدر بان نیرسد

<p>حالت منتظر اہل نظر باد ہر آنکس کوینا اور دوزخ رفت ز باران و چشم ہر زمانے یزیر پای تو سرمانے عشاق ز جام عشق تو محمود و سرت</p>	<p>از خاک پای تو کحل بصر باد چو زلفت و اماند و ز پر باد بگرد عارض تو سبز تر باد نگار را ہر زمانے بے پر باد دل عشاق ہر دم بے خبر باد</p>
<p>یاد آرام حدیث لعل شیرینست و ہا غم زان حلاوت پر شکر باد</p>	
<p>دوستان کیفی جان مراد آرند بر شہاباد کہ چون خندہ زندگل بچین بر شہاباد کہ چون زہم طرب ساز کنند در محلی کہ شہا جمع نشینند عیش چون خرامند با طراف چمن قنات چون کنداد بحر سوسن سحر در قفس چون نسیم سحری تازہ کند جان شہا</p>	<p>الخط اشک در افشان مراد آرند گریہ تر گسستان مراد آرند شورش شمع شبستان مراد آرند ساحے حال پریشان مراد آرند جیش سرو خزان مراد آرند یکزمان محبہ خندان مراد آرند نفقہ سبیل بجان مراد آرند</p>
<p>چون در آن مجلس تہاد می نشیند ہمہ آہر بے سرو سامان مراد آرند</p>	
<p>ہر قطرہ کہ چتر عشقت بر دن بند</p>	<p>در یای غم روان شود موج خون بند</p>

آتش زندگیت سر پرده فلک
هر تخته که بر جہان جان سوزناک
جزه از نیست جلوه آن شاه باز عشق
در قاف قربت سر پرده کینند
در بای هر دوگون کم از قطره شود

هر شعله که عاشقش انمول برون زند
آتش سفت فلک مستون زند
گر بخود نمی خویش و بر جنون زند
کو پشت پامی بر بر نیاری تن زند
چون موج انکشاف نه بگون زند

بگر خورق است حسینی جمال من
هر قطره که چشمه عشقت برون زند

راز دل در میان نمی آید
به عبارت سخن نمی گنجد
هر که عین البقیع است درین
بر رخسار تا به چشم اهل نظر

سر جان بر زبان نمی آید
به بشارت بیان نمی آید
گفتش در گمان نمی آید
نور حق بر عیان نمی آید

راز با احمدی چه شرح دهد
راز دل در میان نمی آید

عشق رمز در میان مانده
هر کسی راز و گمان ندارد
گاه پید گشت پنهان از همه
گاه او بی شکل و بی صورت

شورش در جان این سوانما
هر زمان نقش و گریه پدید آید
گاه پنهان رخ از رخ و انما
گاه نامش آدم و حوا نماند

<p>گاه نامش مریم عیسیٰ سنا گاه پیدای او بیضا سنا گاه نامش خواجہ طہا سنا جان مادر لولہ یفا سنا یازار سر برد گشتان پنا سنا باز شکل دیگر او این جا سنا یازار سر برد بر سوا سنا کس چه داند چہ چہ غوغا سنا</p>	<p>گاه گفت او من علی ام من لے گاه موسیٰ گشت اندر طور عشق گاه اندر جنگ عشق او ساز کرد داستان ولبری از سر گرفت یازار مزے در جهان آغاز کرد رخ با محمود پیدا در همه سود سودا همه کرده به خود یازار سودا سودا سے عشق</p>
<p>نام او در دفتر شایدا</p>	<p>احمدی را چون جمال خود نمود</p>
<p>کے چو من شکستہ راقی رہی ہو ہر نفسے ہزار جان گم شدہ یازمی ہو باز بجا شقان خود دل بچہ ساز میدہ حاصل عمر خویش رنکے بنامی ہو باز در حال خویشی کے بہ نیاز میدہ مرد کس بجا شقان شیب فرا میدہ</p>	<p>آنگاہ سے ہزار جان آئے باز می ہو ہر کہ در ہزار جان قسمت غمہ کردہ اگرچہ ہزار جان دل راست او بہ لحظہ ہر کہ حسن بگو او مقصد خویش میکند اگرچہ چو من ہزار جان حنت طلب ہو مرد بین طلب سے براہ نیافت بیکس</p>
<p>آنگاہ پیدای او بیضا سنا</p>	<p>آنگاہ سے ہزار جان آئے باز می ہو</p>

گر یک نظر بسوی من مبتلا شود گر یک کرم بجالی من بینا کنی گر یک گره ز پر خم زلفت ببارسد وصلت اگر نصیب شو کو دوست آن تواند رونق ده دست جهان گرفت سجده اگر نصیب زلفت هزار جان	و در دم همه سر سر جلا شود من جو دما همه چون کیمیا شود حاجات خاطر من همه انش و اش شود تا دولت مساعد بخت کرا شود و قیام پرده برفتد از رخ چها شود و اندر هزار جان که یک می با شود
--	---

اے احمدی بہ تحت تو این کی وا بود
اگان شاہ حسن ملتفت این گدا شود

ای اہل نظر بگو و لبند تا کم نشومی ز خویش یکبار ای دست بیک قلعہ گردش اکون من و عاشقی و شد دارم دل کے کہ است عشقت بیچارہ دلم بہ توبہ کوشید دیوانہ حلقہ ہائے زلفتش چون دست نمیرسد ز جملش	از ویدن غیر دیدہ بر بند این بار کجا تو آنے افکند آن خرقہ صد ہزار پیوند کردیم صلاح دزد یک چند بر جرعه وصل آرزو مند عشق آمد و پنج توبہ بر کند از پند کجا شود و خرو مند گشتیم یکسے دست خرم
احمد ز نظر تو باز مانے	داوند البے نصیحت و پند

هر که او جام عاشقانه چشید کشته سرت دست همچو حسین هم انا الحق و سر سبحانی ذات دانست با وی مطلق	او انا الحق هزار بار کشید هر که زبان با ده جریحه بمشید از زبان موحدان به شنید خبر بشر نیست هیچ ذات مرشد
--	--

احمدی را ازین سر اسه بین
ظا ر قدس و قرب برج مشید

ای دل از ابل لال سر می باید شنید طیلسان بود حکم را بسیار کشید لی مع الله و میان لوح ان مذکورت خود انا الحق هم باید گفت اندیش عشق نورانی انا الله بایدت هر دم و دن نکته سبحانی از الفاظ قول عاشقان نیست خیر از حدی هیچ سر و میان سر را کسی سکنگ در گوش کن نقش انوار غیبی در میان بوستان گرچه میگویند وحدت میان کثرت من تو حید خدا مرز و هر و است	نکته عشق از زبان یارید شنید سخن اقرب از لب لدر می باید شنید کنت کثر از لبش بسیار شنید وز زبان عاشقان بر دارید شنید وز زبان هر کس گفتار میاید شنید اندرون بویا نارسه باید شنید پس همه از محرم و اغیار میاید شنید از نوای نغمه مزمار می باید شنید از نوای بلبلان نزار میاید شنید لیکن این گفتار شان یار میاید شنید از گل و گلزار و از هر خار میاید شنید
---	---

معنی توحید و سهامی الی بیان من
 معرفت توحید از حد دلدار می باید نوشت
 مستجاب بود از تیرگی باشد خبر
 آنچه سیکویدند از تیرگی عاشقان
 در حدیث من برای گوش میاید
 در زبان خاص عام این نکته توحید
 آشکارا شرح را کشف باید ساختن
 ساختار دست کنون دلدار میاید کشید
 جرعه بایر چشید از جامستان است
 رب ارفی چون کلیم الله میاید گفت
 صریح وحدت هم عشاق از زبان
 هر که هست راه حدت خوش فوایدی میاید
 گفته تا گفته بایز و تعالی بالیقین است
 تا ندانی هم توفی اسرار حق را ترجمان
 از زبان سنگ خشت میاید و دارد
 از زبان صبح خیزان سر توحید صد
 گز آب معرفت دار می موز سر حق

هر زمان از گفته ابرار می باید شنید
 نکته ستانه از بهشتیاری میاید شنید
 این خبر از مردم بیدار میاید شنید
 آن بگوش جان دل تاج میاید شنید
 در ندای غیب این اسرار میاید شنید
 در میان کوچه و بازار میاید شنید
 راز پنهانی هم از دلدار میاید شنید
 طعنه با در خانه خار میاید شنید
 نکته قالو ابی تکرار میاید شنید
 لون ترانی باز موسی و ارمیاید شنید
 از بابچه چنگ از اوتار میاید شنید
 دم بدم ایندم سوپه قار میاید شنید
 چون صد از سنگ از کسار میاید شنید
 از زبان میوه و اشجار میاید شنید
 فاو کرد الله بر زبان ذکار میاید شنید
 در سحر از ناله اشجار میاید شنید
 شورش و جازلب نهار میاید شنید

سر مود خدائی ہر زمان کے واسطے
ایک جو خاصان از لب تار بیا بد شمشیر

سر توحید اعداد از گفتنیہا احمدی

از زبان سید مختار سے بایر شمشیر

راہ بین دور ستغایت تنگ تار کے سر

بے سادات خستہ دل کے تو انہم میں

کے رہنم میں حشر تباہ و عدم کے جذبہ

چند گرم تشنہ لب پر گرد و پامی طمع

چند ہر جہرہ گرم گرومی کدہ

ہمتے تادرنظر باز ممتاع ہر دو کون

تا کے اندر بحر وحدت غرق گرم ہر نفس

چون آن بحر آشنا گرم بدست گرم و گرم

یک سخن گفتہ بعالم عالمی او اوجان

کردہ عالم جو یہاں ہر وہ سے مصطفیٰ

ذرا از خاک پائیش عرش او اوہ شرف

عزتش در مصرت کردہ یوسف عزیز

بوی خلقش تازہ گردانید عیسیٰ را نفس

کردہ ہر صبح از براتی وہ داران و ریش

خیمہ زرین سن اوج چرخ مستدیر

بے عنایت کے بایر راہ بیچارہ سوز

بے ہدایت کے تو انہم راہ فتنہ بن سر

کے رسم و منزل مقصود و خور بد شکیر

چند ہر قطرہ گرم گرم گروہ ہر پر غریب

چند ہر طعمہ باشم ہر طاقی اسیر

تو تے تادرنظر باز ممتاع ہر دو کون

سر سیر و پاد و نئے آب با شرا لکیر

گرد شجاع او ہمہ عالم گرم و مستقیم

یک نفس گفتہ باوہم کردہ و لفظ لکیر

کردہ بر آدم گرم ہر صفا کے نظیر

حلقہ اش و گوش کردہ طلعت چرخ

کردہ کحل خاک کویش پر کنعان نصیر

زان نفس بر خلق پیدا کردہ قدار البشیر

خیمہ زرین سن اوج چرخ مستدیر

چونکه در مانندست از وصف جمال پاک او	دستر تو حیدر خوانم بر دیاک قدر
ای تو تازه شکر گریه ز جان بیلان	و می تجوید تو زنده خاطر خسته خیر
یار لب دست سبزه نفس فریاد هم رس	در ناپاست او قیامم سنگینی سنگیر
گر شمع لطیف تو آمد سحر گاهان مرا	جانم هم هر لحظه بر باد و بوزن می

زان نظر باری که بر بیچارگان شری لطیف
 ز احمدی بیچاره مسکین گاه گاهی برگیر

زیاران دلر بایار نیست بهتر	رسوم عاشقان از نیست بهتر
اگر چه کار خویان بود عاشق نیست	ز بایاری وفادار نیست بهتر
چو مار نیست عزت پیش محبوب	بجهد عشق پیش خوار نیست بهتر
خوش آنکس دل برکش نیست بهتر	درین عالم گرفتار نیست بهتر
نمی پرسد نگارم هیچ گاه	نمیدانم که دلداری نیست بهتر
نمیدانم چه بد کردم بجافش	که میداند دل آرا نیست بهتر

نخواهد خون احمد ریخت که جرم
 که نزدش جرم خونخوار نیست بهتر

تمشلتیست مصور جمال صورت یار	درین معانیه می بین جمال صورت یار
بهر خیره رضوان با عنای بهشت	جمال خویش نمود از نهال صورت یار
اگر راست نظر از ظهور اهل کمال	تمشلتیست بظاهر شمال صورت یار

بصورت همه شیا چو در نظر آید	پشتم ظاهری دیدم کمال صورت یار
نور نور خدائی ز چشم احمد شد تشکلیست صورت جمال صورت یار	
دیوانه من گشت گرفتار زین پس من آن شایه آن نزد قریبات نه در پی سجاده نه پردای خلافت آن شکل دلاویز که دیوانه مرا ساخت محزون که شود شیفته هر دم محمل نیست دارم هوای آنکه سنگ خویش بخواهد گر شیفته دل بر دست نیست عجب خزان زود دوست و گریه نماندست تا چند کنم محنت ایام تحسین بنخواستم از لعل لب گفت چهره	شد صبر سکون از من بیچاره یکبار بدست صراحی طرقت خانه خمار کرده یکجای جود گرد جبه و دستار زین پس من آشفته حسایه دیوانه در هر چه بیند ز رخ لیلی است نود تا خلق برانند هر کوچه و بازار آن سنگ بود کوفت شود زرم بریدار ای معنی از طعنه من هست بمیدار تا چند کنم بار فراق تو بهر بار چون رو تو بینم ز بان ماند ز گفتار
احمدی نظر باز می رندی شده مشهور که خلق برانند که مایسم درین کار	
در هر دو کون نیست چو مطلق جنبش ای آفتاب حسن توئی ذره آفتاب	مقصود این و آن وجودش توئی مگر در ذره آفتاب طریقت منظر

<p>در یاب خویش را که پشیمان شوی مگر اندر وجود چلایکے بین در نظر</p>	<p>در خوشن بین و تیر از غیر کن در یاد موج هر دو یکے هست فالت او</p>
<p>احمد طهور چله توفی اندرین و جو ۲ در هر دو کون نیست چو مطلوب خبر بشیر</p>	
<p>که ذوق باوده چه داند اسیر با و غور برین صلاح مزدور چه میشوی مغرور که نیست بے مطرب کمال ذوق حضور نغمه و غنای عنوان خطوط و قصور شوی بجلقهستان عشق روز نشور که پنج تلخ جان کند نت شود سرور</p>	<p>حدیث باوده مکن پیش شاہ مغرور بیای پیرستان تو سر آیار یار جام صراحی نوش باوده مدام به نغم حرمی خانه گرد هم ارزانت اگر ز خانه خار جسر نه نوشی بوی باوده خنانه جان به اید دست</p>
<p>بکام احمد سرست ریز جرمے که دست دوست بخیزد و در غنای ظهور</p>	
<p>یک قطره و صد هزار کوثر یک معدن و صد هزار گوهر خوشید یکے هزار اختر در هر چه کنسم نکه برابر</p>	<p>یک جرمه و صد هزار ساغر یک معنی و بی شمار صورت در کثرت هست ثمرت او در هر چه به پیغم او محیط است</p>
<p>معدوم شده وجود و یگر</p>	<p>خیزد انت خدای نیست موجود</p>

نورش بکمال است مدغم

معینش بصورت است منظم

از روز ازل شرابِ وحدت

در طیبت ماسده مجسمه

باجله صفت محیط بالذات

ما است بخاطر این مقرر

پیدا است فی ز چشم نهان

پنهانست فی ز چشم اظهر

گشته است همان اهل معنی

از کشف روز او مشد

از کت و وحدت حسی

هر کس که بگفت شد و شمر

آنرا که خداے پاک خوانی

بر صورت ماست بین بر سر

متاب شتاب اوست تا بآیات

خورشید ز نور اوست نور

اینصورت بے مثال محبوب

بر جملہ همان مشد و مشهور

انوار ظهور او همانست

در کون و مکانست او نور

چون خاص تجلیش باناست

زین مروده همان مشد و شمر

ماز وحدت حق که آگهی داشت

هم خویش رسول شد سکنه

بر وصف که بر جمال خوابست

از حسن جمال اوست منظر

تا چهره و ن پرده باشی

بے واسطه نماے منظر

گماهی نمود و اوقات خورا

بر صورت احمد همیشه

که ظاهرا شد بسیار بیکر

گر گشت عیان بشکل عمر

گماهی نمود و شکل عشان

گماهی نمود و همچو حیدر

<p>احمد زاهد جدا نذاستے و راصل نظر کئے تو بہتر</p>		
<p>سیمرغ ہوا سے عشق دلزار عشق تو چو شیر شریزہ خوشخوار ہر گورہ شد دست نہر آثار چہ آتش تفت چہ سر زار سجاد گرد شود بہ خسار گرد اند خرقہ بند زمار سروش نمنہ جلد یک بار اگا ہے سر کوہ گاہ بر مار</p>	<p>اے درو تو کیما سے اسرار سودا سے تو سودا ئے جان از پر تو حسن آن ولا رام یک مزرار عشق گویم یک جرہ اگر دہے ز جام گراہ یقین یقین ثانی چون لشکر عشق را تازی گا ہے شد وصل گاہ ہجران</p>	
	<p>احمد چو ہوسست اصل موجود دیگر تو بگو حدیث این کار</p>	
<p>از ہمہ عالم یہ کلمے در گذر جان خود در بار و در خود در گذر گر تو خواصے کئے یا بے گھر سالکا اگر مرد را ہے راہبر خود نباید رفت رہ بے راہبر</p>	<p>گر زور و عشق او داری خبر ہیچکس از عشق جانان جان نہر قلرم عشق ست قعرش تا پدید بے طلب در راہ نتوان در رسید بے یقینیت کے تو انہم راہ رفت</p>	

عاشق از جان بازی وار و کمال	گر تو مرد راه عشق پی بسر
	<p>احمد دوست از دو عالم بر فشان</p> <p>گر ز دور و عشق او داری خبر</p>
<p>ایک پیدائے تو بر شکل بشر</p> <p>ہر چہ ہے بینم ہر ذات تو ماست</p> <p>نور ذات شامل جملہ جاست</p> <p>ہست با ذات نیست وزہ را</p> <p>ہر کہ در دریائے عمان شرفرو</p>	<p>سے نمائی ہر زمان ساز و گر</p> <p>در میان نامیست نام این بشر</p> <p>ذات پاکت شد محیط بحر و بر</p> <p>او ہمیکوید ازین معنی خبر</p> <p>وزہ زین بحر شد خورشید فر</p>
ولہ	
<p>اے در قفس خودی گر فتار</p> <p>پندار از خویش تن میر کن</p> <p>خود بینی راز خود مری و ن بر</p> <p>سیدان بے یقین کہ حق مطلق</p> <p>اسرار خداے از تو پیدا ست</p>	<p>خود را از خود می خویش بردار</p> <p>پندار کہ هیچ نیست پندار</p> <p>خود بین چه کس است هیچ شمار</p> <p>بر صورت تو شدت انظار</p> <p>دیگر تو گو حدیث اسرار</p>
	<p>ما سائے لطفت کردگاریم</p> <p>آیات کلام عشق را یار</p>
اندرون خویش خویم کنایہ نگار	دائما اندر حال من بھی زمین نگار

بچو شک از آب یاس جدا گشتم ز بحر
بیز بودم با حق بن و در آخر چون شدم
نار بودم روز گشتم و زو بودم خوشدم
شیر و بداین شرابی از خم و حدت و لا
چند گاه و سرفت چون جان حیوانی شد

آب بحر مگر چناند شک می گیرم قرار
باز آخر کار نگر جلد نیرم گشت نار
بحر بودم موج گشتم نگر اندر اصل کار
من کنون همچون شرابم شیر گشتم عطار
جان جان کنون این نکته را در گوش کار

اگر چه احمد بودا کنون گشت اعدا ز دل
اکسوت و دیگر نموده از لباس کرد کار

ایک عیانی تو به شکل بشر
و دوست نگر از ره معنی عیان
نیست وجود تو بجز ذات حق
گشت شکل تو ظهور آدمی
آدم معنی همه در ذات تست
سست شوق غوازی خودی

هر دم از خویش بخود کن گذر
گروه بهتر بمشال بشر
طالب خود باش خود کن گذر
زان ملک انگنده تو سجده سر
ذات تو از صورت معنی شمر
چند زنی طاعت تو از خیر و شر

احمد اگر غوطه زنی در بحر
از تنگ این بحر برون کش گهر

ایک عیانی تو به شکل بشر
تا همه ذات تو به با وجود

حسیت بعالم ز تو این شور و شر
نیست بجز ذات تو ذات گهر

روئے نائے دیرسی ز ما	آخر این شعبہ خود و گور
پردہ قالب ز میان فلک صورت ما آئینه روی تست صورت تو گر نشدی آشکا	تا کہ به بنیم ترا یک نظر آئینه را کے نگردیے بصر از سر خیش که دادی خبر
احمد اگر سرنگونی به است داسن هر حق چه کنی پر گهر	
در در سہا عشق ہر بار حیرت زبان گرفت انگشت چون نیست بغیر دوست چیز رفتم به ساری کھنر تر سا آواز بر آواز سرایش در خویش نظر کی تو ایدوست گر مقصد جان جان تو خواہی زان جرعی پدید گشته منصور چونکے بدون تو	رفتم کہ کھنر رموز انہمار غیرت بدہان نہاد مسمار در ملت کافرے کن اقرار باش کہ رسم دوست یکبار کاشی لایق سنی تو نہمار در باب یقین کہ نیست خوار در خویش طلب کہ نیست اغیار چند آنکہ تفتہ بودا سرار لا بڑ برقتہ پر سر وار
سے احمد از کتاب تو حید ہر دم سبقتے کین بہ مکر انوار	

برخیز کناره گیر از غیر	رسم و رده عاشقانست این سیر
چون نقش احد پدید گشته در وحدت او چه کفر و ایمان احوال کیے ندید هرگز آن شیر کمره نیافت این راه در قاعده سلوک این راه	شد مجوز چشم صورت غیر در راه یقین چه کعبه و دیر در دیده کور دوست لایخیر تحقیق بدان که هست او غیر در مصلمات نیست لایخیر
آحمد تو چنین جمال غیر	برخیز کناره گیر از غیر
دل جانم چه متاعست که کشم پیش نظر او در آنجا بطرب شاد من اینجا در غم قصه خویش بنویسم از دشمن دوست دل جان منظر غماست بهم ز وقت حالم از گردش ایام چو زلفت هم زمن بیل آواره و در مانده بجز	گر کند جانب مایک نقش آن یار کز او در آن سو راحت من اینجا مصطر زهر عنهای قوی نوشم چون شهد و شکر نظری از ره انصاف کن و نور بصر کارم از دوست فراق تو سر سبز تر یار برگشته و خورده بیاران و کر
احمدی راه بس خوش بپران آواره می جود زین غم اندوه بیس خون طگر	
صفحات معنوی ذات قلندر	ز نور حق تعالی شد سراسر

بر افکن پرودہ تلبیس از رخ +	ز لوز خویش کن عالم منور
تجلی جز بصورت نیست ممکن	نظر کن جلد معنی را مصور
چو منصور می باید از زمین راه	کانا الحق برترین بردار سیر
و صنوساز و زخون خویش هر دم	قداساز و دل و جان و تن و سر
نگار از مزاین معنی حکایت	که این معنی کے را نیست خور

تو ذات احمدی را بین و ریجا
صفات مستوی ذات قلندر

خوشر از جان جهانی لے پس	ہر چہ می جستم سمانے امی پس
آدرہ بر صورت انسان پیر	لیک در عالم تہانے امی پس
سے بری ولہا بہ عشوہ و ہیم	ہر زمانے ولستانے امی پس
نیت خیر در ہمہ عالم و لیک	در ہمہ ولہا چو جانے امی پس
سپیل جاننا سو کاک پامی تست	مایہ جسم دار وانی امی پس
آشکارا پر لباس آدھی	ہم تہانی ہم عیانے امی پس
جمال منظر ذات قلندر	نہ ذات حق تعالیٰ شد مصور
ولا تو چند اندر پرودہ باشے	تو امی مقصود ولہا نیک بگر
ظہوری نیست ممکن خبر بصورت	یکے بگر ہمہ صورت برابر
قتیل منظر ذات قلندر	ہمیشہ تیغ ہجر است بر سر

ہر آن نقشے کا و صورت بہ بند
ولا پڑان تو کو سب سب بی

یقین ست صورت اللہ اکبر
کہ بر ذات تو شد معنی مقرب

جمال احمدی را بین تو ایجا
نہ لوز حق تعالیٰ شد سوز

عشق آمد نظر حق آشکار
در ہمہ صورت یکے معنی بسین
صورت حق نیست معنی صورت
و حقیقت نیست غیر را وجود
ہو علم مرقع ست بالیقین
نخن اقرب گفت در معنی خدا

نیست غیر جز جمال کروکار
وی ہمہ صورت بہ معنی آشکار
صورت و معنی یکی ہیں نقش یار
در ہمہ یکے ان یک ہیں در شمار
مرقع را ہم بھتی پائیدار
راہ حق را در حقیقت گوش دار

احمدی چون ذات حق را نیست
این موز شوق ست گوش دار

بحقارت تو بین برین چارہ حقیر
با و شاہی چه متاع است کہ بر تو کند
مژدہ ایدل کہ من شکر چہین شمع
تا کہ در بحر مہوت زدہ صد عوط
تو آن تاج مرصع من این زرقہم

کہ غنی چارہ غبار و غم و درد فقیر
مرجا سلطنت فقر کہ ملکیت فقیر
خدا خرقد کہ بہتر بود از تاج و سیر
خاک کوی تو مراست باز خود میر
کہ مرا خرقد چہرست چو زلفیت جبر

<p>هر چه در دست تیا است قلیل دنیا گر چه از فقر بدینزه کم عمر بسر</p>	<p>نزد بزل همه ملک جهان ابل بصیر پروشان بوم بر در سلطان وزیر</p>
<p>احمدی رانگه چشم عنایت شاد باد شاهی ابدی را چه غم از رخ فقیر</p>	
<p>چو از رخ پرده را گردانم امروز پری و حور باد و دانه سازم ز بحر معرفت موج بر آرم لباس عاشقان و خنجر دل عشاق را در هوش بخود مرزید بملک لایزال ز سر سخن اقرب باز گویم بگویم تکت از قاپ تو بین سرخنی خود از کت کت بگویم هر زمان اتی اما الله ز غمزه خو بنای کشکازا جمال خویش بر کشته عشق</p>	<p>جهان را مبتلا گردانم امروز پیر و خور صیا گردانم امروز جهان را آشنا گردانم امروز ز تفت بویا گردانم امروز ز ستر اینها گردانم امروز کد را با بادشا گردانم امروز ترا از خود جدا گردانم امروز ترا من مصطفی گردانم امروز بظاهر از خفا گردانم امروز حقیقت را گردانم امروز روان چون سیلما گردانم امروز یقین دان خو بنای گردانم امروز</p>
<p>ز گوشت و انکایم طاق ابرو</p>	<p>بمهر و باها گردانم امروز</p>

کنم لب خنده از لعل شیرین
 نمایم تازہ زلف خویشان را
 بیاد بزم سر عشاق پروار
 غنچه مطلقم از نقد فخر سے
 و لم بازی بچہ عشق باز بست
 نوازم پرده عشاق مشتاق
 ز انوار تجلی عاشقان را
 بر آرم از دوا بے سر یا فلاک
 سلیمانم بگو پس رب ہب لے
 چو موسیٰ عاشقا زامت ہوش
 ز تاب آفتاب عالم افروز
 نموداری کنم از وحدت خود
 نہم بر فلک نہیں کوس وحدت
 ستم دوست سے بی بی وحدت آباد
 قبا کے سپر پوشان فلک را
 ز گرد ساه خود کھلے بازم
 نظر گرا فکرم رب سنگ و آہن

نسیم صبا حکا گردا نم امروز
 سدا ویر بیتا گردا نم امروز
 ز سر ہا ہوش گردا نم امروز
 نیازت را غنا گردا نم امروز
 ز پرواز ہوا گردا نم امروز
 ترا صاحب نوا گردا نم امروز
 چو موسیٰ اینجا گردا نم امروز
 سیرت صاحب تو گردا نم امروز
 ترا مرغ صبا گردا نم امروز
 ز جام ان ترا گردا نم امروز
 ولت غرق صبا گردا نم امروز
 ندائے ریتا گردا نم امروز
 ہر سو سے ندا گردا نم امروز
 عصا را اڑو ہا گردا نم امروز
 ز پیوند صبا گردا نم امروز
 بصیر را تو تیا گردا نم امروز
 یک دم کیسا گردا نم امروز

<p>مہم یک شبنم یک شبنم را ہزاران آفتاب عالم امروز ترا از مستر لاہوتی خبر نیست سرخ و ترسا و کفر و دین و اسلام سرا از ان این راہ سرا سر دوئی چون نیست بر توحید مطلق ولا از جان حیدائی مصلحت نیست</p>	<p>کیا را پر نما گرداغم امروز نیک نور سہا گرداغم امروز ز آلاستر لا گرداغم امروز ہمہ را رنگھا گرداغم امروز نہا یم زیر پا گرداغم امروز سرخ از ہر دو سرا گرداغم امروز گردا را پا دشا گرداغم امروز</p>
--	--

چو احمد عالمے آشفته سازم
چو از سرخ پرودہ وا گرداغم امروز

<p>حجاب این آن بردارم امروز جہانے بردارم یک نکتہ سازم بصدق این پرودہ عقل مرقور نواسے انظر و ابر خواہم ایندم رموز عیسے و اسرار آدم چو خبر من نیست عالم کس کنون خودی بپنوی سنارم پس انگہ عیان را از نمان سازم پویا</p>	<p>نشان از بے نشان بردارم امروز از ان نکتہ جہان بردارم امروز ز سر اندر زمان بردارم امروز سلامی عاشقان بردارم امروز ز خود بر آسمان بردارم امروز ریا از ہمدان بردارم امروز مکان را از مکان بردارم امروز نمان را از عیان بردارم امروز</p>
---	---

<p>من آن مرغم که بردار سیاست چو مقصود نیست از جان جانان</p>	<p>نوائے بلبلان بردارم امروز حدیث جان جان بردارم امروز</p>
<p>جمال احمدی هر دم هویداست جمال تازیان بردارم امروز</p>	
<p>نقاب آن داین بردارم امروز یقین جلد جان از عشق پدایت ز لوز جو دشت تر خاک آدم چو آدم من یقین در جنتم چون دم من کردم آرام دیدم جمال خود به عالم می نمایم روای شاه رسد ملکوت ملک بنما هرین که می جستم بیاطن ملک را که رخ خود و نمایم</p>	<p>همه دیهنازدین بردارم امروز گمان را از یقین بردارم امروز گمان از ما و طین بردارم امروز لباس حور عین بردارم امروز چو عیسای از زمین بردارم امروز گمان از بخشین بردارم امروز ز لوز حق بین بردارم امروز چو از رخ آستین بردارم امروز امان را از زمین بردارم امروز</p>
<p>جمال احمدی آرام به جنت ز لوز احمد این بردارم امروز</p>	
<p>ای بر رخ تو شیفته ارواح متحرک گر پرده تبیس نه روی تو برافتن</p>	<p>بر ذات تو انوار تجلی است کوس پیش آرم و با بلیس نمایم کیس</p>

<p>از نکتہ توحید کے را کہ خبر شد اے طائر قدسی تو کہ از روضہ حق این در حقیقی ست کہ در بحر مجاز در عشق خداوند قدم پیشتر آورد</p>	<p>بیردن نذر ہزار ذل خویش ہر بر تر تو ازین گنبدہ طاق مفرس این گوہر دریایہ سے برکت ہر تا چند زنی گام ازین راہ تو دس</p>
<p>احمد سخن سربیا اہل چہ گوئی آہنا کہ نہ از تذیبادی ہمہ زاطلس</p>	
<p>نقش رخ بے مثال قدوس ہر صورت خوب کان عیانست این جبہ و خرقہ بگوشد ابلیس نہاشت چشم حق بین از سر نقش مستانہ خروم در تختہ این نبات بنگر دیدل ہولے خویش تا چند در حلقہ زلف یار ماندہ</p>	<p>در صورت باشدت مجوس نقش ست زلوج رو قدوس در عشق نے خردناموس دید آدم را بذات معکوس از راہ حرامی گشت یوس ہر حرف کہ غیاوست بل دوس مغرور شوی بزرگ سالوس مرغ دل من اسیر مجوس</p>
<p>احمدہ جمال خود نظر کن نقش رخ بے مثال قدوس</p>	
<p>در طلقہ لولیان او باشش</p>	<p>می نوش شراب عشق خوش باش</p>

تا دوق شراب عشق یابے
در زمره عاشقان بد نام
در حلقه طالبان مدح و شش
تولدت عشق را چه دانه

باشد که شوی تو سزا و باش
این جله خودی ز خویش تیراش
سر حلقه شوی میان قلاش
اعنی چه کند جمال چاش

در صورت احمدی چه بسنی
در نقش به بین که هست نقاش

عاشقان را شاید نیست بیرون خویش
هر کسی را و خیال لیلی و مجنون یابے
که شوی میان شو که گے موزون نظم
خون تخم و حلال و خون ما بر غم حرام
تو دوی را انگری ساختی در راه خویش
و یحیی یابید که باشد بر دور یابی خویش
بگذر از چوین پیرانا نگری در راه فقر

سجود آن باد و بای خوشگوار از خون خویش
عاشقان خویش لیلی میشوند مجنون خویش
تیک بین نیرین و آتاشوی موزون خویش
هر غمے کو کرده باشد دست شب از خون خویش
تا فرد تریدی هر لحظه با قارون خویش
کو بود راه او هر لحظه اکنون خویش
چون نذر دهم خوبی هر که شدی چون خویش

احمدی قوت فدایست همچون
سجود او باد و از چهره گلگون خویش

در حلقه عاشقان مدح و شش
بگذر از خیال خود پرستی

مینوش شراب عشق می نوش
شوریده عشق باش مدح و شش

شاید که شوے تو نیند بخود	در زمره طالیاں سے نوش
گراہ روی براہ دل رو نقد عجم عشق را بیند و ز یزد نام کے شود ورین را ور میگرد ز راه پستی یے خویش تو شور خویش بکیار	این نکته عشق را بکن گوش کو جلد جان بند مفروش کو جلد جان کند فراموش تجروش تا جام عشق بخروش در جلد جان بخویش خاموش
سجادہ و حشره را کرو کن لے احمد از شراب بر نوش	
چند خوابی بشت نامہ عشق قصہ و داستان بیان بیرونست کام عشق است از مراد برون لایق هر قدر کسی نه بود	که گنج بشرح نامہ عشق تا قیامت روانست خامه عشق زانکه جو دکامی است کامه عشق خلعت بادشاه و جامه عشق
احمد از عشق یار می نازد نیست این تاج از عمامه عشق	
ای نورخت محزن اسرار مدق بر حسن خست ظاہر اوار الیست این بحر محیط است که موجش بجهت	بر روی تو انوار تجلیست محقق بر روی تو انوار خدایت مدق این قلم عشق است که پدیدت چو زرق

این باوہ عشق است که چون جام صفات
این قلم تو حیدر اسرار خداست
این گوهر فراقی که دوریای سعادت

وین شربت شوق است کف جام فراق
انهار شده بر صفت ذات تو الهم حق
گوهر فراقی که گفت که نیست مطلق

احمد سخن ستر بگفت ست هویدا
هر کس نکند فخر ازین نکتہ مطلق

ای جمالت پر تو اقرار حق
ای رخت عکس جمال ایزدی
همچو منسوبی باید شیر مرد
سکه تو اند چون سمندر هر شے
لے سگ آخر چندی لاتی دروغ
بشکف جانست چون غنچه در سحر

ذات پاکت مخزن اسرار حق
رومی تو آئینه دیدار حق
تا بر آید بے خود و بردار حق
آنکه اور قصان شود بر بار حق
شیر مردان بے تو در بازار حق
گر تو بوی یابے از گلزار حق

خلق غافل سے نمائند ستر تو
گرچه احمد سے کہنے انهار حق

ای زلفت تو دامگاه عشاق
لے عارضن خوب لفریبست
هرے تو چو نیست در سپهر
تو آنچه ہے کہنے به عشق سر

لے روی تو سجدہ گاہ عشاق
شک رخ لعبان قیچاق
چون تو بنود به بسملہ آفاق
کافر نکند به تیغ براق

چه طبعه سیه ز منته آقا احمد
هر خسته ز ناله های حسرت

ما را قفا و ناگه در سر هوا عیش لعل لبست نگار چون شکرست کرده هزار جان را اندر چه بخندان ملک مل گرفته از تیغ غمزه آید شه ظاہر شدست یازم از عشق یاز نام فریاد میکنم من از دست خور دیوان رحمت از گریان پرستد پیوار از سر بگیرد فتنه مار از با تو گویم	سایه فکند الحن یازم بهای عشق زان هر دو مهر هم آمدند و دای عشق سر لعل عاشقانست خفا کپای عشق صد ملک جان بگیران یاز نام عشق آنخ چه حیل سازم از تنگای عشق یارب کجا فادامه اندر بلای عشق رختی بکن ترجم خبر پیوای عشق کس نیست جز تو درم در از نای عشق
--	--

آحمد کن تو ظاہر مرا خوشن را
در سینه دار پنهان از راهای عشق

در مذہب عاشقان بگزینک در مشرب عاشقان تلاش بے ذکر تو کعبه با کشتت ست سودا تو گرچه ست با سود این بود تو گر نه خیزد از پیش	با دمی و مصلی هست بهنگ و اندر که کفر و دین ست بگزینک بے فکر تو تا عمارت تنگ لیکن نتوان بگزینک این بود تو بملک هست فزینک
---	---

مردانه در اے در ره عشق
چون آمدی از تیر خویش
بے روی تو گریخت باشد
کز وصل تو خویشتن بخوابی
گردولت معرفت به جوئے
در خویش اگر کنی تو فکرے
مقصود عقل عشق یا بے

کاین راه چه عقبه است تنگ
یک رنگ شوی و صلح در جنگ
مارا چو جهنم است هم رنگ
از دل بدر آراین همه رنگ
از جمله بیوے یک کن آهنگ
این عقده دو هزار فرنگ
بزار شوی ز رمز فرنگ

تو کعبه و دیر را یکے دان
یک نقش مکره جمله ارشاد رنگ

اے ذات لطیف و مخفی کامل
موجود بود و یا لذات
و الله که هموست در د عالم
بجبران چه بود مکان تو حیر
در راه بقا هر قنایست
در روی تیان صورت تو
بر روی لبش خجسته خاص
در صورت احمدی خدایست

ذات تو هر وجود شامل
یا جمله صفات خویش کامل
آن حضرت بے نیاز فاعل
مایم بذات خویش و اصل
عقلت بیان تست حاصل
و اریم درین بے دلائل
کردست از ان و چشم مائل
خالی ز صفات حق و باطل

گزنیک و اگر یدیم اما	رحم زان توایم بنده داریم
از راه کرم نواز مارا	زیرا که شکسته زار تاریم

آخر سلک ز چهرم پوشم	
از نسبت او در افتخاریم	

ماه را در نقاب می بینم	بجز را در حجاب می بینم
ظاهر اندرون سینه جان	هر زمان خود و گلاب می بینم
من در آینه صفای وجود	سینه آفتاب می بینم
سج را عین بحر می یابم	آب اندر شراب می بینم

جام را چون بدست می گیرم	
ساقی اندر شراب می بینم	

دوش در دیر معان میزوم	حلقه دل بر در جان میزوم
بیخود سرست به یک جرعه	بر در میخانه فغان میزوم
از سبستی در دیوانگی	دست بر رقص کتان میزوم
ست می از عشق بهر جرعه	واله و مستانه فغان میزوم
از نفس سوخته خویشتن	آتش عم در دو جهان میزوم
چشمه خورشید به سوخته	هر نفسی که دل و جان میزوم
ماه من از دیر برون شد پدید	منکه بیان حال فغان میزوم

حقیقه آینه جان منم
در همه و راست صفات نیست
ملک جهان جمله سلم راست
گاه چو گل خنده زخم در چمن
درو و جهان نیست بجز ذات من
وزنه ذات شهود نیست

آینه صورت جانان منم
هر چه بینی تو بدان آن منم
در ته این خنده سلیمان منم
گاه چو گلدرست ریحان منم
آمده در کسوت انسان منم
بر همه مستی تو تا بان منم

احمد رب و در دل رنگ گفت

حقیقه آینه جان منم

من شیفته جمال اویم
سیراب دلم نشد ز آبی
آشفته جمال آن نگارم
او بادشاهیست و ره او

دیوانه حد و خال اویم
تا تشنه آن زلال اویم
سیرگم شده خیال اویم
چون مورچه پا کمال اویم

احمد هزار بار گفت

من شیفته جمال اویم

ما آیت نص کرو کاریم
ما منظر عشق هستیم
ما محزون ذات محض هستیم

اسرار رموز عشق یاریم
مطلوب ظهور کرو کاریم
ما منج لطف آن نگاریم

سکان مقام کبیر یا نیم	همان عزیز آن نگاریم
مرغان به رواج کاخ قدیم	مانیم زمان مکان نداریم
سلطان سراج ظهوریم	بر مرکب عشق شهسواریم
<p>آحمد و جمال خود بنمایید سینم به یقین که کردگاریم</p>	
مانیم که جان کلفت نیست پر غم	در محبت و رنج مانده در هم
دردا که ز حد گذشت اندوه	آویج که بجان گرفت در دم
دل سوخته زار زار گشته است	زین آتش غم بسوز مانم
زین رنج مرا بود و زمان	دین و دمرانه بود و مرهم
<p>احمد ز فراق یار محزون مست دل زار و تزار دیده پر غم</p>	
بر تخت نشو و شهر یاریم	بر مرکب و حل شهسواریم
بے تاج و دواج با دشا هم	بے ملک و خزینہ کاریم
مارا سر و کار با کس نیست	بیرون ز حساب و شماریم
یک رنگ چو کفر گشت و ایمان	بالمست و دین چه کار داریم
در مذهب ماد و فی نه گنجد	با جلد جهان یکے شماریم
فارغ ز نماز و روزه و حج	ما فرض و گریه گزاریم

ما را سر کعبه اوصفا نیست	ما قبل ز رو سے یار واریم
ما را تو بین بصورت ما	ما نظر عشق آن نگاریم
احمد دست نیک بنکر	
این ذات ز صفرے شماریم	
ما چشم دل بجانب دلدار کرده ایم	جان را فدای غمزه خو نخوا کرده ایم
افکنده ایم سرب کوی لستان	خود را برآه دوست سبکسار کرده ایم
از بهر کید و جرمه در دینار بار	جان را فدای خانه شمار کرده ایم
ما را نه راسی چاه نه پروای غانقار	خود را برین طریق سبکسار کرده ایم
احمد لباس خرقه چرمین بخود میبند	
یہان بزرگبے ز تار کرده ایم	
نقاب زرد و حق چون برگرفتم	جهان را عاشقے از سر گرفتم
جمال خویش چوں دانم و دم	جهان جمله بحسن اندر گرفتم
چو محراب ابروان جو کشیدم	جهان در طاق در بند گرفتم
ز جام لے مع القدر جود و دیم	ز ستر مستی رہ و لیکر گرفتم
شراب احمدی در کار واریم	
ز جام اینا سا غر گرفتم	
پروہ پروا کہ تا عارض خوبت نکیم	روسی بنامی کہ تا سحر پیشیت نکیم

رندے و شاہد بازی ز سر شینگی عاشقانیم قناده بسر کوئے عمت در تمنای صالت تو ہمہ وز شان گرد ہم جان تہ پات رہے در نجوب پادشہ را چہ غم از یاسن مورچگان	تو پندار کہ ماہر گز ازین در گزیم اندرین باوہ جائز اسلاست بریم در میان رخ و زلف تو بنحو خطیم تا بداند کہ ما ز ندہ بجان و گزیم تو سلیمانے و ما مورچہ یا سپریم
--	---

احمد ز نظر باز کہ شاہد باز ست

سرخ و کرد عیان بر تو کہ ز اہل نظریم

ما گدایان خسل سلاطینم کہ چو موسے کلیم بر کہ طور ماہ ز بیل نیستی، سیتیم در و عشق از دوا یا پیدا ست چون نظر بر جمال خود کردیم آیت بصفت از جمال و جود عاسلے عاشق حسد اگرد منع لاہوتے ایم و طار قدس ہست ایوان قرب و وحدت گوہر ما ازین طبائع نیست	بسر ملک عشق سلاطینم گاہ بر طور فقیر عرا ینم گرچہ در مملکت سلیمانیم بوالعجب در و بین کہ در مانیم عاشق حسن خویش حیرانیم از ازل تا ابد ہمے خوانیم گر نقاب از جمال افتانیم باز بنگر کہ ما چہ مرغاییم ما در ان خاصہ نقش ایوانیم در و ریاسے گوہر کا ینم
---	--

نے ز خاک ز باد نے ز آتش
سرم سترے مع اللہیم
پادشاہیم یا ملک فقیر
یوسف ملک مصر لاہوتیم
مرغایم از نشیمن قدس
گاہ لیلے و گاہ مجنوںیم

تا بدلتے نہ این دنے آیم
عالمے کتے خدا و اینیم
گرچہ ما آمدہ بہ ز اینیم
ہر آن آمدہ بہ کتایم
کہ ورین دامن و ہر ہمایم
گاہ پیدا و گاہ پناہیم

ہجو احمد بہ حلقہ رندان
رند جو زبان و دستایم

تا جہاں طلعت جان دیدیم
من نیم حیران چو موسیٰ صد ہزار
کتے گویم ز ستر عشق خود
من یقین خویش در ہر قطرہ
در خم ہر تار موسیٰ و لیران
در میان کفر و زلفت نیکوان

جان جان سرست جان دیدیم
رب ار نے گفتہ حیران دیدیم
جملہ را در زندہ سلطان دیدیم
قلزم در یاسے عمان دیدیم
صد ہزاران سر نہان دیدیم
در حقیقت نور ایمان دیدیم

تا جہاں احمدی رخ و نمود
مشکلات عشق آسان دیدیم

تا جہاں دوست پیدا دیدیم

خویش را آشفته شیدا دیدیم

از رموز سخن اقرب ہر زمان نگتہ از وہو معکم خوانندہ ایم سویجا انگیختہم از بحر خود کنج اسرار خدایم خویش را بر رخ خوبان یکایک ہر زمان شکر و حلوائے دان ایچوان بر جمال حسن خوبان پیش کے	شکر ہر سو ہر سو دیدار دیدہ ایم لی مع اللہ آشکارا دیدہ ایم این ہمہ امواج دریا دیدہ ایم گوہرے از کنت کنز دیدہ ایم جملہ حسن حق تعالی دیدہ ایم شکرت را جملہ حلوائہ دیدہ ایم جملہ اسرار خدایم دیدہ ایم
--	---

چون محمد پر لوائے احمدی
آیت انانیت دیدہ ایم

مُرخ قدسم را شیان پریدہ ام با محمد بودہ ام در طوف عرش گاہ بودم در میان کوہ طور گاہ بچون خضر در ہر چشمہ سالما شد کا مزرین باغ خود ہیچو نہر بر سر ہر حوض بار در حیات جاودانی ماندہ ام صد ہزاران سال در ہر قالے	اندرین گلزار گل آریدہ ام در مکان لامکان گرویدہ ام گاہ باموسی سخن سنجیدہ ام در میان راہما غلطیدہ ام ہیچو بلبل زار زوتا لیدہ ام از تراوت بار بار وئیدہ ام خلعت عین البقا پوشیدہ ام روز و شب با ہر کسے کوشیدہ ام
---	--

از شراب احمدی بس جام عشق
در بستان صفا نوشیده ام

در آندازم عیسایستم
ز عیاری برده جان و دل را
شراب عشق را در کار کردم
چو آن و در و درون کام من منت
ز سرستی خوشی بر کشیدم
چو دین و کفر را یکسان گردیدم
چو از دل بر همه معلوم گردید
چو از دل بر همه معلوم گردید
بقای مطلق شد غانی من
یکسره دو صدستی نمودم

زستی جان و دل برده زوستم
کنون من بیدار بجان نشستم
ز روزی هر دمی تو بشکستم
ز طامات عبادت جلد زوستم
ز درون خرقه صدر ز تار بستم
ز دایم کفر و دین هر دو بستم
ز درون کعبه اکنون بت پرستم
مرا هم از جان جان بدوش گشتم
طایب هر دو عالم و گشتم
زخم و حدیثش مست زوستم

تو احمد را احرمی بدان بچشمت
که گاهی در علو و گاهی در پست

دوش چو مقصود دل در کوی جانان یافتم
اینچو نهان و از انسان ستر سالها
از روز گشت کنز هر چه مخفی بود آن

شهر دل از روز عشق بجان یافتم
کشف این سر را در کوی انسان یافتم
ظاهر از جمال حسن خوبان یافتم

من جان بودم مست و بیوش آدم	وز مهر و نخل این قرب سپهر نهان یافتم
هر زمان بنگ انا الحق میفرم نهان ش	نیم حبه از شراب عشق رحمان یافتم
چون بیک رنگ شد و راه وحدت کفر و د	در میان سینت و دل نور ایمان یافتم

احمد اندر جمله عالم نیست غیر در جهان
راز بجانست این کز ریز سران یافتم

من خدا را آشکارا دیده ام	آشکارا من خدا را دیده ام
بنی کم و بی کاست و یار خدا	بے کم و کیفیت آشکارا دیده ام
بر رخ زیبایه سرو تا زین	تو ریایک حق تو عالم دیده ام
من مینداختم چه میداند که	من ز رویت این صفار دیده ام
صورت حق را بچشم ظاهری	بر جمالت ای نگار دیده ام
گر که پرسد چگونه دیده	صورت این و شمارا دیده ام

بر رخ احمد جمال کبریاست
نیست ینان آشکارا دیده ام

باجله بصورت خدا میسم	در صورت خود خدا نمیسم
در یاب یقین که نیست خیر	غیر سے چه بود که جمله ما میسم
در صورت ما بین تو پیدا	بر سکه خود زده لوا میسم
کس نیست بجز تو اندرین جا	ما میسم ناصل کار ما میسم

بشنو تو دین مقام توحید در کسوت فقر با چه بینی در صورت مانگر خدائی گاه چو خلیس گاه آدم	در هر صفتی و لے که مایم بر شست شهود پا و شایم در صورت شکل خود برایم هر دم بستر و گرد برایم
--	---

در کسوت احمدی چه بینی
آن بین که روانی کبریا ایم

پندار و کبر از سر خود برگرفته ام مارا چو راه دین نه نمودند سالها جمله ریا نمود مرا هر چه بود آن دنیا و دین ز خاطر خود محو کرده ام اندر مکان عشق چو مردان شیشه ام آب حیات از لب لاری خورده ام در راه فقر طالب مطلب بوده ام مقصود راه کعبه و دین پیویده ام جمله حجاب خویش نهاده دور کرده ام	دین معان و راه قلندر گرفته ام ایمان و کفر جمله برابر گرفته ام نه بد و صلاح جمله مزور گرفته ام در راه عشق کار خود از سر گرفته ام حب الوطن ز مدت آن گرفته ام در راه حق معالیه دیگر گرفته ام جام جهان نامی ز ساغر گرفته ام مطلوب یاه فقر حدیث گرفته ام در راه عشق راه پیغمبر گرفته ام
---	--

مقصود جان جمله جانست احمدی
این نکته لطیف چه خوشتر گرفته ام

ما سبق عشق از خط و لیدار خوانده ایم	سر روز عشق از ان یار خوانده ایم
آیات حسن یار که پنهان نه خلق بود	از صفی جمال سبک ار خوانده ایم
موجود جمله ذرات ز آثار یار است	آثار سر یار با لهار خوانده ایم
گفتم گنج عشق که از چشم پنهان است	یکایک بلوغ دست آثار خوانده ایم
لقد بود کار بر رخ آن یار ویرانم	حرف یقین خط رخ یار خوانده ایم
هر سطر می از وجود خود می تر کرده ایم	در درس سبق عشق یکبار خوانده ایم

چون احمد از خیال تو آشفته تو ایم
این نکته شریف که بسیار خوانده ایم

ایسم جمال اسم اعظم	بر صورت آدمی و آدم
موصوف بذات خویش گشته	در صورت ماست اسم اعظم
خوش باش که هیچ نیست پیدا	الا که بذات نیست در غم
جزوات خدا و گرنه بینی	پیدا است بذات در د عالم
در کسوت آدمیت پیدا	در صورت آدمی مجسم
والله که جمال اوست ظاهر	در صورت خویش گشته اعظم

در صورت احمدی خدا نیست

پیدا به جمال خود مگر

هر زمانه شکل پیدا میکنم	عارفان راست و شیدا میکنم
-------------------------	--------------------------

گاہ اندر گشت کنز آبوده ام
 گاہ بودم در بطون و در سکون
 گاہ ارغی میز غم بر کوه طور
 گاہ گویم لن ترانی مای خود
 بوده ام ستم و با شتم بے خلافت
 نیست پیدا در جهان جنوات من
 هر چه بینی تو ظاہر ستر حق
 میز غم طبل خدائی هر زمان
 پس بروی مصطفیٰ و تقی
 نیست ذات احمدی جز ذات حق

که رموز عشق پیدا میکنم
 گاہ خود را آشکارا می کنم
 گاہ شکلی بچو موسی کنم
 گاہ پیدا یاربیا می کنم
 بین چه سر من بد بخامی کنم
 ذات یه خود را من هویدا می کنم
 من ز پیری سیر بطحامی کنم
 کین سخن ظاہر ابعدا می کنم
 آشکارا کشف معنی می کنم
 کشف را ز حق تعالی می کنم

ترجیع بند

ما آیت جهان ناسیم
 موجود جزا وجود مای نیست
 هر قطره که بنگرے زور یا
 در زیر کلیسم زنده خویش
 یک قطره چو بنگرے تو مایسم
 برفق کلاه لے مع اش

مانور جمال کبریا سیم
 در هر چه نگه کنے تو مایسم
 در یاب که قطره نیست مایسم
 افراشته بر ملک لوا سیم
 ما بحر محیط آشنا سیم
 در ملک فتنه پادشا سیم

بر اوج سپهر عشق نهریم	چون وزه ز شوق در هوا نیم
ما یسم بنور خود مینور بر صورت آدے مصور	
ما نقش نگار آن نگاریم مارا چو کے نے شتاسد گریک نقش از رموز توحید عالم همه در حزن و مشن آید تو هر چه طلب کنی رما کن یکدسته بوستان حدت	در ملک عشق شهر یاریم ما از چه بکس نگاه داریم از عالم بیخودی بر آریم واند یقین که گردگاریم مارا ست ہر آنچه بہت داریم ما چشم ز دست بر نداریم
بکشاے و چشم روی مابین بر بندہ ز خیر سواے مابین	
ما گر چه بے گنا ہگاریم بر کو سے ملا یتیم رسوا سے مطعون زبان خاص و عام و لختہ و تن شکستہ بدنام ما شہرہ شہر و کوہ با یسم ما گم شدگان راہ عشقیم	ہم بر دور تو امید داریم از گرد گناہ پر عبساریم مجرع سنان طعن و عاریم ہر لحظہ چشم خلق خواریم انگشت ناماے ہر دیاریم ما سوختگان خام کاریم

مارا سر چاه و منزلت نیست

کز غرت و چاه و عار داریم

مارا سر و کار با کسی نیست

با کار کسان چه کار داریم

آحسنرنگی یوسفی ما کن

کر لطف تو بس امیدواریم

ما شاہد خودیم نہ لاہوت آدمیم

فروا تو نگرے چو پردہ روشنیم

این سدا دیشوے بعد آب رشت

این پردہ را کہ بینی نامیست تابین

جملہ فرشتگان کہ بگردند سجدا

ما حق نمیم آنکہ یہ فروا و گرشویم

مایم کہ جمال رخس ہرہ و رشدم

ما شاہد خودیم نہ لاہوت آدمیم

فروا تو نگرے چو پردہ روشنیم

این سدا دیشوے بعد آب رشت

این پردہ را کہ بینی نامیست تابین

جملہ فرشتگان کہ بگردند سجدا

ما حق نمیم آنکہ یہ فروا و گرشویم

مایم کہ جمال رخس ہرہ و رشدم

از رشک بے نہایت پروردہ شدیم

بینی کہ عالمی ہمہ مقصود و ہمہ دیم

تا بنگرے ز حسرت ما ہم فرقدیم

چون پردہ برفت تو بدانی چہ شدیم

زیرا کہ ما ز عالم مقصود و مقصدیم

خود تا ابد چہ بدرا نیم و خوش قدیم

کاندر وجود آمدہ ما سخت شادیم

ما شاہد خودیم نہ لاہوت آدمیم

فروا تو نگرے چو پردہ روشنیم

این سدا دیشوے بعد آب رشت

این پردہ را کہ بینی نامیست تابین

جملہ فرشتگان کہ بگردند سجدا

ما حق نمیم آنکہ یہ فروا و گرشویم

مایم کہ جمال رخس ہرہ و رشدم

رابطه این وجود سرسرا نذر گسست جمله تعلق گذشت صرف چو احمد شدیم	
من که از مستی صلائے میزغم بلبل مستم ز گلزار صفا رو بروی آن حبیب در دام طالبان را بارک الله میزغم در میان حلقه مردان دین جبهی سازم بجا کبود دست غرق ام در بحر عشق بیکران دوستان را خیر باد می میزغم چون گدای حلقه بر در سالها تا مگر باره بیا بم بر درش	بر در دل بود و با سبب میزغم هر سرگشته ناله میزغم این جهان را پشت پای میزغم عاشقان را مر حیا میزغم رطل عشقش چند ناله میزغم سرخاک و آریا میزغم هر زمانه دست پای میزغم دشمنان را پس قفا میزغم بر امید پادشاه میزغم حلقه بر در چون گدای میزغم
بجو احمد غرفت ام در بحر عشق زان نفس از آشنای میزغم	
هر آن سحر که در آسمانها دیم ز کس پیدا تو اندک و این را ز چو رنر از جمال خود به کیفیت	رموز عشق را پیدا نهادیم تو نیکو بین که ما اینجا نهادیم هر جائی دو صد غوغا نهادیم

چو آدم شد بنفس با هویدا	نہراں شکیں در صحرا نہادیم
یکے را در یکے آخر یکے دان	شود و بین کہ پاکتا نہادیم
جمال باست اندر گل موجود	نگو نگر کہ در استیا نہادیم

احدا حمد یکے دان اندرین راہ
تفاوت در ہمہ اسما نہادیم

ما کم شد گمان از دور و لدار رسیدیم	جان کردہ بکفت بر در خار رسیدیم
از دوش نہادیم مصلای مرقع	شبیج شکستہ سوزناں رسیدیم
سجاوہ گرد کردہ دورا عہ دریدہ	رسوا شدہ در کوچہ بازار رسیدیم
دل داوہ بد لدار سر شستہ گستہ	بیخود شدہ بے جیبہ و دستار رسیدیم
ماییم کہ سر گشتہ و بزمانم جہانیم	آشفتمہ و سرست طلبکار رسیدیم

احمد تاجا شائے رخ یار و لافروز
سرست بکفت باوہ و ہشیار رسیدیم

من از نشین قدیم درین سرچشمہ	بہر عشق سترگار چند غوطہ زخم
ہر عیست نہراں ہزار بار بدل	ز جو ز نفس برینم کہ خرقہ پارہ کفر
مرا کردش افلاک و جہنم سرگردان	علاوتیست قنارہ میان جان و تنم
ز جہنم کردش عالم شکایتیہ خیم	ہر گناہ شکایت بود ز خوشیستم
بہر طرف کہ گریزم مرار ہائی نیست	کہ بہت دشمن جانی و دین پریم

<p>اگر موافق نفسم بدانکه شیطانم مرا ز عقل و هوس هر چه میسر بر سر من از ریاض قدم بلبل خوش آوازم</p>	<p>و گر مخالف نفسم بدانکه کفر نفسم خیال قاصدا و کرد گشته در بر نفسم که عشق و مستی من آید ست و نفسم</p>
<p>بر من احمد دیوانه که رسد عاقل که نفس روح یکے هست گوش کن سخنم</p>	
<p>عشق را رهنما یقین و یدرم عشق شد رهبر همه و یهنا گر تو فانی شوی بخویش رے از فنا و ربقا شوی باقی در گذشتم ز وصف موصوف عشق از کل کائنات گذشت هر صفائی بذات محو شدست چون گذشتم من از خیال جهان گوهر بے فنا گشت گوهر عشق من طفیل فنا به صفی عشق چشم عالم ز زیر تابا لا حسن آن که عکس او ست و کون</p>	<p>که منزه ز کفر و دین و یدرم عشق با کفر و دین قرین و یدرم راه پیران خود بهمین و یدرم راه رفیق بحق جنین و یدرم چشم معنی چه ذات بین و یدرم نور حق بحر آتشین و یدرم وصف آن ذات خود ازین و یدرم ماه و خود را بر زیرین و یدرم که درین چشم چون نلکین و یدرم تا شده ذات تار تین و یدرم پیش او حبه بر زمین و یدرم با همه ذات بنشین و یدرم</p>

احمد از پر تو جسمال حبیب

نور محبوب را ستین دیدم

گم شدم خویشتن در خویشتن بدید شدم
قطره سان بحر وحدت تو بودم لها
شبنم بودم ز دریای جلال پیکان
که بود کاین پرده از دامن خویش دو انگشتر
تو پسران من که من بحر عشق پیکان
در ره عشقت باید دانستی و بهیشتی

قطره از بحر عشقم باز بینم بدید شدم
باز می بینی چنان که من چون بدید شدم
باز بر آب کمالش من جهان بدید شدم
زانکه بودم ام در پرده من اینچا شدم
غوطه خوردم ز وحدت باز بدید شدم
زانکه نماند آن بر او عشق گونا شدم

احمد از راه وحدت هر دو عالم یکید

در ره تو حیدر بگرتا جان یکچا شدم

تا جرعه ز جام لب یار یا فتم
ستم چنانکه هستی من جلگشت
پیش در منغان که بے حلقه مندم
پروانه دارا ز دل جان من آدم
نیج نهال خویش بر انداختم ز خویش
از بهر یک پیاله روی بجان شدم
بیجانهای آرزو من شده تمام

خود را مقیم خانه اختیار یا فتم
تا بوی از صراحی آن یار یا فتم
تا گاه فتیاب شده بار یا فتم
شمع جمال دوست شکر بار یا فتم
وانگه ز شاخ دوست کو بار یا فتم
کز خم عشق رطل گراب بار یا فتم
کز خرمن جمال تو اب بار یا فتم

بیزار گشتم از ره اسلام و دین خویش	خود را میان کفر و هر بار یا فتح
-----------------------------------	---------------------------------

احمد براه عشق توان یافت اهش	چون من براه احمد مختار یا فتح
-----------------------------	-------------------------------

ذات حق را من میبیدار دیده ام	من بصورت ذات حق ویدارم
هر زمانه شکل و گیر می شود	صورت انسان خدا را ویدارم
چون محیط جمله آمد ذات او	ذات او را آشکارا ویدارم
میست فرقی خود میان ما را	زانکه موج و بحر و براه ویدارم
آتشکارا در همه کون و مکان	صورت ایزد تعالی ویدارم
نور او چون شامل جمله هاست	نور او در زیر و بالا ویدارم
میست پدید آید که ذات پاک او	ذات او در جلا شیا ویدارم
سخت پنهان از ظهور خویش	گاه پنهان گاه پیدا ویدارم

بر لباس ما بودید احرارست

ذات احمد را با اینجا ویدارم

آدم تا باز حیرانت کنم	از وجود خود پیشیانت کنم
گاه رمز عشق را آرم به علم	که ز علم خویش حیرانت کنم
گاه خواهم داد حسن خود به عشق	گاه چون زلفت پریشانست کنم
گاه معلومت کنم این علم را	که ز علم و عقل نادانست کنم

گاه از خاتم سلیمان کنم در نهایت جان جانان کنم گاه اندر عشق مہمان کنم خویش را با عشق قربان کنم	گاه بخت آنکس از مکر و ریا در نخستین کمالیکن سازم پیش گاه سازم عشق را مہمان تو چونکہ آتش عشق را اگر شوی سے
احمدی آئینہ سازم ز خویش تا ہمہ کس را مسلمان کنم	
همچو موسیٰ خویش بجات کنم چون ذبیح اندر قربان کنم چون حسین کشته بجات کنم پس بملک فقر سلطانت کنم گاه اندر ناقربان کنم گاه مومن کہ مسلمان کنم گاه آباد آن و دیران کنم	آدم تاست حیرانت کنم اگر شبی در خواب گیری راحته گر گیتی کشف رموز ستر حق سازم تاول گدائی خویش گاه بر دارت کشم همچون حسین گاه ترسا سازم گماهی عبود گاه سوزم گاه سازم و میدم
گاه چون احمد کنم سرت خود تا ہمہ کس را مسلمان کنم	
جملہ را بر خویش تن شہید کنم علم را کائن ہر زمان پیدا کنم	آدم تا خویش را پیدا کنم جملہ معلومت کنم از علم خود

عقل بچشم تا که معلومست شود چونکه خیر نفس را آگاه شود در حقیقت سالک بن سببست چونکه عقل و علم آینه و به عشق	باز عقل و علم را رسوا کنم در حقیقت مترادف و اکنم در نهایت عشق را ایما کنم کار تو از عشق تو بالا کنم
--	--

احمدی را ره نمایم در احد

آدم تا خویش را پیدا کنم

آدم تا سخت هشیارت کنم دوره از عشق خود تو پر کنم بچو ابراهیم در تار انگنم از برای جلوه مردان عشق ست گرداغم یک جود ترا خود انا الحق گویم از مستی عشق نقش علم و عقل شویم از دلت محو گرداغم بکلی مر ترا	از گران جانی سبکسارت کنم از همه اختیار بیزارت کنم آنکس آن نار گلزارت کنم بویا و لفظ بانارت کنم انگس ز اسرار خجارت کنم سنگون آنگاه بردارت کنم انگس ز اسرار اخبارت کنم پس از آن برخویش بایت کنم
--	--

احمدی را محو گرداغم ز خویش

آنکس مقبول اسراریت کنم

بهر جانی نمودگار از آن لدر می بینم

بهر آینه روشن حال یاری بینم

روز نکته ذاتش ز هر لوتی پیچوا هم	جمال معنی پاکش بر رخسار می نیم
نه پنداری که بے مغسست این طبع و جو	نیران طائر قدسی بر گلزار می نیم
ز شا بان ملک حدت ملک خوش نشو	برای جلوه ایشان بر سوداری نیم
روز بهر حکم را بهر ذاتی همی خواهم	همه سر سبانی از ان الهام می نیم

پنجم احمدی سکر کمال حسن معنی

که من این صورت و معنی پنجم یار می نیم

ساقی بزان باده که من تو شکستم	بر باد شد آن زهر کنون باده پرستم
یک جرعه تو حیدر نماند باده	کز روز ازل شیفته و عاشقستم
چون در همه جایست تجلی لایم	در دیر در آریم و تیان را پرستم
دیوانه ز بخیر سر زلف تباختم	دیوانه مگوئید که دیوانه زستم
این باده چه ریزد تو بکاظم ل شاکر	کز دیدن ساقی ازل است استم
چون ره بستر سکره و کعبه ندادند	معلوم نشد تا بچه دینیم چه استم

خز قضا احمد نتوان گفت حدیثی

چون احمد بنر گشته ازین قصه پنجم

مار بهر رندان خرابات مغایم	مار شد پیران مساجات جهایم
ماراه نامی همه دینیم به تحقیق	ماکار کشای همه پیران و جوانیم
ما مقصد مقصود جهایم در نیجا	ما طالب و مطلوب زینیم و زانیم

ماست ایتم یک جرعه تو حید
هر حرف که از دفتر تو حید بخوانیم
آویزش مانست بکوفین یحیی
ورطینست ما آب هدایت نهادند

جز پاره خرابات معان نمانیم
ویدیم که از ذات خدا نمانیم
مادست ز کوفین یکبار نمانیم
ارشاد کن عشق در کون مکانیم

چون احمدی از نفی یاثبات رسید
پس حسیت که هر لحظه درین شرح بیانیم

ما همه هستی خود در عشق ناب فکندیم
در میان عاشقان نام برآوردیم
تا زانی عقل کل را بر چید کرده ایم
نکت تو حید حق از لوح حق بر خوانده ایم
اینکه یکیکت خدا مکان آورده ایم
جرعه از جام تو حید خدا نوشیده ایم
عاشقانرا از کواکب سماع آورده ایم
از جمال کائنات این ده تلبیس را

خوشتن را در خرابات خراب فکندیم
نگه نام خوشن را در خرابات فکندیم
عقل سرگشته را در خرابات فکندیم
بحث از خدائی در کتاب فکندیم
در میان این و آن از اضطراب فکندیم
تا لاهمی را در خرابات فکندیم
شیر اندر سیرین خان و آب فکندیم
هر زمانه از برای قتیاب فکندیم

احمدی را بچو زلف خود پریشان کردیم
کامله و راس بر سر و تاب افکندیم

در صحبت پیران خرابات خرابیم
ساقی بده از میکرده عشق شرابیم

از جرعه تو خید شوم بخود دست رندان خرابات بمقصود رسیدند چون رہبر من در دین سر نہانت در راہ یقین کعبہ بتخانگی شد سرسیت نہان نفس سر خرابات	ستانہ بر آرم بہ سردار طابم از مقصد مقصود چار کوہ تا بم در صومعہ اہل عبادت چہ شتابم پندار کنہ اہل عقابم نہ صوابم کان در سخن اہل مناجات نیابم
---	---

چون خاک در سیکہ شد سرنہ چشم
بر خاک ہم از احمد دیوانہ حجابم

بر جالت ہر کراۓ افتاد چشم چشمہا ہر سوراخ شد اشک من جلوہ محبوب در ہر جانب ست کس نیاید در نظر الار خست	جز بربیت ہیچ نہکتا و چشم ہر طرف سیلاب بیرن و چشم زان طرف ہر طرف بہاد چشم تا بروی خوب تو افتاد و چشم
---	--

گر کند احمد نظر بر روی غیر
کو رہا در زاد ہر دم با و چشم

مایا پائے عشق بالا میروم طالبان عشق را جو یا شدم عشق آمد خبرہ حق آشکار لا الہ الا ہی جوہی بر کندہ ام	در سہرستی با علی میروم در رموز عشق آنجا میروم زان لہو کے حق تعالی میروم لا جرم بر عشق الہ میروم
---	--

<p>آمده از بحر لا هویتسم ما هر زمانه سیزند چو گان عشق زخم چو گان مینزد عشقم بحال ورنمے گنج بزم عالم عشق ما</p>	<p>باز چون قطره بدریا میروم زان چو گر غلطان و شهاب میروم بے سرو سامان بے پایروم عشق بالا میرو و ما میروم</p>
<p>چون دوی را یست راه احمدی هر زمان از خویش یکتا میروم</p>	
<p>باز سوی حق تعالی میروم بر شکسته این دوی ما بعشق نیست موجود بجز ذات خدا ذات معنی واحد آرد آشکار معنی معنی بین در اصل کار برگشته این همار عشق حق از برای رهنمون عاشقان</p>	<p>باز سوی لا و الا میروم باز سوی ذات یکتا میروم زان بسو گریب اعلی میروم زان بسو گزات معنی میروم ما بمعنی هم یا نجا میروم عاشق و بیوش و شیر میروم هر دمی سولے تجلی میروم</p>
<p>احمدی را در احدی بیان شده باز سولے حق تعالی میروم</p>	
<p>ما منظر ذات کبریا یحکم خوشه شود چو ذره در تاجیب</p>	<p>در کسوت فقر یا و شایم گر صورت خود بدست شایم</p>

در صورت و لبران هوش
 هر ملت راست سجده گاه
 در باب ککیت در دو عالم
 تا نور جمال خود بدیدیم
 در باب یقین که راه تحقیق
 اندر صدف تنم چکیده
 گر پرده معرفت به بینی
 تحقیق بدان ز راه تحقیق

از جمله جهان چه دلبهرایم
 ما مقصد جمله سجده بایم
 ما نیم نجات خویش بایم
 از غایت حسن مبتلایم
 در خویش ز خویش رهنمایم
 ما در سیم و بی بهایم
 ما حاصل جمله پر و بایم
 ما نظر سر این بایم

ای احمد اگر یقین به بینی

دانی به یقین که ما حشر ایم

گوهر کان حقیقی بخدائی بایم
 اگر طلبکار خدایید بایید اینجا
 زشت زیبا تو همی می نگری و ظاهراً
 موج بست و حجاب لب یا لب
 ذره خورشید چنانست هم از خورشید
 و نقد و تو بین و در بکن راه غلط
 احمد زکته مکتوب تو فی اندر اند

محض ذات جزو تیم که ما اینجا ایم
 تا خدایا به حقیقت بشما بنمایم
 یک جویم اگر زشت و گر زیبا ایم
 یک مطاعیم اگر آب و اگر دریا ایم
 نور ذاتیم که تا نافه اراشیا ایم
 زانکه در عالم مقصود همه یکیا ایم
 گوهر کان حقیقی به خدائی بایم

خضر کیم: بندگی از رقیق ست زخم
 گر تو کنی بسوی یک نظری بلطف خود
 غیر تو ام اگر گمے رودر ما گذر کند
 ذاتِ خدای ذات ماگر تو طلب کنی
 خون جگر کفن نیست با کتم چرخ است
 خاک نیست چرخ شود سس دیو میا

بے تو اگر دمی زخم من زخم کم از زخم
 روح همه میر شود و جل که است و رتخ
 من بخدای غیر ازین و منجیر کیم
 کردم او شوق همه نعمت این تا تم
 کشته بخون چرخ پلا هست گشت عشق و شمع
 گزره گرم کنی یک نظر زره زخم

احمد اگر بخود کنی یک نظر عزت
 این شب تیره و اشود صورت و زخم

ما ذاتِ ذوالجلال خداوند اکبریم
 سحاب با و آتش و خاک و فی ہوا
 ما حق مطلقیم بین اندرین صفا
 ما صورت خودیم نمودہ بہ چشم خود
 ما نیم ذات ماست برہ عیان
 من خویش را بخویش تا یک صفت
 ما شاہ خودیم نہ لاہوت آمدہ
 ما نیم ذات ماست بہ صورت بشر
 ما نیم کہ لطافت آن تازہ گلشن است

قدوس ذات از ہما لواث برتریم
 نہ جسم نہ مرکب نہ غرض و جوہریم
 ما ذات ایزدی ام منی زیر چادریم
 ما نور انوریم ز عشاق جان بریم
 اما ذات ماست ندانی کہ دیگریم
 گا بہ شراب شاہر گاہ و جوسا عجم
 نیکر یقین بیک کہ ما وصف اندریم
 ما نور ذات خویش من صفت یکیم
 گا بہ جو بر کیم گے پچو عنبریم

احمد توفی خدای مبین غمزه در میان

با ذات ذوالجلال خداوند اکبریم

ایار و گر خانه خمار گرفتیم
دعوی کرامات نهادیم بکیوس
کردیم عیان شورانا الهی زیسته
در راه معان رسم مناجات میتم
هر خرقه که بود ست مین راه دیدیم
اسلام و ره شرع یک گوشه نهادیم

جامی ز کف دلبر عیار گرفتیم
آنگاه ره کوچ و بازار گرفتیم
و آنگاه تراشاسه ره وار گرفتیم
در مذہب لعل حلقه زمار گرفتیم
ترک لعل دین حیه و ستار گرفتیم
رسم و گردن مذہب کفار گرفتیم

سر حلقه ز تازانست دین تازه احمد
آری چه توان کرد چو این کار گرفتیم

بر دست هر دم تالا لایسنم
رخت هستی را بدو یا میدهم
همست باور نه گنج و دو کون
پس سر پرده که اندر راه عشق
در خراباست معان منصور عار
عبد هزاران باز چون ترسای بی
پیش گیران گرفت و زو شنب

چند اش بچرخ خضر میزنم
لنگر اندر رخت دریا میزنم
پشت پای بر عرش اعلیٰ میزنم
بر سرفرق تر یا میسنم
هر زمان جام مصفا میزنم
راه دین بر پیر صفا میزنم
رطلی اندر دین تر سا میزنم

گہ سہلان گاہ کا فر گاہ رخ

بچو احمد شور و غوغا میں غم

مارند مست لولی ادا باش تبریم
بزمایم با حفاظ دعا باز کو چہ گرد
قلاش و مست عاشق و بزم نام و بویا
ما خوشہ چین سفر و ندان بت پرست
بے زردیم بر رخسار سگفت
مارا خریدہ بے درم آن یار دلربا
ما با ختم ہر دو جہان را یک فتح
با نفس خود محاسب ہر روز می کنم

ما یستوائی منقلب سے سیم بے زیم
رندان لا ادا بولی آوارہ اتریم
بے نام بے نشان پریشان بوسیم
وروی کشان مجلس قلاش کشویم
دنیا و آخرت بیکے گوشہ نگریم
بے آن این بر گہ دلدار عاکریم
اکون بانتظار شربی ز کوثریم
گوئی کہ یار خواجہ و یوان شکریم

با نفس شوم خویش بخت است احمدی

آیا بود ازین ہمہ افعال بگذریم

سناش بزمایم یوان وید کارم
فی مومن فی سلم نے کافر نے ملحد
از دیر چرا گرم چون ملحد بے دغم
نے صالح شب دم نے فاسق شکریم
سرغ کہ قافم زانست چنین لافم

واشد نبود عارم کر یار بود یارم
نے فاسق و نے صالح و اشکر چہ پندارم
ور کعب چرا با شمع جون پے زمارم
نے در بدر را ہم نے شہت ہشیارم
شہادت جہانگیرم پرواز جہاندارم

اگر روضه رضوانم که بلیل بستانم
 که بسا قی دگر جامم که مطرب ناکامم
 من عاشق جانبازم معشوق افکارم
 من دلبر نهانم بر صورت انسانم
 فزونی هستم به ابدی هستم

که صبح گمے شامم که شمع گمے نامم
 که بر لب و مضمنا م که چنگ گمے تارم
 من ترک سوزا زم من دلبر عیارم
 من قادر جناحم جبارم و ستارم
 کا ہے تیر نامم گا ہے بیدارم

احمد تو مخوان مارا جرق تو عدان مارا
 از مذہب پنداری بیزارم و بیزارم

من مفلس گدا یم اللب لب لبم
 نہ مرست عروجا ہی مرست خانقا ہی
 نہ مرست زندہ در بر نہ کلیم بار بر سر
 نہ مرست حریف پار نہ مرست کلا و کلا
 اللب جانست اللب نشانست
 اللب شو و مستی ز خود خدا پرستی
 و رفقا با و شاہم بے ملک بے سپاہم
 اللب نیست بودن سستی خود و بودن
 اللب سر نہان اللب دوران
 اللب ست بودن و نہ نیست بودن

بی حال و بیوایم اللب لب لبم
 نہ مرست تنگنا ہی اللب لب لبم
 نہ خزانہ گا و چیر اللب لب لبم
 نہ مرست و ستاری اللب لب لبم
 اللب خوب عیانست اللب لب لبم
 اللب ہم خود سستی اللب لب لبم
 بے تاج و بی کلا ہم اللب لب لبم
 آنکہ ز خود و شعرون اللب لب لبم
 اللب کفر ایمان اللب لب لبم
 ست الست بودن اللب لب لبم

نے سرفاں دارم بے ملک شیرم
 نے خاک آبیادم از نور پاک ترا دم
 کن نیست اگر از من از شمشیر من
 نه اسی این و آن نه اسی خان و آنم
 سرست جام عشق مست مدام عشق
 عشق از منست پیدایان از منست
 تو هم بگاہ طوفان دم بجان نسان
 گاهے بر آیم گاهے بیار آیم
 گرا احمد و علی ام که آدم صفتی ام
 و انامی سرقدی و لرامی جن و انس
 نه بفکریت پرستم نه بدل نماز بستم
 بے کام و بے دیاغم گویا سر زانم

ہم اینست کل و یارم اللب لب لبم
 پاکست زبان نهادم اللب لب لبم
 چون گویم انقدر از من اللب لب لبم
 من شاه بے نشاغم اللب لب لبم
 مرغ بدام عشقم اللب لب لبم
 در هر دو من یار اللب لب لبم
 که مرغ که سلیمان اللب لب لبم
 گاهے بر آیم اللب لب لبم
 که موسی بنی ام اللب لب لبم
 معبود عرش و کرسی اللب لب لبم
 من بوده ایم و ہستم اللب لب لبم
 بے کسب ہر کساغم اللب لب لبم

احمد سرودی سرایہ فتوحی

احم جام و ہم صیوحی اللب لب لبم

نقاش ہر قسم عیان من بخودریہ ام
 نے صورت آدم ہم کش در اندام من
 یا خواجہ کونین من قایم تو سین من

دیگر کسے در میان من بخودریہ ام
 یا خوشتر من ہدم بدیم من بخودریہ ام
 بے کیست ہستم این من بخودریہ ام

روح اللہ اندر نفس حسن کل منشی کس
 من طالب ہوتیم من بلبل جبروتیم
 ہر عاشقی را پیشتواہر ظالیے را مقتدا
 من ہم زیم ہم ہم سلایا من بہتم حلیہ جا
 من قاصدنا زار ہر غم من مفتیان زانی کفر
 من بار بار او شمع زبا و را گردن نہنم
 ما را چہم از عالمان بارانہ تر از ابدان
 من از ازل بودم چنین آسجا چہ باشد کفر و
 از کفر و ایمان مراد خطا و فرمان مرا
 من عاشقان ارہم من طالبان با آخر
 من یون پاک جدم من عشق ذات سر
 از کفر من دین عیان دین اسلام
 سبق انا الحق خواندہ ام وین مطلق خواندہ
 سر حلقہ غوغایم سر دفتر سوانیم
 از خون خود سیر آدم در پنجہ شیر آدم
 من با جد سجود من ہم عابد و معبود
 دفتر کفر صد بارہ شک آتش زخم در ہر

تا چند ہوشم از پس من ملحد ویرینہ ام
 نے مرغان سوچیم من ملحد ویرینہ ام
 ہر دورا مستم و دامن ملحد ویرینہ ام
 من مصطفی زار ہم خدا من ملحد ویرینہ ام
 اسلاسیان را بشکستہ من ملحد ویرینہ ام
 عبا و راہ سوا کس من ملحد ویرینہ ام
 مارانہ خوف عابدان من ملحد ویرینہ ام
 این تکتہ را میدان یقین من ملحد ویرینہ ام
 از و را دور مان مرا من ملحد ویرینہ ام
 دیوانگان افسر من ملحد ویرینہ ام
 من حق مطلق آدم من ملحد ویرینہ ام
 فاسخ انین سر عامیان من ملحد ویرینہ ام
 دانی کہ الحق خواندہ ام من ملحد ویرینہ ام
 سو دایم ہر جانبیم من ملحد ویرینہ ام
 کہ زود کہ دیر آدم من ملحد ویرینہ ام
 من قاصد مقصود من ملحد ویرینہ ام
 سوزم ہمہ جا بد سبق من ملحد ویرینہ ام

پنهان نمیدانم و یوانه و شیدا نم
هم عرش هم کرسی هم جنت هم قیامت هم

آستفته در سواست نم من ملحد و بدنام
هم طائر قدسی نم من ملحد و بدنام

احمد ریا کافری کردست پیدای پیری
از جلا و پناشد پیری من ملحد و بدنام

بلبل باغ سررم بقبر بقوا هه همیشه
ناله نوا می ناله ام قطره آبله ترالام
هر سر و صد هم نور جمال حضرت
مایه بحر و کان نم طائر لاسکان نم
پرد و کبریا نم جان جهان تا نم
یوسف و قمریم و یونس و عیسی
روحه قدس را کلمه بر گل تازه بلبل
نوش بشکرا فکرم نیش بر پرو شکم
مالک هفت قلوه ام صاحب حبه ام
هم شکریم هم نمک هم شیر هم ملک
قبله قدسیان نم کعبه عرشیان نم
مالک ملک مطلق چونکه کنی نم
کنج معاینم بنان گوهر کاینم عیان

مست خراب و یخ و دم بقبر بقوا هه همیشه
منزل ماه ناله ام بقبر بقوا هه همیشه
میج جمال غم بقبر بقوا هه همیشه
بلبل بوستان نم بقبر بقوا هه همیشه
مست می خدا نم بقبر بقوا هه همیشه
آدم جن و انس ام بقبر بقوا هه همیشه
خروم و معنی کلمه بقبر بقوا هه همیشه
هر چه بنگ کنی نم بقبر بقوا هه همیشه
صاحب پنج صفا ام بقبر بقوا هه همیشه
هم زینتم هم فلک بقبر بقوا هه همیشه
مایه انس جان نم بقبر بقوا هه همیشه
پرد و نور حقیقت بقبر بقوا هه همیشه
نیست کسی رسیان بقبر بقوا هه همیشه

بر سر چرخ احمد بن محمد م

وارث ملک مردم بقبر بقوده بنیر

دولت سیدی مراد است حمدی را

عشق ز احمدی مراد بقبر بقوده بنیر

هر نفس اندر تنهای مصطفی باید زدن

اولش صدیق کور از سر صدق و صفا

یا سگار مصطفی و نور شمع هر دو جا

بعد فاروق کوازه حق و باطل فرستاد

جامع قرآن ذی النورین عثمان عقیل

شهر کردی از خیالش مصطفی با صفا

مخزن علم و فتوت بحر وجود کان عدل

حیدر گوشت دریا کرم کان سخا

لا قوا الا علی لا سمع الا ذو النطق

گر نجاست آینهان بطلوب سیاه و غر

نار و سوزاند و از جگر در صبح و شام

از برای میوه جان عزیز مرصفت

در ریاض مع یاران همچو بلبل بحر

غوطه در بحر مع سینان با صفا

چنگ و دامن صاحب صفا بایرون

بر دل جاننش هزاران کجا بایرون

بر سر چرخ از قدرش تا بایرون

رتبه عالیش بر اوج سما بایرون

و سیدم از مع او دم از حیا بایرون

خبر جایش با مع کبریا بایرون

آنکه بالای فلک در انوار بایرون

نغمه در وصف علی شیر خدا بایرون

هر دم از فم از صفات اهل حق بایرون

وست دامن آل مصطفی بایرون

از برای آن شهید کربلا بایرون

هر زمان از سوز باطن تاله بایرون

ز اشتیاق خویش بر ساعت بایرون

همچو خواصان سببه بایرون

بعد صبا می رخ اهل دین بایر چشید
 هر که کرده انحراف از راه شرع مصطفی
 طعن بر اعتقاد آنکه دارد میل رقص
 گوهر عقلش نثار چون دلیل آید ار
 اهل بدعت را سر از رخسار خشن
 نقش میل اهل بدعت محو بایر شدن
 خارجی را اعتبار میست اندر قول
 هست ترتیب خلاصه آنچه می گفت
 هست ترتیب خلافت ثابت از ترتیب عقل
 بوالفضولان ضائع پیشگاه زیمران
 هر که گوید فضل حیدر راست یاران

ساغر و صفت صحابه چند بایر دون
 لے بسا سیکے کہ اور ابتر قضا بایر دون
 از دلیل شرع اور ابتر ملا بایر دون
 سنگ غم بر سینه اهل جناب بایر دون
 آتش در خانه اهل هوا بایر دون
 بر سر اہل خوارج پشت بایر دون
 بیخ بر کشتان ساخ تار و ابا بایر دون
 دست رو بر گفتہای تار و ابا بایر دون
 اندرین معنی جہانے را صلا بایر دون
 تن جدا و دل جدا و سر جدا بایر دون
 گفت اوضائع و قولش چون صبا بایر دون

اعتقاد سینان را احمدی کرده بیان

برکت پایش هزاران بوسه بایر دون

چشم کشا حضرت مارا به بین
 نیست بجز نا و گرسه در وجود
 عارض ما آئینه روشن است
 راه فنا گیر و ز خود محو باش

بر رخ ما لوز خدا را به بین
 عاشق ما یاش تو ما را به بین
 آئینه دوست تمارا به بین
 باقی شود ملک بقار را به بین

چرم پلاسی مست کلاه قبا	ورته این شاه گدارا به بین
ملک بقا بر رخ زیبای ماست	ملک این ملک بقا را به بین

بر رخ آتھر نظر سے باز کن
تابش این نور صفارا به بین

احمد جان بر شمع پروانه کن	اندرو دیوانگی افسانه کن
تا ندانند بیکس این راز تو	جلد راز خویشتن بیکانه کن
در خیالت هر که بشمار آورده است	از شراب عشق خودستان کن
از شراب سخن بوقرب هر زمان	خویشتن را و سبدم پیانه کن
از جوب و سب و علم با یقین	منع دل را هر زمانه دانه کن
کیست مر و است راه عشق بین	خویش را قربان آن جانانه کن
کاجانی را به پنداری ز زلف	ماهر و یازاعت خود را شان کن
گر بخواهی که در منزل رسته	در پی او کو شمش بر وانه کن

احمد از عار من نقاب خود کشا
عالمی بر روی خود دیوانه کن

هرگز ندیدم ماه را چون تو زلف نرین	آتش زنده نقش خشت صدف نقاش
نور خدائی کن نظور بر نوروی شبر	تا سحر حق و اندک کیشاوه میں یقین
هر دانه خویش و ان هر قطره بحر دان	هر شیشه بیل مان هر خار و درخت

بکشتای چشم خویش را بنگر جمال کبریا
بنگر جمال خود می بخشین می با هم
تا چند در خواب ندیدی غیر قیام

پنهان نگر سر خدا و استرابع مالمین
بستی تو مارا هر چه در پیکر و کمر بین
در آتش آید ز می این مستی آگازین

احمد جمال خود عیان در دست درویشان
گفته تر از می نماند این بیت من مبین

آمده آن شه جهان با و مبارک یچوان
هوش خود هر شده حرفی هوا بد شده
رخت و جوشد عدم ساختنی و قشع
خون کبر سر کشی شادی و عشق و لوشی
بر تو عشق تا فته راه سفر شتافته
گاه شغب میکنم گاه عجب می کنم
گاه بر قص بر فلک گاه بدو ملک
نیست حق فزون نیست زین بر جزون
و شمن اگر چه طبع و گفت نه نیک
همست موزانگر گوه گران کشد سیر

عشق گر خست ناگهان با و مبارک یچوان
کار رسد و گشته با و مبارک یچوان
ست خراب سید با و مبارک یچوان
داوه به بحر بهی با و مبارک یچوان
گم شده بار یافته با و مبارک یچوان
گاه طرب می کنم با و مبارک یچوان
و حرک لا شریک ملک با و مبارک یچوان
نیست بهر قاف ز با و مبارک یچوان
عشق در دست بهی با و مبارک یچوان
نیست بهر بینش با و مبارک یچوان

عشق جنون از روی داو بجان آتشی
مالک ملک سر می با و مبارک یچوان

چو تو شدی نال عشق بیخ خودی بشکن
 عادتین سم هست عنی تبار آوری
 حاضر شر عشق شو عقل بنه بگوشه
 کعبه دل طواف کن تارزه مجرور
 هر که ز عشق دم نزد و ره حق قدم نه

اگر تو ز عشق بر خوری بر بخوری نشین
 اگر تو خلیل الهی جلیه بان بهم شکن
 اگر تو ز عشق آگهی جان وطن و دکن
 در حریم نقاد و آخلقه نیستی بران
 بنده وقت خویش شوخت خواجگی شکن

صورت احمدی به نقش و نگار حقین
 عشق کمال این بود عاشق خویش بختین

ای ذات تو گشته ذات ماعین
 موجود هر وجود بالذات
 امواج بحر مشتمل و آن
 این جمله جمال تست پیدا
 آثار شهود تست ظاهر
 حسن تو و عشق من یک جا

بے زحمت کیمت بے غم آمین
 ذات تو محیط بحر کونین
 ظاهری چنگه کنی به بحرین
 بگر تو جمال شیره العین
 از قعر سمارتاسما کین
 گوئی شده قرآن سعدین

چون ذات تو بود ذات احمد
 شد بعد حیرت بقای تو حسین

مقصود و کعبه به نجان طلب کن
 گروست یقین است ترا و خدا فی

مطلب فتوح از در به نجان طلب کن
 مفتاح فقیرانه به نجان طلب کن

گروست تو درین راه ایست در خویش بین هر چه بینی تو درین راه و اندر که دگر نیست کس اینجا بینی این قطره ز بحر است لی بحر محیط است موجود ذرات همه شایسته خداوند گر طالب حق تو درین راه خدائی در هر چه بینی همه سر خدا نیست	اسرار خدا از خود و بیگانه طلب کن از راه یقین و همه طایفه طلب کن در جمله صفات آن در یک دایه طلب کن مطلوبه دل خویش ز عجز طلب کن این گنج یقین و دل بر این طلب کن بر شمع رخسار خود چو پروانه طلب کن این راه خدا عاشق مراد طلب کن
---	--

احمد همه اظهار خدا نیست بگوین
استی قدح عشق تو مستانه طلب کن

لے جمالت گنج اسرار نهان هر چه می بینی جمال دوستی است نور پاک حق تعالی آشکار نور او گشته محیط بحر و بر من بگوش خود شنیدم بشکے	نور حق بر سر تو دایم عیان آنکه اندر صورت جانت عیان دیده ام هر لحظه بر رویتان نور او بحر است بحر بیکران قطره با بحر یگانه دروان
--	--

ما ز در یانیم در یانیم ز ما است
این سخن داند که کوه شناست

بر گفتند احمدی ننگ کن	بر نوز خندی ننگ کن
-----------------------	--------------------

احمد زاهد جدا نیایه
 شناس تو خویش را به تحقیق
 اسرار قلندر سے یکا یک
 گزیده معرفت بخواسه

از راه موید سے نگہ کن
 این دولت سرمد سے کن
 در دولت مجرور سے نگہ کن
 در نکتہ احمد سے نگہ کن

آیت مصطفیٰ و یوم
 دریا سے محیط بحر جو دیم

عشق را نیارم بر زبان
 بر زبانم سے نگیزد شرح تو
 در عبارت می نیاید عشق تو
 من شارب ہو مکمل حوزہ ام
 از رموز محن اقرب سالما
 دوش عشق از درد آید نیم شب
 مرغ جان از آشیان قدس بود
 جان و دل آمد ز قوتش در کنار
 عقل بچاره کجا آید به عشق
 من ز جام عشق حوزم جرعه
 چون شوی فی زوالت خویش

ز آنکه هر شرح وارم در زبان
 و صفت پاک تو نیارم در بیان
 در بشارت چون بگویم نشان
 سست بیوشم از آن مجازات
 حوزہ ام من زحمات اندر نشان
 از ره دل و دین جان بجان
 باز شد آنجا که دوش آشیان
 باز از عشقت سید در میان
 عشق سلطان است عقل پاسبان
 در این شور از کجا شد در جهان
 زمین فنا اندر بقایا بی مکان

هر چه بینی هم تویی غیر کجاست | از یقین بگر که نیست اینجا گشت

احمد از قافی شریک از خوشن

از بقایای خوش بینی این بیان

کفر و دین بیک سازه بهشتین

بیکانستند قتان دار یقین

راه حق نزدیک کرد بدین

عشق راحت مینماید هم چنین

بگذری توان از آسمان و از زمین

رهنما از اولین و آخرین

عشق آمد در بهمانه کفر و دین

مرشده عشق گرد چون کس

اگر شوی قافی توان در خوشن

بگری در خوش آن محبوب را

در مقام کل رسی از راه عشق

عشق آمد در بهمانه و پیشوا

احمد از سودا و او شد سودمند

سود و سرماییه مراد او شد بهمین

آه از آن شاه سلطان من

گاه کند قصد دل و جان من

گاه شود سوسن بستان من

آه ازین خواب پریشان من

سجده گرجان من آن من

جان و دل من شاه سلطان من

بانگ برآمد دل و جان من

گاه کند عزم بخون جگر

گاه کند جلوه چو سر و دست

زلف پریشان نش بریدم خواب

کعبه مقصود من و قبله هم

ابل وجود من آن مرغ هم

از ده دل خنده ز نامم بگفت	کیست مرا می شده قربان من
جان و دلم گفت که قربان کیست	آن من آن من آن من آن من

احمدی از خویش نکو بنگرے
جمله توئی اے مستان من

هر بلاد رنج و محنت گر با نازل شود	هر چه حکم ازیدی باشد صفا داران
-----------------------------------	--------------------------------

نارسیده بر زمین آید ز جان احمدی
گو یا حکم خدا مال شده از آسمان

لطیفی کجاست چو تود لادیز سخن فروست آن که بر سخت آفرین کند وصف لبست بشه و شکر بے نبات در باغ و هر خونه مال نخاست خبر نیست لطف و خال که آسایش است احوال دیگر بگو اے دلارام بگرد میج جمال یار بگفتن میتوان وصف جمال و دست بکنی زبان خبر عشق هر چه هست بهر پنج صفت اند ز زبان ملک بکنی بیان عشق	نوشین بان شه لسان شکر من لیکن سخن کجاست جواب تو در سخن کاب حیات باد مسمی است در سخن سوسن بان غنچه و باکست در سخن سو گند خورام که نگویم و گر سخن بر گوی حال ما و بگو این قدر سخن درست کجا بکنی در مختصر سخن ما را زبان کجا که کنم خوب تر سخن کامد زبان عشق بود پیشتر سخن آدمی رموز عشق بود پیشتر سخن
--	--

چون احمدی حدیث سخن میگوید

شاید که زین سخن بر تو پدید آید سخن

کس چکند که نوشته واقف بر سر ترن
چند نوی جو جا بلان بمجو و آن مکان
بر تو سخن بگویم از ترنج و جواب ده
اگر تو خویش آگهی لست صدیق و آفرینی
در پیچ ایست بس لطیف و مست و جود تو
حاصل جلد هم توئی ریزش تو زلفت

گوشت کجا کنی سخن بخیری حال من
آدمی تو خیزد و واقف شود خوشی من
هر که سخن بگوید کیست بگو تو در
خویش نیست جهان کیست میکند سخن
اگر نشوی تو آشنا جرم تست ز من
لا اله الا انت سبحانک انی استعین

احمدی از خود نوشته واقف بر سر ترن

خویش نیست جان من شمع تنی لکرم

رفیق از جان دل بسیار بایر شدن
از شراب سخن اقرب باد و بسیار حشر
در سر من و هو حکم گوشه بسیار گزین
در جرم من مع الله خیر بسیار دون
سر از انا الحق هر زمان بایر شدن
سر از اسرار تو حیدر خدا بایر شدن
و حقیقت رست جان صاحب رست جان

در روز بهر حق بهشیاری بایر شدن
وز سستی بهر یازاری بایر شدن
در فضای کن فکان اظهار می شدن
در رسوم کفر و دین بزار می شدن
وز دم تو حیدر حق بر داری می شدن
بسر جام و از پر خور داری می شدن
از سستی بهر رست یار می شدن

گاه مومن گاه از کفار می باید شدن	در ظهور آورد و خود را در صبر باید نمود
پس مراد رخا خمار می باید شدن	چون حقیقت و نواز اصل جام عشق او
که چو ابراهیم اندر تار می باید شدن	که چو اسماعیل خود را فوج باید ساختن
گاه یکتا در ره دلداری می باید شدن	که نیست همچو آدم تحت باید گستر
پس مراد حلقه ز تار می باید شدن	دوات پاکش و جهان موجود و هر رست
گاه چون صدیق اندر غار می باید شدن	که چو فاروق از عدالت و دیار گزید
گاه همچون حیدر کرار می باید شدن	گاه چون عثمان حیار پندی باید گرفت
که بشکل سید مختار می باید شدن	گاه عیسی دار حیا خلق می باید نمود

سبب اینی همچو موسی هرت باید کیفیت

همچو احمد صاحب اسرار می باید شدن

زمر اینکته میگوید انا الحق زین الحق زین	و لم یلم با من همیکوید انا الحق زین الحق زین
و لم گفتا بنیدنی انا الحق زین الحق زین	بدل گفتم چه جنبانی چرا این نکته میخوانی
ست در میباید انا الحق زین الحق زین	گرت دلداری باید جمال یار می باید
بودت کرد تو سرگذا انا الحق زین الحق زین	اگر از خوشبختی و در می جام عشق مجرب
اگر داری سرگذا انا الحق زین الحق زین	بدل گفتم چه بنیاد لم با من چنین گفتار
چو سر بازی بهیا انا الحق زین الحق زین	سر بازی بهیاید سر اندازی بهیاید
رخ از کونین گردان انا الحق زین الحق زین	از الحق را کسی اندک سر عاشقان اند

دے دیوانہ بایر سے مروانہ باید
چہ ترسی نه گردون فدا کن جان و عقل از تن
ورآور حلقه مروان خود از خود جدا گردان
سر خود را چو گوی کن بچوگان جتوی کن
هوای مایه گرداری سر عیار و دراری
نمازی کن و ن خود هم از رزق قسوم خود
زبان کنش زبان کنش ازین گفتار بچ و ش

گرت فسانه بایر انالحن زن انالحن زن
جهانی جمله بر هم زن انالحن زن انالحن زن
چه میباشی چو نامزدان انالحن زن انالحن زن
پس انکه گفتگوی کن انالحن زن انالحن زن
خیال دار گرداری انالحن زن انالحن زن
رسم کن بچ و ن زن انالحن زن انالحن زن
همین گویند بران خج شش انالحن زن انالحن زن

ز احمد مکتبه فیشنودی بر خویش مجنون شو

طیاب را بر دار انالحن زن انالحن زن

مطلع هر صفا شسته از لقای او
هر سیر از می جوهری کان برتر
حلقه بگوش فلک غاشیه دار او ملک
قبله عشق طلعتش کعبه شوق قمرش
را برودان عشق را بر هر مقصد صفا
بنده دوست از نوجوان روح ایست بستان
مقصد جلوه جهان هست بنماک آستان
مرشد مصطفی لقب میر عجم شمع عرب

منظر عین کبریا بار که صفای او
نور و کا و در می تافت از صفای او
و حرکت لاشریک لک سحر قرب جاو
صفی نور صفوتش عرش تیر پای او
ور و کشان پر بلا عاشق مبتلای او
از پله دست کن فکان جلوه جهان شد او
مبیط روح قدس آن خاک در ساری او
طاهر قدس و زو شب گشته در صفای او

باز کشید صورت تر کرد ترا ندگر | نغمه ز نغمه بر لب لیل خوش نوامی او

آه نغمه تا دوا لعلش کرده نغمه در سخن

سرمه چشمش خوشتر ساخته خاک پای او

مغله نیم آمده در کوسه تو

چون گدایان بر درت امیدوار

مستقیم و نزار و نزار تو را

تشنه می میریم تا امین اجرا

هر کس سوی نمازی میکند

گر دور وزی ز قالی طاعتش

بچو برسته در میان قید و اهرام

رشته از جیل التین با شش زلزل

با هزاران آرزو سے روی تو

بو که آید در شام بوسے تو

عاجزیم از عادت از خوی تو

بر که گویم آب اندر جوسے تو

سجده مادر خم ابروسے تو

هم رود آخر سر سوسے تو

مانده اندر حلقه باسے تو

اگر سایه تارسی از گیسوسے تو

بر درت افتاده آتشد روز شب

نادید جان را بنواک کوسے تو

ای جهانی جلد گردان تو

خون عالم ریختی و کس ندید

لا اله الا الله را سوختی

عالمی را کردا بستر و مبدع

عقل کل سرگشته و حیران تو

زحمی از خنجر بران تو

کس نزد خود دست و امان تو

یکه شوق از دفتر دیوان تو

<p>گوئی ساقم ساختی از زخم تو شے بیاسر که همچون گوی سخت</p>	<p>هر طرقت سرگشته در میدان تو در میان این مردم چکان تو</p>
<p>کشته احمد اکبر از سرگشتگی کس نخواهد حرفی از عنوان تو</p>	
<p>ای مرقع پوش اندر کار شو چپه و ستار را از سر به بر فلک این بین یا طل را از پیش گرفته و رکفر و ایمان مستقیم گرا تا الحی راز نه در هر زمان جامی از دست معان گیر و نوش</p>	<p>باغ و ترسا تو در زمار شو با مصلا بر در حصار شو بر شکن این جله را و یندار شو راه گیران گیر از کف ساز شو از انا الحی گفتن اندر وار شو اهل معنی صاحب اسرار شو</p>
<p>عالم بخیرید احمد ستر من از همه کون و مکان بسترار شو</p>	
<p>ای صفای و خواران جام تو از نیم صبح تا دم زانکه او چون گدایان مدت هر صبح و شام گفته لب بر لبش گایه نم نام خود از عاشقان و راغلم</p>	<p>راست خسته و نان و شام تو بیرساند هر حسرت پیغام تو منتظر و تم پله ای شام تو ای دل آغوش بر آید کام تو بر زبانم که رود جز نام تو</p>

آرزو مندم که در هر صبح و شام | که شود سوخته من آن اکر ام تو

احمد از قیدت نخواهد سر کشید
خوش بود مرغ دل اندر دام تو

چند جامی ساقیا از دست تو
هر شرابی که زخم و درد چشم
چند اندر پردا با شکیستان
چون یقینست هست با هر ذره
نوشدار شوق تو این سرست تو
اینچنین دایم که هست از دست تو
تا چه خواهد کرد بهر قیامت تو
بست بهر دست هستی هست تو

احمدی پامال تو گشت در غم
لے پاسه پاک گشته پشت تو

ای تجلای جمالت صبر زیاده تو
عکس و عکس و در کن فغان گشته بد تو
پرتو و از حسن ویت یافته و کائنات
از آفرینانیه من و میوه عشق تو
عالمی یوانه از زلفین شکینست دوم
هر دو عالم ذات تست یابین نکته
بر جمال تست عاشق بران و اح قدس
عاشقان دار هر سوز از شراب بخود
سر و بیان حقیقت قامت عکات تو
هر دو عالم در لباس کسوت زیاده تو
در نهاد و جلا عالم روح جان تو
در رموز سخن اقرار نکته ایامی تو
هر دو عالم و الیه لیسو عیسای تو
هوش و انایان عقل و قلان شک تو
خلعت حسن خدائی است باله تو
و ده چاستی قزوه باوه خجری تو

<p>احمدی راسا لها سودا شد از زلف تیان می ندانم تا چه خواهد کرد این سودا دوست</p>	
<p>نور خدائے پیر بر دوسے تو ظلم تو از حد باور گذشت اگر در این اثر سے بیش نیست ماکہ بڑے تو سر اسیم ایم دلبرین چند ز نے تیر غنم یوسف مانی تو درین وزگار</p>	<p>سلسلہ عشق بکسی سے تو چند کشم جوہر غنم از نوے تو رفت ز تن جان من بوسے تو تا چه کند سلسلہ موسے تو خستہ و لم غمرہ ہندوسے تو سجدہ عشاق برابر دوسے تو</p>
<p>ناظر مجنون خراب ست خواہ احمد سیکین دعا گو سے تو</p>	
<p>بقادر خویش اگر جوبی قناشو توئی مقصد خدائی جملہ موجود انا الحق زن ہمت ہیچ تصور تو در شاہواری گردانے گذر کن از رہ تحقیق یک چند</p>	<p>حیات جاودانی راسخا شو خود سے بگزار در راہ خدا شو برآید دار جملہ پادشا شو بیاد و بجز وحدت آشنای شو بر من برائی با بقا شو</p>
<p>الای احمدی گرنیک دانے بقادر خویش اگر جوبے قناشو</p>	

اسی جمالت آتش و انس جان انداختہ
 فطرت نقش نقش این جان انداختہ
 چیست این عالم ز صحرای محبت و زور
 تا مگر یارب گرد و زاب غنانت کے
 از برای زندگانی زاب محبت خالی را
 کردہ پیداکستان بہار از جو و خود
 یک کرشمہ کردہ در عالم خروشی خاستہ
 از سماع سخن اقرب زبانستان
 از ہوا می قرب تو مرغان قفسی بریان
 آفتاب فطرت یک جنبہ داودہ عشق
 تا مگر باید نشان بے نشان آدمی
 ہم بوز خود مگر بیند جال رسک تو
 بر کشید از برای خاک منت آسمان
 بر فضای کبریا کوس صبحی برودہ
 نور غمت خرمی ایان باطل سوختہ
 کے تواندلاف توحید تو بہتر دانے
 چیست سکینہ فرستہ تالاف خوشہ دانی

پر تو رفتی تو نور سے در جهان انداختہ
 بر سبیل لامکان نقش مکان انداختہ
 ز آفتاب حسن و تابی در آن انداختہ
 فیض فضلست مکان کن مکان انداختہ
 قطرہ از بحر کرم و کشت جان انداختہ
 بیلستان دل گلستان انداختہ
 لفظ شیرین گفتہ شور و بیان انداختہ
 غلغلے از دیو و حکم جاودان انداختہ
 نغمہ ہای خوش نواد آسمان انداختہ
 وزہ ہای از زمین آسمان انداختہ
 از مثالی خالت خود و صفت نشان انداختہ
 در دو چشم از نور خود کھلے عیان انداختہ
 بر ساطع خاک سستی بہشت ان انداختہ
 گوئی وحدت یک گفت چکان جان انداختہ
 تنہا قدرت گردن فہم بیان انداختہ
 غیرت حیرت بجان سرور و ان انداختہ
 قطرہ دیگر کہ دریا و دیان انداختہ

و حقیقت جملہ عالم از جوشن شمس است کے بنور قدرت ہر ذرہ آخر رسد	خود دین نہان مارا و گمان انداختہ از آنکہ فہم نیا یکہ دست اندر عیان انداختہ
آنکہ در ہر لحظہ بیداری نظر بدوستان یک نظر بر دو احمد زان میان انداختہ	
من کیم از دوست بدون رفتہ ہیچکس از مطیع صاحب دلان سوختہ و ساختہ با درود و وانغ برعہ پیش مجلس مے خوارگان پیر سخاں راشدہ از جان مزید	در سر سودا سے جنون رفتہ از سر طامات بدون رفتہ بلے سر و پا سے ز سکون رفتہ نیست مے از کن فیکون رفتہ در ہمہ رزاق و فسون رفتہ
کشتہ شمشیر طامات شہید وز سر تا پایے بخون رفتہ	
چند آئین شکل دیگر کردہ خاک را از تاب ہر معرفت	جان ما آشفته از سر کردہ بہتر از صد کان گوہر کردہ
صد جو احمد کشتہ آشفته بہ تو چند آئین شکل دیگر کردہ	
و یدم جمال دوست عیان اندازینہ ورقات آفتاب نقصانستے وال	عین البقین است عین ادرامعائینہ برقہ رایتہ است نمودار آیینہ

معنی یکبیت گرچه با ساست مختلف
گر صد هزار آینه شد لیک یکبیت

با هیچ بخت نیست دلی در معانته
آن وی آینه دیدم هر آینه

گر دیگران بیدیدند بیدیدنی

احمد جمال دوست بیدید معانته

عشق مستی می فراید بی شراب باوه
خاکساران جهان ز رده اعلی رسد
بر کرا و سرست از جام شراب عشق شد
چون طرق عشق باز می حاکم و مران
عقل و حرص و آرزو شهوت و زووال
گر کسی پرسد حال خسته عاشق بگو

بیکش ز حسرت خرویدم هر آناده
گر تبا بد زده مهرش بسرا افتاده
او کجا آید فردا در خرقه و سجاده
روی خود را می نماید عشق در هر جاده
زانکه بد باشد نیز و همچو تو آزاده
مستند و مستند بیدل و جان داده

پیش احمد نظر بازی در ندید و خوبست

کے گزارد از ملاست عادت ستاده

ساقیامی ده مرا ستانه
عقل و هوش و زیر کی کیو بند
گفتش دیوانه جسد تو ام
هر دمی بردار عنتم مضرودا
اشک خونین می بگریزانم غم

تا شود دیوانه تر دیوانه
بر گزیند عشق را مردانه
گفت در هر خانه دیوانه
در جهان پیدا کنم افسانه
مردمان چشم در هر خانه

<p>ست چون ساقی ہر چہ بمان مے نزارم بیج جا کاشان بالیقین دان و درخت و دان ہر زمانے کسترا حمان ساختم جان و دلم نیشان</p>	<p>من جام و حدتش مستم بدام بیل لاہو یتیم و در قریب حق کائنات تحت تو حید خدا ایدل اندر و عشق آتش نوا یزن تیر جہان ان ابروان</p>
<p>احمد دیوانہ بر شمع رخس سوختہ ہر لحظہ چون پروانہ</p>	
<p>جام قریب بہت عاشق و دہ در تمنائے جام مردن چہ نقل کن تار و پت پتہ و بہ بعل بر بعل ہوشے مے نہ</p>	<p>ساقیا جام شر بتم و ردہ پختہ شوزین شراب پختہ و مے دامن باغ گیر و بادہ بنوش روی بر روی دلبرے میدار</p>
<p>احمد از طعنہ مے نہ ترسید گر بلاست کسید از کہ و مہ</p>	
<p>در آئینہ معاینہ و یدم ہر آئینہ انسان تمثیل است مصور آئینہ از راہ حق نگر کہ حتم بر معاینہ در یاد موج است یکے در معاینہ</p>	<p>و یدم جمال یار ہویدا در آئینہ گر از راہ یقین بہ حقیقت نظر کنی بر صورت بشر نہ نگہ میکنی مرا گر آشنای عین حقیقی نگر نگر</p>

احمد به چشم خویش جمال خدا بدید
چشم خدای بن و مگردان هر آنکه

حسن لطیف صورت عتبات ناد
ذات کمال خویش تو زیبا ناد
و انشد تو فی نبات چه غوغا ناد
این شیر و شیر بخت چه عدا ناد
عشاق راز حسن چه رسوا ناد
گایر بیان عیسی و موسی ناد
بالای دار عشق چه سر با ناد
آنکه هزار عربده با ما ناد
نامش میان مایه صفا ناد
نامش میان مایه صفا ناد
نامست اینک اسم سمی ناد
امواج بحر سیر بریا ناد
نور جمال خویش تو در ما ناد
خود را بذات خویش هویدا ناد
القاب خویش آدم حوا ناد

شکل چه خوب بر سر زیبا ناد
حسن جمال خویش تو اظهار کرده
غیر کجا ست کز معنی نظر کن
غوغا و شور چیست تو ذات محض ما
بردار برق از رخ و اظهار خویش کن
گایر شکل آدم حوا برآمد
در پوریا سے نقت چه دلهای سوخت
خود گشته بصورت و معنی تو آشکار
دست جمال خویش تو برین کشیده
ار نه بگو طرد ما دم تو گفته
موجود و خیر وجود تو دیگر وجود نیست
انوار ذات خویش بخورشید ناد
تاب جمال خویش با تشنگان
در اصل کار طالب مطلق بین تو
آدم چه ذات تست چرانی تو بریا ناد

انهار حسن دروغ و ترساناوه	انسان خلاصه است بخود از و الجلال
این پرده بر فلک محاکا نهاد	در پرده و پرده مارا همه وره
ذات بشر بصورت اعلی نهاد	پنهان آشکار توئی نیست بچکس
نور می ز ذات خویش در اسما نهاد	هر ذره آفتاب صفت یافت تابش
یوسف بهانه بر لیحا نهاد	مخزون توئی و لیلی محمود هم ایاز
داغی ز عشق بر دل شیر نهاد	چاهنای عاشقان همه بر باد داد
وعدہ چراجحیت ما و اسما نهاد	دیدار تو بر روی تیان تقدیرین جاست

ذات تو احمدی همه معنی از دست

ادصاف ذات خویش به صحران نهاد

چون گدایان برای نان ریزه
به درت می کینم در ویزه
با گدایان بگو چه استیزه
بر همه بر حساب ما حیزه

شاه سن آدم بدردیزه
جز درت چون دره بیندازم
مفسدایم یک دمه بنگر
یکم خاتمه بر د حساب

خلق از غایت حد بنگر

بست افعال ما به نینز

نور سے مصوری تو و آدم بیاض
ای صورت ز معنی صورت نشاء

ای صورت بصورت معنی نشاء
والشکر صورت تو عیان بدوام کوف

دریا و موج هر دو یکے دان و دم زن
بر صورت بشر که نمودار کرده
در خنک و رباب و در دوزیر و دم
مغنیست از نشیمن قدسی روان ما

این بحرین که هیچ نزار و کرانه
جمله توفی و نیست کس دریا نه
خروجت تویج ندریم ترانه
جو در جوار حق ننگه آشتیانه

احمد تو ستر حق چه کنی فاش پیش خلق
ز و یک خلق هست سراسر فناء

شکل بشر بصورت زیبا نموده
انسان خلاصه است نوار ایزدی
کن نیست جهان همه انوار ذات او
در صورت بشر که پدیدار کرده
هر قطره که هست دریا حسن است
انسانست سر حق نمودار و الجلال
در هر دو کون نیست بجز ذات آدمی
آدم بشکل خویش توانها کرده
ازمان همه یکیت حقیقت زاصل کار
هر دم بجز صفات بشر شکل آدمی
اندر کلام خویش نمودی نکات من

در چشم عاشقان همه معنی نموده
بر صورتش جمال چه زیبا نموده
آیات حسن همه اینجا نموده
نه نه بشر کجاست تو خورده نموده
هر دم هزار موج زوریا نموده
ترکیب ذات کرده که مارا نموده
اندر صفات خویش همه را نموده
باری و در بصورت موسی نموده
بتخانه کعبه را تو بیک جا نموده
آرمی بدین صفات سیخا نموده
عشاق را روز هویدا نموده

<p>پنهان نگومیت سخن عشق گوش دار</p>	<p>والله که ذات خویش تو پیدا نموده</p>
<p>احمد بدین رخ تو گشت مستملا پرده ز رخ فکنده تو عمره نموده</p>	
<p>خلوت اهل حقیقت خانه خار به هر که او از خم و صرت جرعه خود از یقین هر که دریا بدر کوزه سر تو حید خدا هر که او دم از حقیقت میزند منصور دار تانه دریا بدر کوزه عشق بر تو دامن یو الفصولان که رسد از سر تو حید خدا از لب میگورن او میخوارگان جرعه چون در زبده و اسلام ثابت یکران عاشقان از تماشای جمال هوشان</p>	<p>قبل از باب حاجت ابر و دلدار به جای او اندر حقیقت خانه خار به در مقام بی مع الشریست عاشق دار به در شریعت مرد را آویخته بر دار به از بیان هر زمانه بر دهان سمار به مرو معنی در حقیقت صاحب اسرار به از هزاران جبهه و از خرقة و زمار به اندر دهن خرقة تو حلقه و زمار به چشم از راه معانی هر زمان کار به</p>
<p>احمد از بوسه شرایبش گشت مستملا حلقه دیوان گان آور همیشه مار به</p>	
<p>ظاهر جمال خویش تو عمدا نموده هم خویشتن بخویش نمودی جمال خویش والله که غیر نیست مرین کل کائنات</p>	<p>در چشم عارفان همه پیدا نموده اندر جمال خویش چه زیبا نموده در کائنات حسن حسدا را نموده</p>

<p>حسن جمال خویش چه اینجا نموده غیری کجا است در خود را نموده از رز عشق بر رخ و ترسانم نموده</p>	<p>انهار کرد حسن خدائی به چشم خلق وینا کجا است جمله یکے بین دم من اندز جمال خویش نمودی تو چشم خویش</p>
<p>در چشم احمدی است جمال احمد عیان بر چشم احمدی به معنی نموده</p>	
<p>در صورت تو گشته عیان معنی آید خود را شناس و هیچ کس را مکن نگاه در صورت بشر خدایت اشتباه عارف کند دمام درین بحر آفتاب مقصود چو ذات تست ازین حاجت برآید در صورت خودی بجزائی تو بادشاه بیچاره را ندیده شد که غلط کردی به گاه</p>	<p>در خویش تن بین و مکن در کس نگاه انسان نمونایست ز او را نزدی و انقدر نیست و در همان ذات آدمی گر آفتاب بحر خدائی بخود بین مقصود و باز کعبه بتجانی هیچ نیست گر نیست آگاه از تو که اینجا چه میکنی ایلیس را بنمود خبر از جمال تو</p>
<p>احمد ترا چو کس بشناسد چه چاره نین در دلبسته و دایه هزاران هزار آه</p>	
<p>وز عکس تاب حسن تو عالم نموده خود آشکار گشتی و آدم نموده حسن تو اندر آفتابست بهر دم نموده</p>	<p>بان از جمال خودی تو آدم نموده و انقدر که ذات تست عیان بشود ریشتر بر روی هوشان که بهایست بیلا</p>

<p>احمد چشم خویش چندا بر سج تو دید بر عارض تباست مسلم نموده</p>	
<p>و افسر شکر گنج است پیمان تو زوده خود را بشکل و صورت انسان نموده از ناز و زگرش همه چه جانها را زوده کین در می اهل معانی کشته زوده کین رنگ شرک کرد دل مانا زوده کز حسن خویش در رخ خوبان ستوده هم خود و صفت خویش تو خود راستوده در راه هستجوی چه سرا نموده دلها می خستگان تو بعشق آرموده</p>	<p>در صورت بشر همه عالم زوده آن دیده کجاست که دریا بر این مرز آن خدو حال زلفت تو آشفته کرده احوال که چشم راست نزار و بگرد در خور این سخن ز سر بر دل سلیم دلهای عاشقان نشود خیر تو مبتلا در وصف تو کجا رسد این عقل جلیتر دلها به تیر عشق سراسیمه کرده جانهای عاشقان همه بیا و داده</p>
<p>احمد روز عشق همه فاش کرده زاری بگر ز سر خدا می شنوده</p>	
<p>از صحبت جهان که دایا گرفته به در قاف قرب گشته چو عطا گرفته به از مردم خسیس تیرا گرفته به از خاک بے بقا دل دانا گرفته به</p>	<p>عزت یقات قرب چو عطا گرفته به اهل لے نماز و رین خاک بے وفا مردم کجاست کز ورین منی نمی نند در تنگای نیای ن اهل دل نماند</p>

<p>در خاک دان هر چه دل سلیم یارب خلاص ده که ازین هر چه بلام</p>	<p>از ویر بلاره بالا گرفت به زین ویر بلادل ماوا گرفته به</p>
<p>آحمد میند دل تو ورین تنگنای ویر عزت بقاف قربت عتقا گرفته به</p>	
<p>ایک در پندار هستی مانده طائر قدسی که در بند قفس است بالای فلک پرواز تو تا چشیده جرد از جسام تو</p>	<p>روز و شب بت پستی مانده در مقام زیر دستی مانده گر چه اندر جای پستی مانده منه ندانم در چه هستی مانده</p>
<p>ماز و ریاسم در یاسم زمانه است این سخن گویا که کو آشناست</p>	
<p>در صورت بشر که نمودار کرده در عالم صور که ساخته نموده اسرار غیب انچه نهان بود سالها جانهای طالبان بهر ریاد کرده در هر چه شدید بود جلوه رخت نور جمال رب رخ خوبان فروده راز جمال خویش به صحرانها ده</p>	<p>خود را بدین طریق پدیدار کرده لوح جمال خویش تو انهار کرده اندر فضای کون تو انهار کرده سر باسه عاشقان بسوار کرده در هر طرف به چشم نمودار کرده جله جهان محیط بانوار کرده عالم راز صیقل افک انهار کرده</p>

بر بود ز غمزه بے جان عاشقان
ه لای بے ز غمزه غماز برده
در پردا چه شعبده پیدا میکند

عشاق را به عشق گرفتار کرده
جانها فدای طره طرار کرده
معلوم نیست اینک چه بهنجار کرده

احمد ز شمع روی تو پروانه سالک
جان با نثار شمع شکر بار کرده

ای دل خود میستی از مات سلام الله
از خویش جدا گشتی مقصود بد گشتی
تو شاه پادشاهی در عالم ملکوتی
پیدا و عیانی تو در جلوت قاضی تو
هم با و ده و پیمان هم ختم بخانه
هم عاشق و هم عشقی هم صادق و هم صدق
آن مخمورین را گو آن بحر یقین را گو

بر دست پیوستی از مات سلام الله
پس فرخدا گشتی از مات سلام الله
الهمار بما سوئی از مات سلام الله
پیدا بجهانی تو از مات سلام الله
هم گنج بود پیرانه از مات سلام الله
هم رازق و هم زرقه از مات سلام الله
آن گنج بخش را گو از مات سلام الله

امروز نوی احمد مطلوب نوی سید
اوصاف تو شد بید از مات سلام الله

رقم بدو صفات آن بحر که
چاه ز بخشش زلف پرتاب

ویدیم که گوشت و استخوان
عشاق ز راه گشت از ره

گفتم بدست پناہ گیرم
در حلقہ ماوراء ویشین
با خویش بسین تو صورت ما

گفتا چه خوش آمدی تو خد
وانگاہ شراب نوش گہ گہ
مایم جمال نقشش الله

در صورت احمدی چہ بینی
در کسوت این گداست آن شہ

ہنرمیز گنج زر ہنر بہ
ہنرمیز صد خردار زر گیر
ز مرد بے ہنر بے ہنر لے دل
تا شہیج عاقل نزد بخت
ہمیشہ از خیالت عاشقانرا
چون وصف دیانت باز گویم
ظہور مردانا در سفیر شد

ولیکن طالع و بخت از ہنر بہ
کہ یک زرہ ہزار گنج زر بہ
کہ از آسیب ایشان بر خور بہ
کہ از نزدیک ایشان دور تر بہ
و لے در بیم و جانے و خطر بہ
و ہائے زان حکایت پر شکر بہ
ہمیشہ مرد و دانا در سفیر بہ

فغان از بخت خویش ست احمدی
کہ شرح این حکایت مختصر بہ

ماہ عشق از جمال خود قباب انداختہ
شاہ لاہوت ماوراء ویشین است
تا زلفش بریشان گشت کراہ مار

پر توی از حسن رخ و بر آفتاب انداختہ
آمدہ سرست از عارض حجاب انداختہ
عاشقان را سر سبز و سرخ و تاب انداختہ

تا نیم زلفت و برده صبا انداختن	اندر و ن تا و چین شکناپ انداخته
چون تر جام و هو معکم خور و احمد خبره خویش را اندر خرابیات خراب انداخته	
که شد سلطان فضل او را اساس عشق ربانی نگین اندرین خلعت اگر موسی بطورانی سیان بزم جانبا زان دلبند و گرانجانی توانگر و می حق بینی چو از خود می بچانی شوی نده بادا دم چو از خود رو بگردانی توانگر جانجان بانی که از خود و ادوانسانی و گرنه تو کجا دانی کمال عشق سبحانی چه خوش باشی درین گلشن چمن گلستانی بمیدانی رسی کانا خود و از جلافتانی که قطع راه بس شکل برین قمار توانی مشو در راه این بازی که اپار نیستانی شوی فرسوده غمها پیش خط تن آسانی چه میگویی این بر این چون غول بیابانی که چون دامن تن شد می تو مرغ جانی	هدایت رهنمون او رفیق فضل ربانی ز فطر عشق سلطانی برین شکار عالم چو از میثاق سستی سبق از تن قشاقان توانگر دوست حق گروی که از خود جلا کرد چو خود را جلا در بازی بقا اندر بقایابی توانگر و گردانی که از خود رو گردانی یکویش جان و دل بازی پس انگه و آرسی بخا مرد گشته بر عدلی فدای جان و دل بر و همایست مردم تر از بر جو و بجان گیرند برای کعبه حیات بس پریمی منزل را مشو در بند خود بینی ست گزینی بر می حیات ساعت گنج آمدن خواهد درین محنت کده تا کی چو دیوان میکنی علم بالای گردون تن مرغ مرغ عشق

چو بنی پر سیدن ز بهر سیرت فتنست شکل
 چه داری تو سفت اندر چه بگر خیزد غنائی
 سیرانی روی کا بخا سرن گوی بگرود
 تجملا می تش آنجا جمال از پرده نیاید
 محیط قاف جان گروی این یامی بیایان
 قضای کبریائی در کنی پرواز هر عیاست
 سلام اندر سلام آید کلام اندر کلام
 نه آنجا در دو دران آنجا ملک کوفران
 نشانست نشان گرد و قفا اندر قفا کرده
 ملک سلم نزل منی جهان با و شاهای
 سلیمان نیز و ملکش کینه بند کوبه
 جهانانی و سلطان ترا زید الا ابدل
 بچاوشی نمی نماید ملک اندران
 همه رتی عدم منی بته نور قدم منی
 نوای منع لا هوئی بر قصه و دوه و لها
 عنایت و بمن کرده بقتا چند عوا
 میزان آیا احوال از آفتاب سرت

که دیوانند پس اینجا یک شکل انسانی
 طلب کن تا نشان یابی چه سیر کنانی
 نه پایانی در و بینی نه در و زخم و گمانی
 شو و قات تو مستغرق منور ان توانی
 شوی از چشم تا پید چو سیرغ بیابانی
 جمال حق عیان منی دران قفا و توانی
 عیان اندر عیان منی همه سر هانی
 نه آنجا نقد و جبران آنجا تیغ کشانی
 نماند زده در توری و می کسانانی
 که باشد کترین ملکش به ملک سلیمانی
 که کوس به سببی نه در لاهم چنانی
 که اندر صفت اعضا توئی چون سفت منی
 بر یابی نمی زید ترا طاوس بانی
 نه تن آنجا نه دهم منی نه از سیر فانی
 نیز شکاد و طانی و سیر جوش الهانی
 بیا کیت غمی خور ازین سر عمانی
 زبان و کشتی هر دم در دمانی پیرانی

منو دارم من از نور آتشی
ترا آتشی بر دست دادند
اگر طالع شود نور حقیقت
نه نقش سرسری صورت تو
خرد مندی براند سر این کار
تو قدر قیمت خود را چه دانستی

نه من تنها که از رستاخیزم
در آن آینه بنگر هر خواهی
به بینی جلا شیارا گماهی
نگو در باب گردانای راهی
چه دانند سر این سیاهی
که اندر ملک دل شهباز شاه

برو به احمد مسکین نظر کن
الا ای اهل دل نقش آتشی

تا عشق نهاد دست درین آتشی
دیوانه بجزا دل دیوانه سازد
بیلرم ازین طائفه عاقل و شیار
این آینه دوست تمام که به بند
مردم بود آنکس که در و می رفت
ما حقیم و مستنایم حقیقت
آنرا که دل دیده درین راه ندانند
که صورت مجنون و گداز سکرانی
احمر زده نگه چو خمر در گفت

والله که مرا از دل جان نیست هرگز
الجنس مع الجنس لعمري که دیا
بافزونه اهل مرثیت مسای
در راه یقین است همون راه شاک
مردم نتوان گفت بمعنی و برآ
زان چشم نهادن بران پنج خواست
بیچاره فروماند گریا
محبوب و لطم آمده بر دم لبای
سرایه خود ساخته چری پلاست

ای طائر قدسی که درین عالم فانی
یارب تو چه مرغی که ترا کس نشاند
در صورت آدم تو چه و آمده ای یار
اسرار تو یا مردم نا اهل چه گویم

قدوس حقان خواند که در عالم باکی
چون جایی گرفتی تو درین قایم کی
او صاف تو بر معنی حق تست جفاکی
حق را نتوان گفت بر عالم شاکی

احمد چه کنی ستر سخن را تو بیدار

بر فرقۀ نامم ازین عقدۀ زاکلی

ایین شورش نیکه در بازار عشق انگیزی
آتش کس بر عالمی را سوختی
راه آدم خم زدی رانده ابلیس را
سوزنی را و حجاب راه عیسی ساختی

ایین شورش نیکه یار یاب در دین
سنت آلوده گشتی و سخن جان بخشی
خود انا الحق گفتی و منصور را آدین
رشته امید ما را جملگی نه گیسختی

احمدی اسرار مردان را بگو با هر کس

چون بقلاب محبت وزوش آدین

لے صورت تو نقاب مستی
هر زره چو آفتاب تابانست
امواج و بجا را یکے دان
چون نیست شومی محقق آمد
احمد بهایت منظر حق

وی ذات تو در ناب مستی
از تابیش آفتاب مستی
این نکته نگر در آب مستی
اسرار تو در کتاب مستی
بر دار دلبے حجاب مستی

خون من ریخت یاربے گئے	شکر عشق تاخت بے گئے
خون من خورد و در فراق بے هره مهر سپهگان تاخت بوش عقل یک نظر بر یو و گر چه بسیار پسند با گفتسم کرد و گوش گفت یدر گویان	نظرے سوے من نکر و گئے خبر همان کثر باخت بادشے دل و دین جلا را یک نگے ره نژاده بخویش پیچ رسے که مر یا و نا دور و به سے
صبر احمد منتاد و در چه غم سر چنان سے کشد ز قعر چه	
ایدل و فانی طائفه یو فاجوے نام و فالگیر بے نام بے تاشت نقش صفات صفی ایام محوشد اہل و فانیان دور بخاپے و فانی در شہر ما و فانی بمل بمجو کیماست این شہر بیروت اجنت و اتیست کرد خدای و حقد و حسد جنت و جہنمی در ہر کہ نگری بہ نقاقت عتلا بتان افترست سر ستر صبح شام	تریاک جانفرا از لب اثر و ہاموے از زخم درد و تیر و تو جام صفاجوے از شاخ خشک سال تو نشو ناموے در بوستان ہرز کس کیما جوے در تنگ نامی دہر کیما جوے از مردم حبیت ہی خرد غامجوے زین شہر نقاقت خرابین ناموے باہر کہ دم زنی زمر و ست صفاجوے خرابین صفت ز طائفہ بر ملا جوے

بر گفتن و شنیدن تان هم کلی است
ای دل کناره گیر ازین شهر و تعلق
ایل بواسطه جلا کا بر به شهرها
این شهر کیلاست ولی ریلا درام
هر دشنه که هست هم از آشنائست

نیزین خوبی شست عادت به ایلا جو
ای دل شر و عیش و دار عنا جو
اخلاص و صدق و لطیف ایل جو
خز خون خلق رختن از کر بلا جو
ترکیب دوستی تو ازین آشنای جو

احمد وفاخواه ازین شهر بی وفا

ای دل وفاز طائفه بی وفا جو

آیدل بکدام کار و باره
دور عملی گری نه سفتی
شد عمر عزیز دور قفا فل
از طاعت حق تو گشتی غافل
آسوده نشد ز مافیتی
و غفلت رفت عمر بر باد
سرمای سرفست لایق تاج
ای دولت آن کی که بگذشت
بر درگاه بی نیاز عبود
در درج و هواد و هوای بازی

مشغول کدام روزگار
معلوم نشد که درجه کاری
تا مدتی تو هیچ حق گزار
در بندگی خدای عاری
مظلوم نیافت هیچ یاری
دل سوخته شد ز خامکاری
ای تو سر زاری سنگساری
در طاعت حق تباری
دلها همه دان بجان سپاری
این عمر عزیز بی سگاری

فردا که دهنده نام بر دست	افسوس که جتنی نزار سے
تخم علی گئے نہ کشتی	در آخروم یکوچہ کار سے
گاہے بخیال گنج و ماسے	گاہے بہ غرور شہر یار سے
کہ در پے وصل خون برویان	کہ در پے بوسہ و کنار سے
باز آئے ازین خیال باز آئے	تا چند ورین گناہگار سے
سر سودہ تشہد بجا ک گاہے	دین چشمہ مانگشت جاری
خود را مکن سیاه نامہ	بر خویش مکن توسوگوار سے
افسوس کہ عمر رفت بر باد	در بازی و لہو و خاکسار سے
گاہے بہ شراب و گہ بستی	گاہے بہ فساد و گہ بخوار سے
در غفلت است خواب نذیم	ستی کہ یافت ہوشیار سے
یار ب ملکا جهان پستانا	تو بہ ہمہ خلق کردگار سے
مارا تو بدست نفس سپار	چون بہ ہمہ چیز سازگار سے
چون بہ در تو ہمیشہ تامل	بیچارہ شکستہ دل نزار سے
در مجمع خلق آبرو و ہ	وزدے تو پیریں شہسار سے
آن روز کہ روز حشر باشد	از جملہ بلا ننگا ہزار سے
برایچ کے دے نہ بستان	دار و بدست امیدوار سے
احمد بدر تو التجا کرد	از لطف و داز چہ بر آزار سے

اے دوست بیا کہ جان مانی	بیگانه مشو کہ آستانے
مردیم ہمیشہ در فراق شب روز در انتظار مردیم مجنون ضعیفم بے رخ دوست در گنج بلا و محنت و غم بیت الاخر است خانه بے تو من مانده ز تو خراب و بیخود از دست نصیب دیگران نش من بے تو دمی ہے نہ پایم با پسند غمیم اے نگار تا چند همان کنه تو این درد بیجان شده ام چو مرغ بمل بنامه جمال خود بیک بار من طاقت بحسرت ندارم بودی تو همیشه پیش چشم رنجیده مکرز من برفته	تا چند کنه ز ما جدائی باشد که زور گه در آئی در محنت و در ابتدائی ایدل تو هنوز بے وقائی دین صحن چو دشت کربلائی تو خود همه روز در هوائی مارا همه وقت زهر خانے بے ما تو گویو چگونه پائے این بند چرانے کثائے پیدا است که در غم و غنائے در بردن جان ما چسپائی وز رنج و فراق ده ربائی اے مونس جان من کجائی یک لحظه گویو چسپائی کان روی چو مرئی آئی
چون مرغ بے طبعیم در غم	در دلی است بے شفائی

باشد کہ کنے گئے ترسم آخر کرے گداے خود را ہستم در انتظار شبها بے صحبت ہمدے دیارے واللہ کہ ز زہر بد تر آ مر	در کوے توے کفر گداے لے آنکہ بحسن پا و شاہے باشد کہ شے چو مہ بر آئے گنج دو جہانست بیتواسے این سوزش زہر بے تھاے
---	---

احمدیہ جہان ہمیشہ باش
خرسند بہ حکمت خداے

آخرای ہمنفسان من سکین نظر درد خود پیش کہ گویم کہ علاج دل نہ توانم کہ کفر عرض پیشت عمل صبح امید من امروز بایان نہ شاخ امید من از باد غمت شکست رندی عشق پرستی ہمہ شاہ بازی	کہ من ز آتش غم سوختہ دارم جگری خیز توئی مرسم دلریش تدار و دگری کہ یہ نزد تو بود قطعہ من و دسری کہ شب بھر مرا نیست نگار سحری ای در یغاز تہال تو بخیریم بری خرازمین درد ہمہ عہدارم نہری
---	--

احمد از درد دل خویش چہ نالے ہرم
درد آ شفتہ کیا داند ہر بے نہری

آفتا و زلفت تو مرا در سکارے تا چند کشم باز غم بھر تو اید و	دیوانہ شدم در خیم ہر کو تو تارے واللہ کہ نماز دست طاقت یارے
---	--

در لجه حیران تو اید دست شو غمق | در سینه هنوز دست تمنای کناری

احمد بود و هر تماشا بر یا صین
کز گاشن کویتورا هست بهاری

لے سرور وان به باغ باز آئے | شد خانه چشم بے تو تاریک
رفتی وز بحر سینه شد داغ
از وصل تو شد فراغ جانم

وے بنو بسوی باغ باز آئے
لے گوهر شمع چراغ باز آئے
امی داده بسینه داغ باز آئے
لے بر دو ز من فراغ باز آئے

بز قاست تو به بسند احمد
لے سرور وان به باغ باز آئے

بحال افشرد می بینم هر سوهر سو
کلام افشرد میخوانم هر حرفه هر خطی
صبا کش میرود و انم زهر با و زهر شید
نشان او همی بینم بهر صورت هر یک

سلام افشرد می آید هر سوهر سو
صفات افشرد میخوانم هر حرفه هر خطی
نیمش میرسد هر دم هر جا زهر سو
قنان او همی بینم هر بڑا بهر سو

مرا احمد چه گوید من ستر خدا پیدا
چه میگویی که آید نسیم او هر سو

گل گر می کنی جان می ربانی
چه می گوید که شمع پاک چشمتی

ز یک لب خنده دل میفرانی
که خود روح مصور می نمائی

بہر صورت کہی بیہم عیا نے	بہر صورت جمال کبریا نے
بجز و پکرت خاطر نہ بندم	کہ در ہر پکیرے صورت نمائی
نہ جیسے نہ جوہنی توئی شخص	درین معنی ہی بیہم خدا فی
ہمہ آشفته و دیوانہ گردند	اگر از پردہ رخ را برکشائی

اگر اے کوئے شاہانست احمد	
ز شاہان بادشاہی آن گدائی	

اگر بیرون زمانی بے خودائی	بہر وہ عیان بسنی خدائی
چو موج و بحر افرقے بناشد	چنان باشد میان ناجدائی
تو باستی و توئی از تو جدائست	بہر کسوت کہ در چشم در آئی
بہر شکلی کہ بر ما جلوہ سازے	یو دنیا کہ ترسیب و دلر آئی
بجز و صورت صورت بندم	کہ در صورت تو صورت یتیمی
جہانی مبتلا گردند بے ہوش	لقاب از خود چون اکشائی
تماشا سے کند طعنے تماشا	چہ مارا می نمائی پار سائی

مقامی و از کیں تہا حسد آید	
باید تاز جان و دل رہا سے	

ما پیمہ و اسے کبریا نے	یعنی کہ بصورت خندائی
کس سے نہ توئی و خود مانست	سو چو دیہ و صفت کبریا نے

چون موج بحر است یک ذات
بر صورت آدمیت پیدا
گروور کنی زردی پرده
عشاق شونیزست و درهوش

پس حیثیت میان ماحدائی
از بحر محیط آشتائے
بے پرده جمال خود نمائی
گر پرده ز چشم واکشائی

تا صورت احمدی عیان شد
پیدا ست جمال کبریا فی

اگر بے یاد او باشی زمانے
نشان بے نشان انگه بیانی
بنی باید چنین گفتار و گفت
ز حروف سخن اقرب مکتب را
میسست را خداوندان معنی
خدا بینی نه کار هر کس هست

نیابی بیچکه از خود نشانے
اگر خود بے خودی یابی زمانے
که شرح او نیاورد و نه زبانه
نذار و هر کس کشف و بیانی
بیانی کرده بر من آین و آئی
که سرگردان بین کارست جهانی

اگر حالے کنی احمد درین کار
بجائمانی ریسے در کثه جانے

بر معنی بذات جمله عیانست این
در صورت بشر چه نگه کنی بعین
پیدا چشم ظاهر و باطن بذات خویش

در صورت بشر بیانیست آن
فی فی بشر کجاست بیانیست آن
نگر نهان که جمله نهانست آن

در خوشن بزمین که خداوند هم توئی در خوشن بزمین و مکن در کسے نگاه ستغرق جمال خدائی بکن مبین و الله که جز تو نیست یخاکے خدا افروز لہر صورت و سخی چہ پری	بحر محیط جملہ جهانست آن کیے کاین جلا مکان نہالست آن کیے غیرے چہ تگری چنانست آن کیے زیراکہ شکل و صورت چنانست آن کیے بشاس صورتیکہ فلانست آن کیے
--	---

در ذات احمدی بخدا جز تو نیست کس در جلا مین کہ جان دروانست آن کیے

ما یسم زیر این سمائے دریا بطلب ہر آنچہ جوئے این قطرہ ز بحر ماست پیدا ما بحر محیط بیکرا یسم در کثرت ماست عین وحدت کن نیست درین مقام ظاہر انسانست ظہور حق بکامل در کسوت آویست پیدا	در باب یقین کہ عین مائی دریا بنگر کہ آشنائی اما بحال کبریا ئی در قطرہ چہ بنگری جدائی در وحدت کل زندہ بقائی ظاہرہ جمال خود نمائی ایست مظاہر حندائی پیدا بلباس خوش روائی
---	---

در صورت احمدی چہ بینی ہم دوست اگر سخن گرائے
--

طائر قدسی کہ در بند تنے سرفرونا رسی بدین نہ دامگاه تو گلے از بوستان وحدتے گرچه در ہر شکل میگروی عیان ہو جہادریا ہے گویر پرانہ	کے بود این پنجرہ در شکنی وزیرای دانہ خود را بفگنی بلکہ در گلزار معنی گلشنے صورتے از معنی جان منی ماجرائے راز ہای گفتنی
---	--

مازدریا یم دوریا ہم زمانست
این سخن داند کہے کو آشناست

امی صورت خدائی آیتہ معانی در صورت ہویدا مطلوب حق مپا در تست اپنے خواہی خوشتر بلبل پرواز کن زمانی زین آشیانہ زیر کہ چشم خدای بیان خدوات حق بند رایات ملک و اوقات شہود ہے	سوج لطیف مائی دریای بیکرانی بر حرف تست پیدا صد کلمتہ معانی جویای ہرچہ ہستی میدان عین آبی یمنوع قافہ قدسی شہباز لاسکائی ہر یک بصرہ بیند امرا میں اربانی آیات عشق را تو تفسیر ترجمانی
--	--

آید بچشم ظاہر مطلوب خوشتر را

از چہ صدراع احمد موسی و لن ترانی

صد ہزار ان آیتہ شایر کے گر کے بینی کے بینی ہے	نست کس را اندرین معنی شکے ز آنکہ اندر یک تابعد ہر کے
--	---

وحدت اندر کثرت آمد آشکار گرچه خواهی که بینی دوست را	بر کشا از راه بنیش چشمکے بر جمال خود نظر کن اندر کے
گشت تم الفت سر احمد را تمام فخر وار و از پلاس و چر کے	
درد مارا کجاست و رمانے سر نیز پائے مجنونه تا شوی زنده تو بجان گر شوخی کار این گدا بشکر هر گز ایامال گشت در ره دوست هر گز عشق گشت و انگیر	زانکه از دور و هیچ درمان لے جان پره در خیال جانانے یا بے از دوست هر زبان جانے چند دور سرے سلطانی گشت در ملک دل سلیمانے هر زمان چاک و گریبانے
احمد از جان و بد بکوسه صیب مے نه ترسد ز جان حیرانے	
از غایت ظهور عیانست آن یکے اندر وجود آمده پنهانست جهان و قیقا از ظهور شده این جهان نمود از رشک و غیرت که فعلی نهادند دریای عشق اوست که بنوحی همیزد	مقصود جان جمله جانست آن یکے سو گند خورده ام که عیانست آن یکے یا لا تراز مکان زمانست آن یکے تا نشود که جمله فانیست آن یکے بیرون شرح صفت بیانیست آن یکے

در صورت نشان و بشر آمد پدید
هر چه بشیر کجاست همانست آن کی

احمد صفات تست عیان ازین جهان
در هر چه منکر است تو نشانست آن کی

چونکه ازین تنگ قفس بری
زنده شوی زنده تر از زنده گئی
دلقت تست پاره شود فی المثل
پاره شود جامه تن چاک چاک
یافته خورشید تو تاب دگر
از تنق قلب بیانی خلاص
در عوصن تر زنده و لیت کهن
مرگ بقادان که وفاستیش
جان که ازین قالب خالی شده

رخت برین چرخ سلا بری
باز رست زین قفس سر بری
روح مجروح شود از بر تر
خلعت شایان کشته از سر
ماه شوی و چه کنی شتر
بر پر از حجره این مشدر
صوف مرقع کشی از مهر
از غلط این هنر قنای بر
زندان بدان ماند نهان چوین بر

احمد ازین سر نشان با زمان
چند بگوئی سخن داور

باز رخ پرده بر انداختی
کشتی صبرم تو بنودی تپاه
هر که دهم در طلب تو شافت

جان دول اندر خطر انداختی
رخت به غرقاب در انداختی
پای شکستی و سر انداختی

هر که ز پیش تو مد و خواست است
 هر که ز مذلات تو زد و یکسیت
 گاه ز دی راه غرازیل را
 داغ عصا بر رخ آدم ز دی
 در دو جهانش بنود و بیج جا
 کار تو در منم نیاید گه
 تعبیه با خویش نهادی با
 سوختی از آتش دل سینه با

رحمت فلکندی و خرا انداختی
 راه ز دی دور در انداختی
 تیغ ز دی و سپهر انداختی
 ناله زنان بیج بر انداختی
 هر که در از نظر انداختی
 عقل بچه کو در انداختی
 مایه خود در بشر انداختی
 سوخته را در شر انداختی

شعله ز دی در دل احمد ز غم
 در دیه در جگر انداختی

ای گوهر کان آشنائی
 حقا که بروی تست پیدا
 پیداست نشان و نشانت
 عشاق با تظار ماند
 دریای وجود بے مثال
 ای دل تو خود مباش غافل
 احمد چون خورشید تو از یار

عالم ز تو یافت روشنائی
 و الله همه صورت خدائی
 در پرده ندایسته چهرائی
 آن روی چهره ای نمائی
 موجست ز بحر کبریائی
 چون مایه سراسر ایتمائی
 در جامه مفتخر با دشائی

<p>شدم سرگشته و حیران کجائی چو جان خود برون جانان کجائی بخود پیرا ز ما پنهان کجائی الا اے درد هم درمان کجائی سهم چون دره سرگردان کجائی منیدانم سر و سامان کجائی</p>	<p>ز شوق رفت جان بجان کجائی مراجا نیست شوریده عیشت ترا پیرا نمی بینم ز پستان مرا درو نیست بیدرمان و مرع توئی حوز شیدا یان عالم آرای شدم بے خویش از فرط تحیر</p>
<p>چو احمد عسوق گشته در خیالش درین دریای بے پایان کجائی</p>	
<p>درد و اہل درد ساز کنی ای بسیار و ما که باز کنی بہر کرا تو ز اہل راز کنی باز روی ز غمزه باز کنی قصہ عاشقان و راز کنی مے توانی کہ باز ساز کنی</p>	<p>گر تو از رخ نقاب باز کنی در نشینی و ردن پر وہ چہین برفتا ہر دہر و د عالم دست جان عاشق ز طرہ پر بانی زلزلت راجع کردہ یکبار گرچہ ما سوختیم از عہم تو</p>
<p>آحمد از جان و دل ترا بندہ گرچہ از جلد بے میناز کنی</p>	
<p>کہ تا کمل بصیر سازم بر آیدن مرگ</p>	<p>ز خاک کوئی ویشان بنمایم کردی</p>

<p>در آور حلقه پیران گدائی کن تو از بهت ز آب دیده بستانم عیار خاطر خود را چو باد صبحدم دردم پریشان دارم گرد وان جان شاقان شکفتی چون گل تازه رخ زرد مرا چنانچه طعنه میسری بهرم</p>	<p>تو هم مقصود اعلی را طلب کن از چوهره مگر باد صبا آرد خاک نشان آورده مگر از کوی آن مردان بنی آدم در گرد نیم صبحدم وقتی نشان کوی آورده نشان عاشقان باشد دردم سرور رخ</p>
---	--

الای احمد سکیں شو غافل و درین
همی خواه از پی در مان ازین حبل درو

<p>بر دار پرده از رخ و انتظار تا کی شاید یکسیت پنهان در پرده معانی عکس جمال رویش در آینه است پیدا جز تابلو نقاشی نیست بهشتی معنی چو نیست مکن بدین غیر صورت در باد موج هر دو آید یک بخت</p>	<p>بنما جمال معنی نقش و نگار تا کی هر سو عاشقان نش و انتظار تا کی چون تو نظر نداری در صراط تا کی ظاهر چشم هر کس زین زمار تا کی پس به چشم احوال گرد و غبار تا کی از معنی و قایل از ماکنار تا کی</p>
--	--

احمد ز سوز باطن یک شعله و او برین
نیم آتش نهانی در دل شریک تا کی

<p>بر حسن خست باینده هر لحظه تماشا می این پرده تلخی از خویش میرسد</p>	<p>بر سلسله زلفت آشفته و شیدانی تا بر رخ تو باشد هر روز تماشا می</p>
---	--

برہم شکن این پیکر طار قدسی
تا چند زمان باشی ایدشت نیست
خواهم کہ رخت بپیم بواسطہ صوت
برہر کہ نظر دارم رو تو پیش آید

تا منع دلت یابد آخر سروانی
راز تو در افتاده ہر روز بصرانی
ہست این بزم خلقت اندیشانی
خود ذات تو می بپیم ایدشت جانی

احمد چہ کند کشف تو آیا چہ تو الکر دن
اعیار چہ سے خواہد از حالت سوانی

بر بودم از تن من آفت جانی
شکر شکنی تیغ زلے نیزہ گزاری
گلبرگ رخی سبز خطے سبیل زلفی
عشاق کشتی تیغ کشتی کینہ فروی
شکر لقبے شہد بے آب حیاتے
طوطی نفسی طرفہ کسے کبک خای
سرسبز بادیہ کشتی مایہ یاربے
شک شکرے شکوہ او شہرہ شہرے

زیبا پسری سیمیری ماہ تثنانی
پیدا و گری تیر قدی سخت کمانی
تخنے دہنے گلبدے سرور دانی
جاد و نظرے طرنگری سحر بیانی
شیرین سخنے خوش نفسی نگ دانی
زیبا صنئے خوش نشے شاہ نامانی
بیچارہ کشتی حور شے طرفہ جوانی
کان نمکے وز نمکش شور جانی

بر بود از احمد ہمہ عقل و دل ہم ہوش
آشفہ کنی دل شکنی مایہ جانی

لایع تو حید را ہنساں توئی
کعبہ فقر را جمال توئی

<p>بچت ای جان جبر سیداری مرزا سے بشر ہے گویم ملک وحدت ترا سلم شد خویش را اگر یقین تو دریا بے گرچه خاکی درین جزیرہ خاک</p>	<p>در پند صفت لایزال توئی قادر دوسے بر کمال توئی مالک ملک بے زوال توئی حق پابندہ بے مثال توئی لیک صافی ترا زلال توئی</p>
<p>بگذرا ز خویش احمدی یکبار تا بدانی که ذوالجلال توئے</p>	
<p>آئینہ جهان نما نور جمال احمدی ہست شود دلبران خاصہ بر دولہان عقدہ زلف لبرن جلستین عاشقان پر تو آفتاب رازہ نشان سیدہ سایہ نور مطلقش ہر چہ نگہ کنی تو کن بحر محیط معرفت قطرہ جوی ایما ہر چہ تو بنگری صفاست در صفات ما آئینہ خدا نماست بحر درود و دعا</p>	<p>مطلع روز کبریا قدر کمال احمدی صورت پاک ذات حق نقش جمال احمدی نکتہ سرانما لفظ خال احمدی جفتش آب بحر راسخ نوال احمدی مرح جملہ جهان بخت ظلال احمدی چشمہ نوش جالقا آب لال احمدی در بہ نمود ما ہستصال احمدی ہر بن شاخ کبریا ہست نال احمدی</p>
<p>نہست کلام سر سبز نکتہ رمز عاشقان شرح دیان حدیث حق مقال احمدی</p>	

سے نوش کنوں ز عشق جاہے بسیار شدم ز برد و تقوایے از زبرد گشت سیج حاصل تا چند کشیم طعنه حشمت در واکنے رسم بر زمان در حلقه زلف آن دلارام دارم دل کے خراب و بیخود بسیار صیاح شد درینجا	ز ان جرعه رسی مگر بجاہے باشد کہ ز دل رسد بجاہے خیر محنت و رنج خیز جاہے دل سوخته شد ز چند خاہے ز ان درو کہ ہست صبح و شام در ہر طرفی نوا و داسے چون مرغ اسیر در کتاہے تا در وہ صیاح ز نو سلاہے
---	---

سر حلقہ عاشقانست احمد

خوفیے نکست ز چند عامے

ایدل طلب محال تاکے از خمر و عشق شربتے نوش عمر تو گذشت در سیاهی تو عین حقیقے بیندیش سیکوش کہ راہ حق پابے بگذار جهان و بگذر از دے احمد تو زبان خویش پر بند	در باب یقین خیال تاکے اندر طلب زلال تاکے در فکر زلف و خال تاکے در آرزوی جمال تاکے این ظلمت و این ضلال تاکے این مال و این مثال تاکے این غلط و مقال تاکے
--	--

نظاره سید بگو شمع زحق که او دعوی
 راست عشق تو لیس اندرین جان خراب
 وطن مرا همه جانکاه است و بیدار
 اگر باصل و طبع خویش را تو بشناسی
 اگر بعشق گرامی که عشق خودیست
 اگر باصل وجود تو خویش را یابی
 اگر ز خویش برائی برای بیم الله
 اگر بچشم خدایین تو خویش را بینی
 حجاب نیست بچشم خدایین منکر
 ظهور و انوارش هر طرف که بماند

درین سرچشمه که غیر ما چو تو
 که غیر عشق چنانست ای که خودی
 و صاحب و وطن اصل اگر تو با موی
 زنده سکون شای که شاه فردی
 توئی ساعد سود و بخت میوئی
 زنده سکون دولت که گنج مدفون
 که وصل باز بجویند به جگر خوئی
 شوی تو واقف امر و در مکنوئی
 بین چشم نهانی تو را زبردی
 و لم سجده گراید تو دات اعیوئی

ظهور جلوه احمدیات بخش خداست
 که واقف است ز اسرار عشق مجنونی

جان من ربود و لبر هوشی
 شاہد مردم فریب و لبر سے
 و لبر سے مر پارہ عیارہ
 بیدار شیرین و نیر خطکے
 کے تو اندر گفت مرغ و اواز

سود و قریب ماہروئی سرخوشی
 آفت شونے با اکر کین کین
 عریضہ جونے و مستی ہمیشی
 بی وفا سے ظالمے مردم کشی
 چون منے گلے زمانے فاشی

خونی و شونجی بلای کین در
چون توئی هرگز نذریم بچاه
کی باید یلے تو شبها خواب خوش
چند رانی از در خود مرا
مثل تو در جلد عالم کم بود
بدر ساری و دوش تا ویدم براه

فتنه غارتگری گردن کشتی
ما بر دے دستانے چاوشی
گرچه صد دیا کنم من مفرشی
پنج روز سے میهمانم یا ششی
وار با سے جانفزای و لکشی
برکتیے باد پا سے ابرشی

احمد از شوق فراغت شد اسیر
در زوہ در دل ز عشقت آتش

معنی نیست در صورت جدائی
که میگوید که نتوان دید حق را
چون نتوان دید اینها ذات اورا
نیمه انهم چه شخصے و چه ذاتے
که میگوید بجلی نیست ایجا
برومی خوب تو من سجدہ آرام
شناسم من ترا من آشکارا
جمال لایزال را به بینی
شود اینجا ترا تحقیق وحدت

معنی و بصورت خود نمائی
من اینک یدہ ام ذات خدائی
بگوامی خود نما تو از کجائی
که در هر وجه صورت مینائی
بین در خویشتن گراشنائی
هر وجهی که تو از در در آئی
اگر نهان شده در چشم ما ہی
اگر از خویشتن یکے م بر آئی
اگر بینی تو خود مرعی در آئی

اگر واقعت شوی اسرار خودا	بیابے درد و عالم پادشانی
اگر بینی جسمال احسدر را	ز راه دل سو جائے گرائی
متفرقات	
زبان برکشایم به شکر شکور	که ذات کمالش نقصانست
نکرده رسولانش صنق و فجور	که خلقان خاک اندیشان نور
چو خواهد شدن زنده اهل قبور	در ان دم چه گوید خدای عیور
عَلَّی عَلَّی عَلَّی عَلَّی	
خدا کرده پیدا محمد ز لوز	بمعراج بخشیده قرب حضور
پس انگاه کرده بعالم ظهور	همان چار یارش بمعنی نور
ابوبکر فاروق عثمان علی	
خدا فضل بخشید ابو بکر را	پس آنکه فضیلت عمر را سرا
پس انگاه عثمان و شیر خدا	مراتب حسین است بالا صفا
ابوبکر فاروق عثمان علی	
کشت پای بیرون دین همار	که ضرر بود به خیر کردگار
بدین عقیده بیان استوار	بترتیب دان فضل آن هر چهار
ابوبکر فاروق عثمان علی	

کنی فاش گردیست خویش را	کنی خوار نقش بر اندیش را
پرا پیش کردی تو فرویش را	بگیر این سخن از پیکر کیش را
ابوبکر فاروق عثمان علی	
ز قول رواقتی همه در گذر	براه خلافت مزار و لبهر
تو بی مروستی مشو بنحسب	برین بیع فضل خدا بر شمر
ابوبکر فاروق عثمان علی	
به فرود پیروز و ابوالسلا	پس از من خلافت بودی سال
تماش بود بر عثمانی مرکال	ببین در و لاکل مشو در ضلال
ابوبکر فاروق عثمان علی	
عقید بود میل سنت برین	مگردان دل خویش را ازین
چارست یار و مبین و مبین	چه گوئی چه نامند گویم چنین
ابوبکر فاروق عثمان علی	
درین فن کردن چه نقص بود	خدا ندید سنا نراست بود
بتریب و ان فصل را در وجود	که قنود پییر با در و و
ابوبکر فاروق عثمان علی	
متاجاست	
خداوندی که او پیدا و پناست	جمالش بین که در هر فردا پناست

هر آن چیزیکه از وی در وجودت
 طراز نقش عالم نقش اودان
 رموز و هو معلّم گفت بر ما
 در این صورت همه معنیست مضمّن
 در این صورت چه دلهما گشت مفتون
 چه غره بشوی در علم تقوی
 نه بختی بیچکه سودا یقیننی
 نباشد هیچ حوز بین راهی
 سراندر کار خود پیشیت به فرود
 شکن راه دوی کاین پرست
 بسودا و بسود و دل فرو شو
 زور یای قدم آورد و بوی
 هزاران آینه کرده مصفا
 تر سخن اقرب بیانی کرد مکتوف
 بر شکله گذشته آشکارا
 به بخونی بخود کن آشنائی
 لباس تست هر سود تمثال

تیاب قضا کل بحر خودست
 بلوح جلد هستی حرفت اودان
 چو دریا شد نهان انگاه دریا
 نه صورت که شد معنی سراسر
 که نیلی اندر و ویدست مجنون
 طلب کن از ره تحقیق معنی
 نکردی سود و در ره با یقینی
 که اندر راه او آمد بجای
 نکردی هیچگونه زمین سفر سود
 همان نیکر همان کان و قیست
 مخبر و جهان را تو یک جو
 کیست بین بر میان فوج فوج
 که تا بیند جمال خویش عدا
 نیز و صاحب اسرار معروف
 سراسرین خود اریست بار
 چو خود را با متی بسینی خدائی
 جمال تست در هر نقش اشکال

توئی ظاہر در دل خود پرده
 حجاب تو همه خوشی بروار
 اگر صورت نمی بود می بودیا
 ز خود بیار شوتا گم نگردی
 خدا را در خدائی میتوان یافت
 بهر صورت که می بینم جالش
 بصورت مرد معنی ره نماید
 ز جام عشق گریک جرعه نوشی
 زئی بنگ انا الحق را و مادام
 جهانی در خروش آری طر سر
 چو آدم کن ابا از جنت آباد
 چه می بینی تو آدم را بصورت
 نه آدم گشت سجود ملائک
 بکوری صورت آدم مزید
 اگر آن نکتہ دانشی عزایل
 چون زمین سجده دلش آگ بوده
 اگر که بید از ذوات آدم

که ظاہر می شود بهر دم پرده
 ز خویشی مانده در عین نیدار
 یعنی که رسید به مرشدی
 ره مردان بچوگان است مرد
 صفا از دوست ثنائی میتوان یافت
 تصویر میکنم عین خیالش
 که در صورت ره معنی فزاید
 و د عالم را بیک قطره فروشی
 بر آئی بر سر ریوار آن دم
 و صنوسازی بخون خویش از سر
 ساری گیر اندر وحدت آباد
 همه معنی است آن معنی ضرورت
 که او بودست سجود ملائک
 ز معنی سر از ان سجده کشیده
 مر آدم را بنودی سجده قبل
 سرش بنگ نعت گشت مود
 صفا نقش را همه دانشی آن دم

که جزا و نیست اندر کل موجود	همساییش را میدان تو محبوب
<p>ببین در کائنات است او هویدا همون طالب همون مطلوب یاد هر آن خوشیتن یکدم زمانه توئی از کل موجودات مقصود اگر در خوشیتن یکدم شتابی که جز ذاتش نه بینی هر چه بینی یقین را اندرین سر کار فرمائی هر سوئے حال دوست بگر ز سر و هو معکم راز گفتسم اگر مرگ سفر در خوشیتن کن بیاد رکوی وحدت خانه گیر بصحرای هویت گام بردار ز خود چون فرد گردی مرد باشی مشو بیدر دگر درمانت باید سجنان زنده شو جانرا بد کن</p>	<p>که جز ذاتش نه بینی هیچ پیدا همون عاشق همون محبوب یاد که تا دریایی اسرار جهان که در هر ذره هستی تو موجود همه مقصود را در خوشیتن یابی ببین اید و ست گرم یقینی دے عین الیقین را ویرہ کشای که جز ذاتش نه بینی هیچ پیکر رموز سخن اقرب باز گفتسم بری نزلش جان تن کن چو سمرغ اندران کا شانه گیر ز بخوشی نشان و نام بردار تو این دریاں بمان تا درو باشی بد جان گمهی جانانت باید بان جان خوشیتن را زنده تر کن</p>
اگر بازنده مانے در زمانے	بود حیات ترا و زندگانے

<p>بم آردم تو صد بانگ انا الحق</p>	<p>فتا شود ره تو حید مطلق</p>
<p>شود باقی بود و دست بود فنا می کا ندر و جلد نقایست بملک فقر شایه شاه باشی بقای قریبش کن آشیانی که باشد راست فرجام طبیعت هویت ما درین ره کار فرمای تو دریائی چه باشی برب جو سرای سازانند قوت آباد خدا که شو تا شاه خدا کن</p>	<p>اگر موسی نمانده از وجودت که تم الفقر معنی از نقایست چو تم الفقر فهو الله باشی بیای طائر قدسی زمانی زمانی بشکرین و اطمینان بمروی از هوایش بال بکشا آتش بازی شکار خوشن جو نشین گیر اندر وحدت آباد طوافی در حریم کبریا کن</p>
<p>بگیر اندر خدا آباد منزل خدا که از خدای کن تو حاصل</p>	
<p>بهر شکار صیدی در قالب آرمیده طاوس باغ عرشه از آشیان پریده هم شربت سقا هم من ره بهم چشیده آواز سخن نقرب بیواسطه شنیده دنامه عبادی انی قریب پریده</p>	<p>شاهباز قدیم از لامکان پریده سیر غنای قریب از دام کون جستم روز است با حق لفظ بلای گفته برخان سخن رزق قوت حیا خورده اسرار کنت کنز ابرو و دل نوشته</p>

ما نور کرگاریم در آب و گل دمیده منکر بود ز حال من آنرا که نیست دیده در گرانها ایم اندر صدت چلیده	هر کس بچشم صورت ما را گجاشناسد آنرا که دیده باشد دانند که ما چه گفتیم از پر تو خدایم و ز نور مصطفایم
--	--

احمد نام که اویم از خود سخن چه گویم در پیکرم نظر کن کنز قدرت آفریده	
--	--

خاتمه الطبع

بعد حمد خداوند عالم و نعت فخر بنی آدم یعنی حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه و آله و اصحابه و سلم اهل مذاقان حدت دوست فرازندگان یوای همایوست که سیارگان سمای تجرید اند و خواصان بحر توحید نوید تازه شروه بی اندازه باد که درینو لاد یوان تاد را البیان مملو از توحید و عرفان که در هوشش صدیق مست پنهانست از هر لفظش هزار نقطه حقیقت عیان نامش و یوان حضرت احمد جام زنده بیل است بی مانند و بعدیل که مقتدا اهل طریقت یگانه در باب حقیقت بودند کنیت شریفش شیخ ابونصر بن ابوبکر اصل سکونت موضع ناحق که از توابع جام است وی از فرزندان جریر بن عبداللہ بن جلالی که ویرا امیر المومنین و عظمی الخطاب یوان این نام کرده نخستین امی بودند در عمر است و دوسالگی توفیق اینردی فایق شده بکره رفتند و سیزده سال

بر ریاضت و مجاهده بسیار برده بجز چهل سالگی با الهام ربانی در خلق آید و ابوال
 علم لدنی بر کشف و کشف شده زیاده از سه جلد در علم توحید و معرفت و علوم
 اسرار و حکمت تصنیف فرمودند اشعار عالی در تصوف دارند حق سبحانه و تعالی
 چهل و دو فرزند بوی عطا کرد بعد وفات چهارده پسر مانند همه عالم کامل و متنا
 تصانیف و کرامات بودند و حضرت بجز شصت سالگی میفرمودند که حال حدیث
 بر او بر و تتم بجز مانند شیخ ظهیر الدین که یکی از فرزندان حضرت بودند و در
 کتاب الحقائق فرموده که بر دست پدرم ششصد هزار کفش به کرده بودند و لادت
 شریف از زاده امام حسین پاکیزه و جدا و وفات شریف از لفظ عشق الله
 پیدا است از خوارق عادات کرامات حضرت ایشان کتابها مملوست تفحص تمام
 این نسخه سندی قدیم الکتابت دیوان مذکور از کتبخانه حضرت خاندانیه نویسنده
 محمدرضا خان نصا بهادر اعظم الملک مقام دیر و استیلا خان ستیاب شد و الحال
 در مطبع نمشی نو کشور واقع لکهنو به سرپرستی عالیجناب نمشی بشن در این
 چهار گویا ملک مطبع و ام اقبال با بهنام بابو کی داس صاحب سطره سطره
 مطبع مذکور به ماه دسمبر ۱۹۲۳ء بار پنجم طبع گردید

دیوان ادراکے ساتھ منشی جواہر سنگھ کا کلام ہے
جو ملا مذہب صاحب سے ہیں۔

دیوان ہلالی۔ از کلام اہل زبان۔

دیوان نویدی۔ فارسی غزلیات مفید
یا د آدری مبتدیان۔

رباعیات عمر خیام محشی بہ رباعیات شمس الدین
اور استاد ذکی کلام کے اعلیٰ درجہ ہندی ہیں۔

قصائد بدیعہ نظام۔ نواب نظام الدولہ محمد مراد علی
قصائد مفتوحان۔ مصنفہ عبدالاحد۔

قصائد عرفی۔ محشی مصنفہ مولانا جمال الدین
عرفی شیرازی۔

قصائد بدیعہ چاچ محشی مع فرہنگ مصطلحات
تذکرہ گلشن بیجا۔ شعر انامی گرامی متقدمین

کا تذکرہ ہے مولفہ نواب محمد مصطفیٰ خان شیفہ دہلوی
تذکرہ حسینی۔ نوادر تذکرہ سے ہے مولفہ

میر حسین دوست سنبھلی۔

کتب قصص نظم درسی وغیرہ

خسرو نامہ۔ یعنی منوی خسرو گل بہت نادر
منوی ہے کہ نظام ہر ایک فسانہ شاہان ہے مگر

بہ باطن حقیقت روح و جان کا اعلان ہے از جاوہر
طبع عرفان پسند حضرت فرید الدین عطار۔

منوی مخزن اسرار۔ مصنفہ سولانا
نظامی بخوی۔

منوی لیلیٰ مجنون۔ مصنفہ۔

دیوان صائب کامل۔ از مرزا
محمد علی صائب تبریزی۔

ایضاً انتخاب دیوان صائب۔

دیوان حافظ۔ محشی خوشخط از بکشاف
طبع روشن صاحب باطن بلقب بلسان

الغیب حضرت خواجہ شمس الدین حافظ شیرازی۔
ایضاً۔ مطبوعہ جدید بہت خوشخط۔

شرح دیوان حافظ۔ باطل مصطلحات
از تصنیف مولوی سید محمد صادق علی از جانب مطبع

دیوان شمس تبریز۔ مشہور کلام اندر دشتی
طبع ولی مادر زاد محمد بن ملک دلو مشہور شمس تبریز

دیوان حضرت خواجہ قطب الدین
بختیار کاکی۔ کلام پر تاثیر۔

دیوان خواجہ معین الدین چشتی
یہ دیوان نایاب محض عنایت اینر دی سے

اس مطبع کو ملا تبرگ طبع ہوا۔

دیوان حضرت غوث الاعظم پیر سنگھ
شیخ محی الدین عبدالقادر گیلانی قدس سرہ۔

دیوان مخفی۔ دستا اہل زبان کا کلام ہے
از جلوہ طبع مخفی رشتی اور زما واقف کلام ریباب لہذا

کہتے ہیں وہ نادر سنگ تذکرہ طہر ہے۔
دیوان غنی۔ درسی دیوان مصنفہ ملا محمد

طاہر علی غنی کشمیری۔
دیوان ناصر علی شاعر تاسو کا کلام ہے

جو ہر معجزہ یعنی دیوان سزا گل مجاہدانی اہل

ثنوی خسرو شیرین مصنفہ نظامی گنجوی
 ثنوی ہفت سیکر
 سکندر نامہ برقی کلان - مشہور درسی
 کتاب قصہ ملک گیری سکندر و دارا مصنف
 مولانا نظامی گنجوی -
 ایضاً - جلی قلم مانند متوسط نہایت خوشخط
 محشی مہ فرہنگ -
 ظفر نامہ ملا ہاتھی
 شرح سکندر نامہ از علماء کلکتہ
 معروف بہ منتخب الشرح
 شرح سکندر نامہ بری از محمد نصیر الدین شاہ
 سکندر نامہ بھری
 ثنوی یوسف زلیخا - جلی قلم
 ایضاً محشی متوسط قلم
 ایضاً خفی قلم
 شرح زلیخا و جامی از مولوی محمد شاہ
 تحفۃ الاحرار جامی
 یوسف زلیخا فردوسی
 ثنوی ہشت بہشت از ملا خسرو
 ثنوی شیرین خسرو آصفی
 ثنوی غنیمت از ملا محمد اکرم ملتانی
 ثنوی نلدین فیضی
 ثنوی نشتر عم از محمد مقیم صاحب
 سچہ الاحرار جامی
 ثنوی زلالی مشہور در زمانہ کجیالی

کلیات و دوا دین اردو

انتخاب کلیات ظفر
 کلیات مومن
 دیوان ناسخ
 کلیات آتش
 کلیات تعتیہ مجید
 کلیات امیر امیر تسلیم
 کلیات میر تقی - میر
 کلیات سودا -
 کلیات انشاء اللہ خان
 شاہ عشرت
 سخن شعرا -
 زبان ریختہ -
 قطعہ منتخب -
 کلیات صنعت
 دیوان شاہ تراب
 کلیات نظیر اکبر آبادی
 زندگانی بے نظیر یعنی سوانح عمری
 میان نظیر
 دیوان وقار
 بہارستان اشعار
 کلیات رعب - یہ کلیات اپنے رنگ
 میں لاجواب اور بے مثل ہے نہایت
 کلام ہے -

Title

Author

Accession No.

Call No.

Borrower's
No.

Issue
Date

Borrower's
No.

Issue
Date

